„Un roman sfâșietor, scris cu un talent ieșit din comun!" DAILY MAIL

DANI ATKINS

Vieți paralele

Ce-ai face dacă viața ți-ar oferi o a doua șansă?

Publisol

Cuprins

1 Septembrie 2008
2 Decembrie 2013 După cinci ani…
3
4 Decembrie 2013 Tot după cinci ani…
5
6
7
8
9
10
11
12
13 Șase săptămâni mai târziu
MULȚUMIRI
VIEȚI PARALELE Sugestii pentru clubul tău de lectură

DANI ATKINS

VIEȚI PARALELE

Traducere din limba engleză de Dorina Tătăran
Titlul original: *Fractured,* 2013

Editura Publisol, 2021

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

DANI ATKINS s-a născut la Londra, în 1958. S-a mutat în zona rurală din Hertfordshire în 1985, unde locuiește și în prezent, alături de familia sa. Deși a scris mult din pasiune, *Vieți paralele* este primul ei roman publicat (în 2013).

A fost tradus în șaptesprezece limbi și, de la prima publicare în Marea Britanie, a fost vândut în peste jumătate de milion de exemplare. De atunci, a mai scris *The Story of Us, A Million Dreams*, *This Love, Perfect Strangers* și *Our Song*.

Pentru Ralph. Pentru totdeauna.
Și bineînțeles că și pentru Luke.
Dar mai ales pentru Kimberley,
care a făcut ca totul să fie posibil.

Prima mea viață s-a încheiat într-o seară ploioasă de decembrie, la 10:37, pe o stradă pustie de lângă biserica veche.

A doua a început câteva ore mai târziu, când m-am trezit sub luminile orbitoare de spital, cu o rană mare la cap și cu un trecut de care nu-mi aminteam absolut nimic. Eram înconjurată de prieteni și familie, iar asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Dar n-a fost așa, pentru că unul dintre ei era mort de o bună bucată de vreme.

***

M-am gândit să notez tot ce se întâmplase, să văd dacă, scriind totul pe hârtie, mă va ajuta să înțeleg ceva. Sau poate că trebuia doar să le dovedesc tuturor, chiar și mie, că nu o luam razna. Mult timp am crezut că această poveste ar trebui să înceapă cu ce mi se întâmplase la biserică, atunci când viața mea se fracturase, la propriu, dar acum îmi dau seama că, pentru a înțelege, trebuie să mă întorc mult mai în urmă. Pentru că totul a început, de fapt, înainte cu cinci ani, în seara în care a avut loc cina de rămas-bun.

1
Septembrie 2008

Mult după ce țipetele s-au oprit, când singurul sunet care se auzea era plânsul slab al prietenilor mei, care așteptau sosirea ambulanței, mi-am dat seama că încă țineam strâns în palmă bănuțul norocos. Degetele mele refuzau să se desfacă de pe micul talisman din cupru, de parcă, prin simpla forță a voinței, puteam să dau timpul înapoi, să șterg tragedia din jurul meu.

Oare chiar trecuse doar o jumătate de oră de când Jimmy luase bănuțul lucios de pe asfaltul parcării restaurantului?

— Pentru noroc, spusese el zâmbind și aruncase moneda în aer, prinzând-o abil, cu o singură mână.

Îi zâmbisem și eu, apoi văzusem sclipirea de iritare din ochii lui albaștri, când Matt îl înțepase:

— Jimmy, prietene, trebuia să spui că ai rămas fără bani. Nu e nevoie să te umilești căutând mărunțiș pe jos!

Apoi Matt râsese și își pusese brațele în jurul umerilor mei, trăgându-mă aproape de el. Credeam că încruntarea de pe fața lui Jimmy fusese doar o reacție firească la comentariul inutil al lui Matt, care sublinia diferența dintre statutul lor social. Și poate că făcuse parte din asta. Dar nu fusese tot. Fusese ceva mai mult… deși, desigur, mi-a luat ceva timp pentru a înțelege asta.

Stăteam toți trei în lumina slabă a apusului unei seri calde de septembrie, așteptând să sosească restul grupului. Jimmy era deja în parcare, când ajunsesem eu și Matt. Iar Matt dăduse un adevărat spectacol, conducând în cerc în jurul locurilor de parcare goale, căutând locul perfect unde să-și lase noua achiziție. Probabil, încă era în faza aceea ciudată de lună de miere pe care o au băieții când simt cu adevărat îndrăgostiți de mașinile lor. Speram doar să aibă bunul-simț să nu

pălăvrăgească prea mult despre ea în fața celorlalți din grup.

Mașina cea nouă era lucioasă, sport și scumpă. Cam atât știu eu despre mașini. O primise de la părinții lui, după ce aflase rezultatele examenelor. Asta ar trebui să vă spună suficient despre familia lui Matt, pentru a înțelege de ce comentariile despre bani atingeau uneori un punct sensibil în noi, ceilalți. În general, Matt era un tip grozav și nu întrecea măsura. Dar, din când în când, îi scăpa câte o vorbă aruncată în vânt și aprindea o scânteie. Speram sincer să nu spună ceva care să ruineze ceea ce probabil că avea să fie una dintre ultimele seri pe care urma să o petrecem împreună, cu toții, cel puțin pentru o vreme.

— Ai lucrat azi, Jimmy? l-am întrebat, știind foarte bine că lucrase, dar eram nerăbdătoare să readuc lucrurile pe teren neutru.

Jimmy s-a întors și s-a uitat la mine cu un zâmbet despre care pot să jur că e neschimbat, de când avea 4 ani.

— Da, e ultima săptămână în care îl ajut pe unchiul, după aceea, o să îi înapoiez fericit roaba și furca. Eu și grădinăritul suntem pe cale să ne despărțim.

— Totuși, privește partea bună a lucrurilor, te-ai bronzat deja vara asta și nici nu va trebui să umpli rafturile acelea de la supermarket.

Și era adevărat, pielea de obicei albă a lui Jimmy era de un maro auriu și, categoric, antebrațele lui erau mai bine conturate, de la munca în aer liber. Desigur, și mie, și lui Matt ne mai rămăsese destul de mult bronz de la vacanța petrecută în Franța, la vila părinților lui. Și acela fusese un alt cadou de felicitare – pentru amândoi, de data aceasta.

De fapt, tata cam avusese o problemă cu asta. Sigur că îl plăcea pe Matt; era o figură destul de familiară în casa noastră și ieșeam cu el de aproape doi ani. Dar încă nu fusese sigur dacă să mă lase să plec două săptămâni cu familia lui. Pe de o parte,

din cauza banilor, desigur, pentru că părinții lui Matt refuzaseră să mă lase să plătesc vreun ban pentru excursie. Pe de o altă parte… partea importantă… era povestea tată-fiică-iubit. Cred că asta e ceva universal când vine vorba despre tați, dar, în cazul nostru, era ceva mai greu, fără o mamă prin preajmă care să domolească lucrurile. În cele din urmă, eu și Matt reușiserăm să îl convingem; îi explicasem cum se vor derula lucrurile, că vom avea dormitoare separate și că tot timpul vom fi cu părinții lui Matt. Practic, mințisem.

Gândurile acelea m-au făcut să mă întreb, nu pentru prima dată, cum va reacționa tata când va veni timpul să plec la facultate, la sfârșitul lunii. Simțeam că încep să mă încrunt și am alungat gândul, hotărâtă. Îmi petrecusem mare parte din vară gândindu-mă la asta și nu aveam de gând să las să îmi strice ultima seară cu prietenii, îngrijorându-mă pentru lucruri pe care nu puteam să le schimb.

Din fericire, chiar atunci, două mașini, ambele mult mai vechi decât a lui Matt, dar nu mai puțin prețuite de proprietarii lor, au intrat în parcarea restaurantului. Portiera din spate a mașinii mici și albastre cea mai apropiată de locul în care ne aflam s-a deschis și Sarah a alergat spre noi într-un zgomot de tocuri incredibil de înalte. S-a clătinat alarmant pe suprafața denivelată, înainte de a mă cuprinde într-o mare îmbrățișare.

— Rachel, scumpo, ce mai faci?

Am îmbrățișat-o și eu, cu un nod în gât, însă, pentru că, în acel moment, mi-am dat seama că în curând o voi vedea doar în vacanțele de la facultate și nu în fiecare zi, cum făcusem în toți anii de liceu. Și oricât de aproape eram și fusesem mereu eu și Jimmy, încă existau unele subiecte de conversație rezervate doar fetelor.

— Scuze că am întârziat! a zis Sarah.

I-am zâmbit ironic. Sarah întârzia mereu. Pentru o fată de o asemenea frumusețe naturală, părea să aibă nevoie de incredibil de mult timp pentru a se pregăti înainte de a ieși în oraș, petrecându-și o grămadă de vreme în fața oglinzii, cu schimbări de coafură și de haine. Și niciodată nu părea satisfăcută de efectul final, lucru care era ridicol, deoarece, cu fața ei în formă de inimă, cu buclele șatene strălucitoare și cu silueta delicată arăta mereu perfect.

— Așteptați de mult timp? a întrebat ea.

M-a luat de braț, trăgându-mă de lângă Matt, ca să traversăm împreună parcarea spre intrarea restaurantului. Cel mai probabil, să se asigure că traversează întreagă asfaltul, cu tocurile acelea ridicol de înalte, deși poate că a vrut să evite să privească reacțiile lui Trevor și Phil la vederea lui Cathy, când aceasta a coborât din mașină lângă ei.

— Doar cât să îl enerveze Matt pe Jimmy, i-am răspuns pe un ton jos, să mă audă doar ea.

A zâmbit cu subînțeles.

— Oh, înseamnă că de foarte puțin!

Ajunsesem la intrarea în curtea din spate a restaurantului și așteptam, în timp ce băieții din grupul nostru de prieteni (inclusiv Matt) se prefăceau că nu observă decolteul extrem de generos afișat de bluza lui Cathy. Cu blugi mulați, cu sandale cu toc – cu care, spre supărarea lui Sarah, părea să nu aibă dificultăți să meargă –, Cathy arăta de parcă era gata de o ședință foto. Părul blond lung îi cădea în jurul umerilor și totul la ea părea atât de perfect aranjat, încât imediat am avut impresia că mă îmbrăcasem pe întuneric, cu haine de la un magazin caritabil.

Cathy era nouă în cercul nostru de prieteni. Înainte de sosirea ei, fusesem un grup unit, format din mine, Sarah și cei patru băieți. Probabil că raportul băieți-fete fusese un pic dezechilibrat, dar ne cunoșteam cu toții de atâta timp, încât nu era o problemă. Cu toate acestea, includerea treptată a

lui Cathy în grupul nostru fusese primită destul de entuziast de toți băieții, din motive evidente. Dar, pe de altă parte, era amuzant să o avem pe Cathy prin preajmă. Familia ei se mutase în Great Bishopsford dintr-un oraș mult mai mare, iar ea părea mult mai emancipată și mai versată decât noi. Pe lângă asta, era extrem de deschisă și de prietenoasă, cu un simț al umorului ciudat și, când nu flirta vizibil cu toți masculii de pe o rază de opt kilometri, chiar îmi plăcea de ea.

Totuși, Sarah avea rezerve și, nu o dată, când Cathy o enervase, am auzit-o mormăind încruntată: „Ultima venită. Prima plecată”.

Când Jimmy a traversat parcarea să ni se alăture, Sarah s-a tras într-o parte și a început să silabisească meniul afișat în vitrină, lângă ușă. Ceilalți se duseseră să admire mașina lui Matt sau sânii lui Cathy, m-am gândit arțăgoasă, privind-o cum se apleca foarte mult, vezi Doamne, să examineze roțile din aliaj metalic. De parcă o interesau roțile!

— Tu arăți mult mai bine ca ea, mi-a șoptit Jimmy la ureche, dându-și seama imediat la ce mă gândeam.

— Chiar sunt atât de ușor de citit? am întrebat, zâmbindu-i și eu.

M-a privit cu zâmbetul acela pe care i-l cunoșteam foarte bine, cel care îi încrețea coada ochilor și îi lumina toată fața.

— Ca o carte, a confirmat, dar una bună.

— Vrei să spui o carte de buzunar uzată, nu o revistă glossy.

Mi-a urmărit atât privirea, cât și analogia, uitându-ne amândoi în direcția în care stătea Cathy cu Matt, ascultându-l în timp ce el lăuda una-alta la mașină.

— Nu ai de ce să îți faci griji, m-a asigurat Jimmy, atingându-mă prietenește pe umăr. Matt ar fi nebun să se uite la ea, când te are pe tine.

— Hmm! a fost tot ce am reușit să spun și, surprinsă, am simțit cum cuvintele lui calde mă fac să roșesc.

M-am întors repede, să nu observe. Văzându-mi imaginea în vitrina restaurantului, am simțit că vechiul meu prieten nu era complet sincer. Sau, dacă era, trebuia să se gândească serios la un control medical la ochi. Cu siguranță, ce am văzut în vitrină nu avea să atragă niciodată genul de reacție pe care o aveau bărbații la Cathy. Păr lung negru, drept, inexpresiv, ochi mari, care abia dacă funcționau fără lentile de contact, și buze un pic prea groase. Era o față destul de plăcută, dar nu uimitoare și eram destul de conștientă de faptul că nu sunt genul de frumusețe care ar provoca accidente rutiere. Iar asta nu mă îngrijorase deloc înainte. Doar de când eram cu Matt, care, sincer, arăta superb, păream mai conștientă ca niciodată de unele neajunsuri pe care le aveam de la mama natură.

— Și, nu uita, pentru mine vei fi mereu fata cu pistrui, cu strungăreață și cu urechile clăpăuge.

— Aveam zece ani, am protestat. Slavă Domnului, există ortodonți. Chiar trebuie să îți amintești absolut tot despre copilăria mea de tocilară?

— Nu mă pot abține, a răspuns Jimmy surprinzător.

Și m-aș mai fi gândit la remarca aceea ciudată, dacă ceilalți nu ni s-ar fi alăturat chiar atunci.

— Haideți! a zis Matt, și m-a luat de mână, ținându-mă strâns. Să mergem, până nu dau masa noastră altcuiva.

Am intrat în grup pe ușile duble, braț la braț sau cu mâinile aruncate pe umerii altora, fără să știm că în următoarea jumătate de oră viețile noastre aveau să se schimbe irevocabil. Am fost conduși direct la masa noastră, care era chiar în partea din față a restaurantului, lângă geam, de unde aveam o priveliște excelentă spre stradă și spre biserica ce

se înălța pe panta din apropiere. Când ne-am strecurat printre celelalte mese, să ajungem la locurile noastre, am văzut cum Cathy a atras câteva priviri admirative ale bărbaților de la mese și mi s-a părut că nici Matt n-a trecut neobservat de femei. Am încercat să ignor vocea aceea îngrijorată care îmi tot șoptea în ureche de vreo câteva luni.

Matt era un tip foarte arătos; atrăgea, în mod firesc, atenția oricărei femei și, chiar dacă o parte din mine se delecta cu faptul că el era lângă mine, ținea mâna mea în a lui, în timp ce făceam slalom printre mesele înghesuite, exista o îngrijorare nerostită, de care eram conștientă că mai devreme sau mai târziu va trebui să mă ocup: ce se va întâmpla când va avea de înfruntat inevitabila tentație și vom fi departe unul de altul? Vom fi unul dintre cuplurile acelea care supraviețuiesc despărțirii pe durata facultății sau ne era dat să devenim victime ale blestemului relațiilor la distanță?

Am fost mulțumită că gândurile acelea mi-au fost întrerupte de ospătarul cu un slab accent italian, care ne spunea că ajunseserăm la masa noastră. Cum nu prea aveau loc în restaurant, uniseră două mese, ca să ne găzduiască petrecerea, ceea ce a dus la crearea unui spațiu îngust lângă un stâlp din beton, pe lângă care trebuia să te strecori pentru a ajunge la locul de la geam.

Dorindu-mi ca Sarah să fi ajuns acolo prima, pentru că era mai mică decât mine, am reușit totuși să trec prin spațiul acela fără să rămân blocată și să mă fac de râs. Matt s-a strecurat pe scaunul de lângă mine și toți ceilalți și-au găsit loc și s-au așezat. Jimmy s-a pus pe locul de la geam din fața mea, iar Sarah a cerut scaunul din dreapta lui. Am refuzat să mă uit spre încăierarea nedemnă a celor care se luptau să stea lângă Cathy, de cealaltă parte a lui Matt. Oricum, cel mai bun loc cred că era vizavi de ea, cu vedere excelentă în decolteul ei. Pe ascuns, la adăpostul feței de masă, am tras de

marginea tricoului meu, să se lase mai în jos în zona decolteului, cu un centimetru sau doi; apoi am simțit că roșesc precum o idioată, când l-am văzut pe Jimmy cu buzele tremurând de râs, după ce a observat ce făcusem.

— Ce e așa amuzant, Jimmy? a întrebat Matt și, brusc, printr-o coincidență oribilă, s-a făcut liniște la masă, în așteptarea răspunsului său.

Știam că privirea mea îi transmitea frenetic să nu spună nimic și nici nu trebuia să îmi fac griji. Jimmy a luat calm meniul și a ridicat din umeri relaxat.

— Nimic, doar mă gândeam la ceva ce a spus unchiul meu mai devreme, asta e tot.

În timp ce toată lumea a urmat exemplul lui Jimmy și a început să studieze meniurile, m-am uitat la el și am mimat un „mulțumesc”. Zâmbetul cu care mi-a răspuns a fost atât de plin de afecțiune și prietenie, încât, dintr-un motiv ciudat, am simțit un fâlfâit în stomac. Confuză, am întrerupt contactul vizual și m-am prefăcut că sunt interesată mai degrabă de lasagna decât de cannelloni.

În timp ce alegeam ce să mâncăm, Matt și-a strecurat brațul în jurul taliei mele și m-a tras aproape de el, iar când m-am uitat la Jimmy, câteva minute mai târziu, el era cufundat într-o discuție cu Sarah și, cu toate că mi-a prins privirea și mi-a zâmbit ușor, stomacul meu a rămas cuminte.

Era imposibil de ignorat nostalgia din jurul mesei, iar aerul de despărțire iminentă era aproape la fel de evident precum aromele de roșii și usturoi care pluteau în jurul nostru. Deși mai erau câteva săptămâni până la plecarea mea spre Brighton, Trevor și Phil urmau să plece după weekend, iar Sarah, la doar câteva zile după aceea. Cumva, nu reușeam să îmi închipui restul grupului diminuat, în săptămânile rămase: Cathy, Jimmy, eu și Matt.

Această reticență bruscă de a pleca m-a lovit neașteptat de mult prin intensitatea ei. Nu era ca și cum nu aș fi vrut să plec la universitate.

Bineînțeles că voiam. Cu siguranță învățasem destul de mult ca să obțin notele de care aveam nevoie pentru a mă înscrie la cursul de jurnalism. Doar că, în fine, părea că în seara asta îmi dădeam seama pentru prima dată că acesta era cu adevărat sfârșitul unui capitol foarte important din viața mea.

Și, pentru moment, nu m-am putut concentra asupra noului început, mă gândeam doar că îmi lăsam în urmă iubitul și doi dintre cei mai apropiați prieteni. În mod ridicol, am simțit că mi se umezesc ochii și mi-am ferit repede privirea, preferând strălucirea orbitoare a razelor soarelui care apunea, în locul reacției celor de la masă, dacă m-ar fi văzut plângând.

— Ești bine? a întrebat Jimmy încet, aplecându-se, să îl aud doar eu.

Matt comanda băuturile, așa că am putut să îi răspund în siguranță.

— O, știi tu, doar un pic emoționată, cred. Vin schimbări, ne luăm rămas-bun de la toți, chestii din astea…

Vocea mea s-a stins, așteptând un fel de luare în derâdere, în schimb, am fost surprinsă când mâna lui s-a întins peste masă, mi-a strâns degetele care se jucau agitate cu tacâmurile și le-a cuprins în palmă. Strânsoarea lui mi s-a părut ciudat de diferită; nu era strânsoarea familiară pe care o știam de la grădiniță. Poate că era doar din cauza asprimii pielii lui, de la vara petrecută cu grădinăritul, sau poate că era mai degrabă felul în care îmi simțeam eu mâna în a lui, foarte mică, bine cuprinsă?

Mai curând am simțit decât am văzut reacția lentă a lui Matt la gestul lui Jimmy, dar, în loc să se îndepărteze repede, Jimmy mi-a mai strâns mâna o dată și nu s-a grăbit să și-o retragă pe a sa. Într-un răspuns instinctiv, Matt s-a tras mai aproape de mine, revendicând atât atenția mea, cât și teritoriul lui, și abia după câteva clipe mi-am dat seama că,

atunci când își retrăsese mâna, Jimmy îmi dăduse cumva bănuțul norocos pe care îl luase de pe jos, din parcarea restaurantului.

Am strâns moneda în palmă, dându-i discul micuț din metal mai multă semnificație decât probabil că ar fi meritat. Era tipic pentru Jimmy să se ofere să își împartă norocul cu mine. La urma urmei, noi împărtășiserăm atât de multe de-a lungul anilor. Îmi era mai degrabă ca un frate decât ca un prieten: de fapt, dacă mă gândeam bine, întreaga lui familie îmi era mai apropiată decât multe dintre rudele noastre.

Mama lui Jimmy și a mea fuseseră foarte bune prietene cu mult înainte ca eu și Jimmy să ne fi născut, iar când mama mea a murit atât de neașteptat, când eram doar un copil, familia lui Jimmy ne-a întins o mână și ne-a atras pe mine și pe tata în viața și în inima lor. A fost ca un șoc pentru mine când mi-am dat seama că tatăl meu nu era singura familie pe care o voi lăsa în urmă când voi pleca; parcă îmi luam rămas-bun și de la părinții și fratele mai mic ai lui Jimmy.

Când cele două sticle de vin comandate de Matt au fost aduse la masă, toți au ridicat paharul să toasteze.

— Pentru plecare…

— Să nu renunțăm…!

— Pentru viețile noastre noi…

— …și pentru prietenii vechi…

Ultimul toast a fost repetat de toți de la masă și am ciocnit paharele, prinzând în ele strălucirea reflectată a soarelui de seară. În timp ce ceilalți glumeau și se tachinau veseli, m-am oprit o clipă și m-am uitat în jur la masă, încercând să surprind un instantaneu mental al momentului. Știam că toți ne vom face prieteni noi la facultate, dar în clipa aceea era greu de crezut că noile legături vor putea fi vreodată la fel de puternice ca acelea care ne uneau pe noi șapte care eram acum la masă.

În timp ce ochii mei se opreau pe fiecare prieten în parte, îmi venea în minte câte o amintire sau o emoție. Atât de multe, era aproape imposibil să le separ și fiecare dintre ele era o cărămidă în zidul prieteniei noastre, care trebuia să cred că va rămâne solid, indiferent încotro ne vom îndrepta.

Când m-am uitat la Sarah, nu m-am putut abține și mi-am reprimat un zâmbet. Într-un fel ciudat, deja eram geloasă pe prietenii noi pe care și-i va face la cursurile de artă. Smintită, loială, amuzantă și incredibil de grijulie, prietenia ei era una dintre cele mai prețioase avuții ale mele. Oricine ar fi acești prieteni noi, habar n-aveau cât de norocoși erau.

Apoi era Jimmy. Îmi petrecusem mare parte din vară stresată de ideea că voi fi departe de Matt, astfel că, de câte ori îmi venea în minte că îmi voi lua rămas-bun și de la Jimmy, alungam repede gândul acela, undeva în fundul minții. Știam că sună ciudat, dar gândul de a nu-l mai vedea pe vechiul meu prieten în mod regulat era atât de apăsător, atât de greu de suportat, încât nici măcar nu-mi permiteam să mă gândesc la asta.

Mi-am dat seama cu o oarecare dezamăgire că nu eram nici pe departe atât de pregătită pe cât ar fi trebuit să renunț la vreunul dintre ei.

În timp ce așteptam să ne sosească mâncarea, am aruncat întâmplător ochii pe fereastra de lângă mine și am privit în susul drumului spre biserică. Soarele abia își începea coborârea liniștită, iar cerul era scăldat în nuanțe diluate de roșu și auriu, transformând strada principală, de obicei monotonă, într-un abstract magic de culori. Am observat că erau puțini pietoni, dar șirurile de mașini parcate care flancau ambele părți ale drumului însemnau că toate puburile și restaurantele făceau afaceri bune în acea seară. De undeva din depărtare se auzea doar vuietul distinctiv al unei sirene.

— Rachel, mă auzi?

Am tresărit și mi-am mutat atenția de la peisajul de afară, când mi-am dat seama că Jimmy vorbea cu mine.

— Scuze, eram departe… ce spuneai?

Privirea lui a fugit pentru o clipă spre Matt, care povestea cu Cathy în clipa aceea. Jimmy parcă nu se simțea confortabil să repete ceea ce tocmai ratasem.

— Te întrebam dacă ești foarte ocupată mâine după-amiază, dacă ai putea trece pe la mine.

Solicitarea asta ciudat de ezitantă nu-i stătea deloc în fire și m-am trezit momentan confuză, atât din cauza tonului său, cât și a formalității invitației. De obicei, Jimmy și cu mine ne prezentam la ușa celuilalt fără să ne întrebăm; nu era nevoie de invitații.

— Sigur, pot să vin. Oricum, voiam să trec pe la părinții tăi înainte să plec.

— De fapt, ei nu o să fie acasă mâine.

Din nou, tonul acela ciudat de nesigur.

— O să fiu doar eu. Eu… ăăă… voiam doar să vorbesc în liniște cu tine. E în regulă?

Era de la strălucirea roșiatică a soarelui sau chiar roșise? Părea nerăbdător să scoată un răspuns de la mine, înainte ca Matt să se întoarcă, așa că i-am zis repede:

— Da, e în regulă. Ne vedem pe la două?

A aprobat și a oftat, de parcă dusese la îndeplinire cine știe ce sarcină terifiantă, lucru care n-a făcut decât să-mi sporească curiozitatea. Am presupus că trebuia să aștept până a doua zi, să aflu ce avea în minte.

Chelnerii tocmai sosiseră cu farfuriile încărcate și începuseră să le așeze în fața noastră. Îndreptându-se în scaun, Matt și-a luat brațul drept din jurul taliei mele și mi-a dat un sărut neașteptat, apoi s-a tras înapoi.

— Te roooooog… oamenii încearcă să mănânce aici! a mormăit Sarah, prefăcându-se dezgustată.

I-am zâmbit lui Matt și am rămas o clipă nemișcată, în timp ce el mi-a dat după ureche o șuviță de păr rebelă. A fost doar un gest spontan, fără nicio semnificație, dar mai târziu aveam să mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu noi toți dacă el nu s-ar fi aplecat atât de aproape de mine și nu ar fi văzut mașina.

— Ce naiba…! a strigat el.

M-am răsucit, i-am urmat privirea și am rămas cu gura căscată de uimire, când am văzut o mașină mică, roșie, cu toate patru roțile ridicate de pe asfalt, catapultându-se peste vârful pantei. Câteva clipe mai târziu, mașina a reapărut, cu o viteză aproape nefirească; luminile ei albastre clipind și sirena stridentă au spart liniștea serii de vară.

Am văzut cu groază cum o dubiță a ieșit de pe o stradă laterală și a trebuit să frâneze pentru a nu-și pierde o bună parte a capotei, în timp ce mașina roșie trecea la câțiva centimetri de ea. Mașina s-a izbit de câteva vehicule parcate, acoperind mașina de poliție care o urmărea cu un nor de scântei roșii și fierbinți.

Scrâșnetul asurzitor al cauciucurilor dubiței care frâna a atras atenția celorlalți din grupul nostru, dar Matt deja își dăduse seama de pericolul care se apropia. Mașina roșie era încă destul de departe în susul pantei, dar la viteza cu care venea, distanța era înghițită cu fiecare secundă. Când mașina poliției a început să reducă distanța dintre vehicule, mașina roșie a virat nebunește pe drum, evident, șoferul ei chinuindu-se să o împiedice să plonjeze în șirul de mașini parcate. Matt a sărit în picioare.

— A pierdut-o! A pierdut controlul. Mașina aia o să se izbească! Plecați de lângă geam. ACUM!

Pentru prima dată, toți am observat vulnerabilitatea poziției noastre de lângă geamul mare din fața restaurantului. Despărțit de drum doar de un trotuar îngust și situat în colțul unui viraj scurt de la poalele pantei, inevitabilitatea pericolului ni s-a părut brusc foarte evidentă.

Am simțit mâna lui Matt strângându-mi umărul când s-a ridicat în picioare, strigând să ne avertizeze. Panica a devenit contagioasă când oamenii din jurul nostru au început să strige și ei. Am observat zăpăcită cum chelnerul a scăpat pe jos două dintre farfuriile noastre, înainte să se retragă repede de lângă masă.

„Uite și ăsta, ce de mizerie a făcut", m-am trezit gândind stupid.

Nu era vorba că nu vedeam ce se întâmpla; sau că nu înțelegeam bine strigătul de avertizare al iubitului meu. Doar că, într-un fel brusc și ciudat, totul se derula cu încetinitorul. Nu părea să fie nicio grabă; aveam destul timp să ne îndepărtăm de masă. Nu era nevoie să scape pe jos două farfurii perfecte.

În jurul meu era învălmășeală. I-am văzut pe Jimmy și pe Sarah plecând de pe locurile lor și alergând spre locul unde era Phil, țipând la noi, ceilalți, să ne mișcăm. Mâna lui Matt a rămas în adâncitura umărului meu și îl simțeam cum mă trăgea cumva de pe scaun. Cu cealaltă mână am văzut că o împingea înainte pe Cathy, care stătea lângă el, la distanță de masă.

Precipitarea haotică a scaunelor împinse și a paharelor de vin răsturnate probabil că a durat doar o secundă sau două, dar în timpul acela eu am făcut ceva cu adevărat prostesc: m-am întors să mă uit pe geam la mașina care se apropia. Cu o viteză încă prea mare, mașina, cu motorul vuind ca un animal mitologic, mergea în zigzag pe linia de pe mijlocul drumului, îndreptându-se direct spre curbă – și spre partea din față a restaurantului –, fără să dea semne că ar încetini.

Iar în momentul acela stupid, în care eu m-am oprit să văd cum se apropia mașina, Matt a dat drumul umărului meu. Când mi-am întors fața îngrozită dinspre geam, am văzut că el și Cathy erau deja la ceva distanță. M-am împleticit în față, să îi urmez, dar, cumva, când se îndepărtase,

scaunul lui Matt se răsturnase, iar acum era înțepenit în stâlpul de lângă mine. Ieșirea mea era blocată.

Am prins agitată obstacolul din lemn, reușind doar să îl împing un pic mai mult între marginea mesei și stâlp.

— Rachel! a țipat Sarah din toți plămânii. Dă-te la o parte!

Gâfâind îngrozită, știam că ei puteau să vadă mașina care se îndrepta direct spre geamul lângă care eram prinsă. Am împins și am lovit cu piciorul în scaun, cu fiecare strop de putere, frică și adrenalină care curgeau prin mine, până când zgomotele din restaurant s-au diminuat și tot ce am auzit a fost mugetul sângelui în urechile mele.

Disperată, am ridicat privirea spre Matt și l-am văzut începând să se întoarcă spre mine, dar apoi, în mod incredibil, Cathy l-a prins de braț și l-a tras înapoi.

— Nu, Matt, nu! Nu este timp! O să fii omorât!

Am auzit bine asta, iar partea nebunească a creierului meu, cea care nu era ocupată să încerce să nu mă las omorâtă, a avut chiar timp să asimileze ceea ce tocmai o văzusem pe Cathy făcând. Dacă ea credea că aveam să trec peste asta, se înșela foarte rău. Dar apoi s-a auzit încă un scrâșnet dinspre strada din spatele meu, când, în cele din urmă, mașina gonind a început să frâneze. Încă lovind inutil în scaunul căzut, m-am uitat în spate, pentru ultima dată. Da, mașina frâna, dar era mult prea târziu.

Imaginea mașinii venind în viteză devenea tot mai mare în geam, atât de aproape acum, încât vedeam chipul îngrozit al șoferului tânăr, cu ochii măriți de groază, în timp ce inevitabilul se apropia.

Nu l-am văzut venind. Probabil că se mișcase incredibil de rapid, să mă apuce. Într-o clipă eram prinsă în acel spațiu mic dintre scaunul căzut și geam, iar în următoarea, două brațe puternice s-au ivit de peste masă și le-au prins pe ale mele ca o

menghină. Habar n-am de unde găsise puterea aceea, dar Jimmy m-a săltat la propriu din locul unde eram prinsă și m-a ridicat peste masă. I-am zărit expresia de pe chip, când m-a tras peste fața de masă, indiferent la sticlele și paharele care se împrăștiau când mă târa printre ele. Ochii lui erau plini de o teamă de nedescris, iar tendoanele de la gât îi ieșeau în afară ca niște cabluri, din cauza efortului pe care îl făcea să mă tragă spre el.

M-am prins de el, încercând să îl ajut, picioarele mele zbătându-se frenetic peste fața de masă, să mă împingă înainte. Apoi, din spatele nostru, am auzit o bufnitură sinistră, când mașina a ieșit de pe drum și a urcat pe trotuar. Jimmy m-a aruncat. E singurul mod de a descrie ce a făcut. Într-o clipă eram jumătate peste masă, iar în următoarea eram ridicată, lansată și aruncată ca o păpușă de cârpe, târându-mă pe jos, la câțiva metri dincolo de capătul mesei. Dar gestul acela curajos, mânat de o forță incredibilă a însemnat ultima milisecundă prețioasă dintre momentul în care mașina a ieșit de pe drum și s-a izbit de restaurant.

Jimmy era încă direct în calea pericolului, când geamul a explodat în spatele lui.

***

Primul lucru pe care l-am simțit a fost căldura. Aveam ceva greu peste picioare, ținându-mi-le sub o apăsare dureroasă, care mă ardea ca un foc. Și părea să fie apă peste tot, apă densă, sărată, care curgea de pe fruntea mea, pe obraji, în ochi și în gură. Am încercat să strig, dar nu s-a auzit nimic. În plămânii mei nu mai era nimic, doar șoapte sub forma unor vapori. Cineva țipa în spatele meu, altcineva plângea. Am încercat să întorc capul și mi-am dat seama că nu vedeam bine, din cauza umezelii lipicioase care îmi bloca vederea. Am ridicat încet o mână la cap și am încercat să îmi șterg ochii. Mâna mi s-a umplut de un strat

alunecos de sânge. În jurul meu era o grămadă de moloz, atât de dens și de gros, încât nu vedeam dincolo de el, spre locul unde erau oamenii care țipau și plângeau. Mașina îmi bloca și ea vederea, jumătate înăuntru, jumătate afară din ceea ce fusese înainte geamul, era imposibil să văd ce rămăsese din vehiculul deformat, deoarece în aer era o ceață densă, fum de la motor și moloz spulberat de la zidul din față. Am simțit cioburi de sticlă peste și pe sub mine și mi-am dat seama că probabil eram întinsă printre rămășițele geamului.

Din spatele meu am auzit voci strigând panicate, în timp ce molozul era dat la o parte, și mi-am dat seama că oamenii încercau să ajungă la noi. La noi. Nu doar la mine; desigur că nu doar la mine. Jimmy fusese acolo când mașina intrase prin geam. Jimmy, care plecase de unde stătea în siguranță și se întorsese să mă salveze.

Ignorând felul în care sângele începea să curgă și mai tare, când am întors capul, am reușit să îmi ridic gâtul de pe cioburi câțiva centimetri, să mă uit după el. Amestecul de praf și fum era încă prea dens, dar mi s-a părut că am zărit o siluetă, la câțiva metri, într-o parte. Erau bucăți mari de zidărie și niște fiare contorsionate, care am presupus că erau de la mașină, toate într-un unghi ciudat, deasupra unui placaj alb. Când vederea mea a început să se mai limpezească, mi-am dat seama că nu era un placaj; era ceea ce rămăsese din masa noastră. Iar motivul pentru care nu era întinsă plată pe jos, ci înclinată într-un unghi ciudat, era că sub ea era ceva sau cineva.

Indiferentă la orice altceva, mi-am întins brațul într-un arc disperat spre masa ruptă și spre ce trebuie să fi fost sub ea. La început, nu am simțit nimic, dar apoi vârfurile degetelor mele au atins, doar pentru o clipă, ceva moale.

— Jimmy! am zis răgușit. Jimmy, tu ești, mă auzi?

Nimic.

— Jimmy!

Am început să plâng, lacrimile lăsând pârâiașe prin praful și sângele de pe fața mea.

— Jimmy, o, nu, Jimmy! Spune ceva…

Praful și resturile de moloz începuseră să se așeze un pic și am reușit să văd la ce nu reușisem să ajung. Antebrațul lui Jimmy ieșea într-un unghi ciudat de sub rămășițele mesei. Asta e tot ce am reușit să văd din el, doar antebrațul lui. Brațul încă arăta puternic și bronzat, cum fusese cu câteva clipe mai devreme, când găsise cumva forța să mă tragă din calea pericolului. Doar că acum nu se mișca. Cu mult înainte ca ambulanțele să ajungă la noi, mi-am dat seama că nu se va mai mișca niciodată.

2
Decembrie 2013
După cinci ani…

Invitația la nuntă era rezemată pe șemineu, aproape mascată de câteva facturi și pliante publicitare ale unor firme care livrau mâncare. Presupun că încercam, într-un fel, să o fac pierdută. Mă gândeam că, dacă nu o văd, puteam pretinde că am uitat de ea și, astfel, să ratez data. De parcă așa ceva era posibil. Desigur că trimisesem un mesaj de confirmare, cu câteva luni în urmă și îmi fusese destul de ușor atunci, când ideea de a mă întoarce în Great Bishopsford părea ceva abstract, ce ține de viitor și nu trebuise să mă gândesc cu adevărat la asta. Dar acum, când mai erau doar două zile, când stăteam în apartamentul meu cu un geamantan mic deschis în față, nu înțelegeam de ce crezusem vreodată că voi fi suficient de tare să fac asta. Să mă întorc acolo.

Abandonând pentru o clipă împachetatul, m-am dus să iau de pe șemineu micuța invitație cu scris în relief. „Domnului și doamnei Sam Johnson le-ar face deosebită plăcere compania dumneavoastră la nunta fiicei lor Sarah cu David…” Mi-am trecut ușor degetul peste scrisul gofrat al numelui ei și în clipa aceea am știut, așa cum știusem dintotdeauna, că trebuia să merg; că nu puteam să găsesc vreo scuză patetică și să nu fiu prezentă la nunta celei mai bune prietene ale mele, doar pentru că avea loc în orașul meu natal. Și, până la urmă, îmi era frică de oraș sau de amintirile care știam că mă așteptau acolo? Amintiri pe care mă învățasem să le îngrop adânc și să nu le las niciodată să iasă la suprafață.

Încă ținând strâns invitația crem, am ridicat capul, să mă uit la imaginea din oglinda de deasupra șemineului. În ochii mei am văzut adevărul; întoarcerea în oraș era doar o parte a problemei. Cea mai mare teamă era felul în care

voi face față revederii tuturor celorlalți, pentru prima dată după câțiva ani. Mă rog, aproape toți. O umbră de bântuire mi-a traversat chipul, iar lucrul acesta nu m-a mirat, fiindcă știam că nu revederea celor în viață avea să fie cel mai greu de înfruntat.

Mi-am făcut bagajul absentă, fără să îmi bat prea mult capul cu ce puneam în el. Era vorba doar de trei zile, după care mă voi întoarce în apartamentul meu și mă voi pierde din nou în anonimitatea unui oraș mare. Sunt sigură că pentru mulți suna neobișnuit, dar chiar ajunsese să îmi placă să trăiesc undeva unde „nimeni nu știe cum te cheamă”. Singurele lucruri cărora le-am acordat atenție mai mare au fost hainele pentru petrecerea burlăcițelor și rochia din catifea burgundy, pe care o cumpărasem pentru nuntă. Slavă Domnului că Sarah cedase, în cele din urmă, și se împăcase cu refuzul meu de a-i fi domnișoară de onoare. „Dar trebuie”, implorase ea, iar pentru o clipă îmi păruse că era Sarah cea din timpul școlii, care mă implora să mă bag în vreo poveste nebunească sau în vreo escapadă pe care o punea la cale. Doar că de data aceasta mă ținusem tare. Îmi păruse rău, desigur. Dar știam ce ar fi urmat să îmi ceară, încă înainte ca vorbele să iasă din gura ei.

Nu m-a vizitat des în Londra, deși am păstrat legătura și am vorbit la telefon o dată la câteva săptămâni. Jobul ei din nord o ținea ocupată și, desigur, iubitul ei, David – logodnic, m-am corectat în minte –, care locuia și el acolo și normal că îi ocupa mare parte din timpul liber. Suspectasem ce va urma, când se invitase pentru weekend, astfel că nu fusese chiar atât de dificil să spun nu, după ce avusesem suficient timp să repet refuzul. „Oh, Rachel, te rog, mai gândește-te”, mă implorase ea, pe un ton atât de demoralizat, încât chiar ezitasem. „În afară de tine, nu există nimeni pe lumea asta pe care să mi-o doresc ca domnișoară de onoare, te rog, spune că accepți.” Iar când scuturasem din cap, nefiind chiar sigură că

puteam să vorbesc, să nu audă urma de îndoială din vocea mea, fără să își dea seama, îmi pusese singura întrebare care îmi permisese să refuz fără să fie nevoie să îi explic mai mult. „Dar de ce nu vrei?”

Și acela fusese momentul când mă retrăsesem ca o lașă; îi răspunsesem la întrebare dându-mi la o parte de pe față șuvița grea pe care o purtam pe o parte și scoțând la iveală cicatricea răsfirată, care se întindea de la frunte la obraz. Strânsese din buze și oftase, iar în clipa aceea știusem că va ceda. „Desigur, domnișoara joacă din nou cartea feței desfigurate, nu-i așa?” Îi zâmbisem în semn de răspuns. Toți ceilalți pe care îi știam erau precauți când venea vorba despre asta, Sarah era singura care avea curajul să nu se ascundă după vorbe frumoase și să spună mereu adevărul. „Ei bine, dacă de asta e nevoie ca să pot sta pe o bancă din spate și să nu mă îndrept spre altar în vreo creație roz plină de volane, atunci, da.” Pentru o clipă, mă privise încăpățânată și crezusem că se pregătea să își reia argumentele, într-o nouă încercare, dar preferase să se răzgândească și dăduse înapoi, murmurând doar: „Nu te-aș fi pus să porți roz, să știi”.

Atunci o îmbrățișasem, știind că o dezamăgisem foarte tare și iubind-o pentru că mă lăsase să o fac.

***

Înainte să închid geamantanul, m-am întins să iau de pe noptieră sticluța maro cu pastile, să o pun în geanta cu cosmetice. M-am încruntat când am simțit cât era de ușoară și am ridicat-o în lumina slabă a acelei zile mohorâte de decembrie, să încerc să le număr. Erau mai puține decât crezusem, abia dacă îmi ajungeau pentru câteva zile. Nu era posibil, nu? Am verificat data de pe etichetă. Le aveam doar de zece zile. Știam că durerile de cap se înrăutățiseră, dar nu îmi dădusem

seama că luasem atâtea calmante într-un timp atât de scurt. Am simțit un fior rece pe șira spinării. Nu era bine. Și chiar dacă puteam să îl mint pe tata când mă întreba cum mă simțeam și încercasem (în mod stupid) să îi mint chiar și pe doctori, când începuseră durerile de cap, știam că mai devreme sau mai târziu va trebui să înfrunt adevărul. Acela era semnul de avertizare despre care îmi spuseseră cu ani în urmă. Acela era motivul pentru care fiecare telefon de la tata, din ultimii trei ani de când locuiam separat, urma obișnuitul tipar: „Cum te simți? Nu ai dureri de cap sau ceva?" Iar în primii doi ani și jumătate fusesem fericită să îi spun că eram bine; dar în ultimele șase luni mințisem și îi spusesem că eram bine. În cele din urmă, făcusem o programare la specialistul pe care nu fusesem nevoită să îl vizitez după primele zile de după accident. Păruse îngrijorat când îi spusesem despre durerile de cap și frecvența lor, iar eu eram îngrijorată pentru că bagatelizasem intensitatea lor. Pastilele pe care mi le prescrisese nu erau o soluție și mă îndemnase să îmi fac programare la spital, pentru mai multe analize. Luasem rețeta, dar nu urmasem sfatul lui și amânasem să fac programarea pe care știam că nu o mai puteam evita.

Și îi ascunsesem tatei toate acestea. Avea destule motive de îngrijorare cu propria sănătate. Avea nevoie de timpul acela pentru a încerca să se facă bine, fără să își mai facă din nou griji și pentru mine. Deja își făcuse prea multe. Oricât de dezolant ar fi fost rezultatul vizitei la oncolog, el mereu încheia spunând: „Dar cel puțin tu ești bine acum, slavă Domnului." Nu aveam curajul să îi iau asta.

Mă întrebam uneori câte oglinzi trebuie să fi spart sau câte blesteme ale romilor fuseseră aruncate asupra noastră, pentru a justifica trecutul nefericit al familiei mele. Mai întâi, mama; apoi, accidentul meu; apoi, boala tatălui meu, iar acum,

aceste dureri de cap. M-a făcut să mă întreb dacă exista vreo familie care să fi fost binecuvântată cu douăzeci de ani de sănătate și noroc, deoarece părea că ne fusese dată nouă și partea lor de nenoroc. Și chiar dacă tata spunea că nu era vina nimănui pentru boala lui, știam că se reapucase de fumat după accidentul meu. Fusese felul lui de a face față stresului. Iar dacă nu ar fi făcut asta probabil că acum nu ar fi fost bolnav. Atât de multe lucruri oribile se legau de seara aceea îngrozitoare. O durere orbitoare, mai rea decât cea mai urâtă dintre durerile mele de cap, mi-a oprit șirul gândurilor, înainte ca ele să o apuce pe drumul acela interzis.

Intenționam să plec dimineață devreme și căutasem ora de plecare a primului tren din Londra. Deja îmi luasem două zile libere de la lucru, pentru că, deși nu venea nimeni până joi seara, când era petrecerea burlăcițelor, nu voiam să ajung târziu în ziua aceea. În realitate, știam că voi avea nevoie de timp să mă pregătesc pentru vizita aceea de trei zile și nu aveam de unde să știu exact cât de dificil avea să fie, până când nu voi ajunge acolo.

Refuzasem oferta lui Sarah de a sta la părinții ei. Oricât de mult îi iubeam familia, ei fuseseră mereu mai exuberanți și mai entuziaști decât familia mea și nu credeam că voi fi suficient de puternică să fac față acelui gen de agitație din ajunul nunții fiicei lor. Păruseră să înțeleagă și nu fuseseră ofensați când le refuzasem oferta și îmi rezervasem o cameră la unul din cele două hoteluri din oraș. Mi-am închipuit că mulți dintre invitați făceau la fel, deși probabil că mulți dintre ei încă locuiau în zonă.

***

Când trenul a ieșit din gară și a început călătoria de două ore, mi-am permis să mă gândesc la

oamenii pe care aveam să îi revăd în seara aceea. Prietenii mei din trecut. Părea ciudat că legăturile care crezusem că ne vor ține uniți pentru totdeauna nu se dovediseră chiar atât de rezistente. Și nu anii care trecuseră destrămaseră încet firele care ne legau. Nu, ele fuseseră destrămate de un moment de nebunie al unui tânăr și de o mașină furată scăpată de sub control.

Sarah fusese extrem de atentă și grijulie când mă pusese la curent cu noutățile vechiului nostru grup de prieteni. De la vizitele la părinții ei și din zvonurile de prin oraș, știa că, după facultate, Trevor se întorsese în Great Bishopsford, iar acum locuia cu prietena lui, pe care Sarah nu o cunoscuse încă, și lucra la o bancă, era manager de sucursală. Mi-a fost greu să îmi imaginez că rockerul Trev, care în anii adolescenței mele cânta la chitară într-o trupă, avea un stil de viață atât de liniștit și respectabil.

Phil se pare că încă ducea o viață de nomad. Își luase un an de pauză după facultate, iar anul acela se transformase în doi ani, în care, practic, pierduse vremea prin lume. Stilul acela de viață hoinar se metamorfozase cumva într-un job de fotograf liber-profesionist și, cu toate că familia lui mea locuia în zonă, se pare că Phil petrecea puțin timp acolo, între proiecte, alegându-le deseori tocmai pe cele care îl trimiteau în străinătate, uneori, pentru mai multe luni. Sarah îmi spusese că, atunci când li se încrucișaseră drumurile, simțise la el un neastâmpăr care părea să îi explice stilul de viață și reținerea de a se stabili într-un loc.

Apoi era Matt… și, desigur, Cathy, pentru că acum poveștile lor păreau legate inextricabil. Mi-am dat seama cât de greu îi fusese lui Sarah să îmi spună despre ei. Cât de atent își alesese cuvintele, construind fraza potrivită, neștiind sigur câtă suferință mi-ar putea provoca. Trebuie să fi trecut mai bine de optsprezece luni de când îmi spusese ca fostul meu iubit și Cathy erau acum un cuplu.

Când am auzit vestea la telefon, așteptasem să simt vreo urmă de durere pe care putea să o aducă vestea aceea. Nu a existat niciuna; doar surpriză. Și nu surpriza că doi oameni incredibil de frumoși erau împreună, doar surpriza că lui Cathy îi luase atâta vreme să își atingă scopul.

Am alungat gândul acela, la fel cum făcusem când Sarah îmi spusese prima dată despre relația lor. Dacă îmi dădeam voie să mă gândesc la Matt, deschideam ușa spre mica noastră poveste tristă și spre despărțire, iar asta ar fi dus la motivele pentru care se întâmplase… și m-ar fi dus undeva unde nu le permitem niciodată gândurilor mele să ajungă.

***

Pe măsură ce grupurile de case și zona construită a lăsat loc câmpurilor și spațiilor deschise, am simțit o tensiune palpabilă începând să crească în mine. Am înghițit-o cu o gură de cafea revoltător de amară, cumpărată de la vagonul-restaurant și am încercat să mă concentrez pe scopul vizitei. Acela era weekendul lui Sarah; ziua cea mare a lui Sarah; nu îmi permiteam să îi stric momentul acela forțând-o să se îngrijoreze pentru felul în care aveam să înfrunt eu întoarcerea acasă.

Gândul acela m-a oprit imediat: *întoarcerea acasă.* Chiar era casa mea, încă o consideram așa? Nu mai locuiam acolo de cinci ani, așa că, practic, nu, nu era. În schimb, nu am simțit că vreun alt loc ar merita titlul acela. Adresa actuală a tatei, în North Devon, unde ne mutaserăm în timpul lungilor luni ale recuperării mele, era casa lui, nu a mea, în ciuda faptului că locuisem acolo timp de aproape doi ani. Presupun că micul meu apartament din Londra era casa mea, dar mereu îmi păruse temporar și tranzitoriu, ales pentru apropierea convenabilă de metrou mai degrabă decât din vreun atașament emoțional pentru clădire. De asemenea, era dificil să formezi un

atașament emoțional profund față de un loc închiriat deasupra unei spălătorii cumva dărăpănate, în una dintre zonele mai puțin curate ale Londrei. Ar fi trebuit să mă mut când primisem prima mărire de salariu, cu siguranță, ar fi trebuit să mă gândesc la asta la următoarea, dar exista un anumit confort în ceva cunoscut și familiar, oricât de lipsit de stil era. În momentele mele mai vesele, vorbeam despre apartamentul meu ca fiind shabby-chic, dar fără chic. Asta cam spune tot.

***

Când trenul a început să încetinească, mi-am dat seama că drumul de două ore trecuse mult mai repede decât mi-ar fi plăcut, iar când vocea androgină din difuzor a anunțat „Urmează stația Great Bishopsford”, am constatat alarmată că nu eram mai pregătită acum să înfrunt întoarcerea decât fusesem în ultimii cinci ani. Când trenul s-a zdruncinat și a oprit, m-am ridicat în picioare și m-am întins să îmi iau geamantanul de pe suportul de deasupra capului.

— Dați-mi voie, s-a auzit o voce de bărbat din spatele meu.

Înainte să pot refuza, niște brațe puternice, îmbrăcate în piele s-au întins și au dat jos geamantanul mic. Când am ridicat privirea să îi mulțumesc străinului, am văzut expresia de simpatie rapid mascată de pe fața lui, când a observat cicatricea care devenise vizibilă atunci când am ridicat capul. I-am zâmbit scurt în semn de răspuns și am lăsat capul în jos, astfel încât părul des să acopere partea cea mai rea din fața mea însemnată. Era un obicei pe care îl dezvoltasem în timp; era mai ușor să ascund cicatricea decât să fac față reacției oamenilor când o vedeau. Cei care nu erau șocați și reduși la tăcere poate că erau tentați să întrebe de unde o aveam, dar cu mulți ani în urmă luasem decizia să nu

vorbesc niciodată despre asta, dacă era posibil. Și poate că asta mă speria atât de tare în legătură cu revenirea acasă. Cum va putea vechiul grup de prieteni să treacă de weekendul acela fără să vorbească despre ceva atât de devastator, care, într-un fel sau altul, ne afectase tuturor viețile?

Am luat un taxi din stație, deși era puțin de mers pe jos până la hotelul la care urma să stau. Dar plimbarea m-ar fi dus pe lângă fosta noastră școală și încă nu eram pregătită pentru amintirile pe care le-ar fi trezit traseul acela. În interiorul cu scaune din piele al taxiului, mi-am ținut intenționat privirea ferm fixată pe genunchi și pe podea și am încercat să mai evit încă un pic inevitabilul.

Camera de hotel era curată și impersonală. Nicio amintire aici, întrucât nu pusesem niciodată piciorul în clădirea aceea, așa că era bine. Mi-a luat trei minute să despachetez bagajul mic. M-am uitat spre ceasul deșteptător de pe noptieră. Era aproape ora prânzului și m-am jucat cu ideea de a coborî la barul hotelului după un sendviș, dar am cedat în ultima clipă și am sunat la room service.

— Pași mici, mi-am zis încurajator. Doar fă pași micuți și vei fi bine.

Imaginea mea m-a privit cu îndoială din oglinda toaletei. Dacă nici pe mine nu reușeam să mă conving, cum naiba voi trece de următoarele șaptezeci și două de ore? După ce am mâncat, am sunat-o pe Sarah de pe mobil, să îi spun că ajunsesem. Am auzit ușurarea din vocea ei și am fost uluită că nu fusese complet sigură că voi veni. Asta mi-a întărit determinarea de a fi puternică, măcar de dragul ei.

— Vino acum, nu vreau să aștept până diseară să te văd!

Entuziasmul ei m-a făcut să zâmbesc, dar Sarah mereu fusese așa. Speram doar ca Dave să își dea seama cât de norocos era să își petreacă restul vieții cu o persoană atât de deosebită.

— Încerc cât mai curând, am promis. Și mă ai la dispoziție toată ziua de mâine, așa că vom avea destul timp să vorbim, înainte ca tu să devii o doamnă bătrână și măritată.

A mârâit la cuvintele mele și, drept răspuns, a rostit o replică deloc potrivită pentru o doamnă.

— De fapt, am continuat, cred că o să fac o mică plimbare azi după-amiază. Să văd dacă, la urma urmei, pot să dau ochii cu unele dintre amintirile acelea vechi.

— Ai nevoie de companie?

Am zâmbit la oferta ei. Probabil că avea de făcut o mie și una de chestii și totuși știam că le-ar fi lăsat baltă într-o clipă, dacă aș fi zis da.

— Nu, e în regulă. Cred că ar fi mai bine să fac asta singură și oricum am o mică durere de cap.

Am ridicat involuntar mâna, să mă masez între sprâncene, când mi-am dat seama că ultima afirmație era adevărată.

— Așa că aerul curat o să-mi facă bine.

— Mă rog, nu te duce prea departe, să nu fii extenuată diseară, la petrecerea burlăcițelor.

— De parcă aș avea voie să ratez asta! Pregătești jointurile și costumul cu tiară?

— Nu, a venit răspunsul rapid, mimând indignarea. Ți-am mai spus, nu e un chef din ăla vulgar, de fete. E o cină mixtă, de adulți, sofisticată, cu toți prietenii mei vechi, pentru a sărbători despărțirea mea de statutul de domnișoară. Apropo, tu chiar ai angajat un stripper pentru mine, nu-i așa?

— Absolut, am răspuns și încă zâmbeam când am închis.

***

Afară, aerul era mai rece decât mă așteptasem și m-am bucurat că îmi luasem pe mine paltonul gros din lână și fularul tricotat înfășurat strâns la gât. Fără să îmi dau seama, picioarele mele și-au găsit

propriul ritm și m-au îndreptat spre străduțele întortocheate care duceau la fosta mea casă. Nu am intervenit. Era prima oprire pe care trebuia să o fac și ar fi trebuit să fie cea mai ușoară. Nu aveam amintiri întunecate acolo, doar cele fericite, din copilărie.

Cineva înlocuise vechiul gărduleț din scânduri cu ceva mult mai elegant, din fier forjat, iar ușa din față era acum de un verde țipător, dar, în afară de asta, totul arăta la fel. Era ceva liniștitor să văd că vechea casă nu se degradase prea mult și am observat că grădina era mai bine întreținută, dar trebuia să țin cont de faptul că tata nu fusese niciodată cine știe ce grădinar. De asemenea, niște jaluzele moderne din lemn înlocuiseră draperiile simple pe care le preferaserăm noi, dar, în esență, era tot fosta mea casă.

Cât am zăbovit pe trotuar, am lăsat să mă asalteze un val de amintiri, un caleidoscop de imagini de peste ani. Totuși, nu era nimic întunecat acolo. Până în urmă cu cinci ani, aceea fusese singura casă pe care o avusesem și încă reprezenta sentimentul de siguranță și refugiu care îmi lipsise în toate locuințele care urmaseră. Stând pe trotuar, având impresia că locul meu era tot acolo, chiar dacă, într-un fel ciudat, știam că nu era așa, am simțit o înțepătură nostalgică. Mi-am dat seama șocată că era prima dată când revedeam casa, după seara accidentului.

Decizia de a ne muta, împachetarea și vânzarea se făcuseră în timpul lungilor mele luni petrecute în spital. Cine știe dacă fusese sau nu decizia corectă? Bietul tata fusese suficient de disperat să facă orice putea pentru a-mi minimiza suferința. Pe jumătate înnebunită de durere, mă agățasem de el cu disperare, de pe patul de spital, și îl implorasem să ne mutăm departe: și ne-am mutat.

Brusc, amintirile care mă năpădeau începuseră să se simtă ca o cianură, așa că am întors spatele casei și m-am îndepărtat repede. Ochii au început

să-mi lăcrimeze cu furie, când o rafală rece mi-a trecut peste față; cel puțin așa am crezut, că era din cauza vântului. Mergeam cu capul în jos, să mă apăr de rafale, aproape fugind. La capătul străzii m-am oprit și am ezitat. Eram la o intersecție; atât la propriu, cât și la figurat. Dacă nu ar fi fost atât de dureros de trist, ar fi fost aproape amuzant. Durerea de cap, pe care calmantele o reduseseră la o pulsație persistentă, amenința acum să revină și mai în forță. Puteam să o folosesc ca scuză și să nu fac următoarea oprire. Dar m-am gândit că mă ascundeam de prea mult timp în spatele unor scuze.

Mâna mea s-a strâns pe dispozitivul de bătut în ușă și am simțit un licăr de speranță. Poate că se mutaseră și ei? Sarah nu spusese asta, dar nici nu vorbiserăm deloc despre familia lui, în toți acei ani. Unele răni erau pur și simplu prea adânci. Dacă a fost șocată de apariția mea la ușa ei, după cinci ani de absență, a ascuns-o bine. De asemenea, și-a ascuns reacția la vederea feței mele traumatizate, pe care știam că trebuie să o fi observat când vântul îmi biciuia fața cu șuvițele castanii lungi. Am sperat că eram la fel de bună la a-mi masca propriul șoc, atunci când am văzut cât de mult îmbătrânise. Deși a zâmbit și s-a întins să mă cuprindă într-o îmbrățișare primitoare, suferința era săpată atât de adânc pe fața ei, încât mi-am dat seama că nicio emoție nu va fi vreodată suficient de puternică să o șteargă. Vina a tăiat prin mine ca o lamă de cuțit. Era vina mea că ea arăta așa. Era vina mea că își pierduse fiul.

***

Nu fusese o după-amiază ușoară și, până să ajung înapoi la hotel, tensiunea și emoțiile zilei îmi aduseseră durerea de cap la o intensitate pe-care-nu-o-mai-simțisem-până-atunci. Primul lucru pe care l-am făcut când m-am întors în cameră a fost să bâjbâi orbește în geanta cu cosmetice, după

tubul cu pastile. Am ignorat dozajul de pe prospect și am înghițit imediat, fără apă, două pastile, în loc de una. Cât am așteptat să simt efectul medicamentelor, am umplut cu apă fierbinte cada din baia micuță, cu gresie albă. Durerea de cap încă nu mă lăsase, când am alunecat sub apa parfumată; eram un pic mai bine când am ieșit rozie și cu pielea încrețită, aproape o jumătate de oră mai târziu, și cu o durere de cap suportabilă, când mi-am dat seama că venise timpul să mă pregătesc pentru seara pe care o aveam în față.

Am încercat să-mi iau mintea de la vizita făcută mamei lui Jimmy, știind că aveam mai multe lucruri la care trebuia să mă gândesc, pe care le spusese ea în ziua aceea, dar și că nu era momentul potrivit pentru asta. Nu îmi permiteam luxul de a mă gândi la lucrurile acelea acum. Mai întâi, toți trebuia să trecem peste seara pe care o aveam în față; o seară a reuniunii și un moment de sărbătoare, încercând să ignorăm faptul că, pentru prima dată, ne vom întâlni șase, în loc de șapte.

— Pași mici, am murmurat din nou, când m-am așezat în fața măsuței de machiaj și am început să mă fardez.

***

Sarah alesese bine locul pentru cină. Aveam rezervare la un restaurant elegant, în cealaltă parte a orașului. Un loc mult prea scump și sofisticat să îl fi vizitat în zilele noastre de studenție. Intenționat am ajuns devreme, cu vreo treizeci de minute înainte de ora stabilită, sperând ca astfel să obțin un fel de avantaj mental. Când i-am spus șefului de sală numele lui Sarah, am refuzat propunerea de a aștepta la bar și am cerut să fiu așezată direct la masă.

Am fost condusă spre o masă rotundă mare, în celălalt colț al restaurantului. Am ales un scaun cu fața spre ușă, pentru că am vrut să am avantajul să

pot vedea cine venea. Cu siguranță, m-aș fi descurcat și fără oglinda mare cât peretele, care era chiar vizavi de masa noastră. Deja petrecusem mult prea mult timp în camera de hotel stresată de cum arătam. Nu mai aveam nevoie de încă o jumătate de oră în care să mă întreb dacă rochia mea albastru-închis, cu decolteu adânc în formă de V era alegerea potrivită. Neavând nicio alternativă pentru seara aceea, oricum nu puteam să fac mare lucru în privința asta. Îmi verificam cu nervozitate imaginea în oglindă, trăgându-mi de fiecare dată mai mult părul în față, asigurându-mă că îmi cădea suficient peste obraz.

Phil a sosit primul, arătând bronzat, mult mai musculos și lat în umeri decât mi-l aminteam. M-a strâns atât de tare în îmbrățișare, încât am fost sigură că mi-au cedat niște coaste.

— În regulă, acum trebuie să respir.

A râs și mi-a dat drumul, lăsându-se pe scaunul de lângă mine.

— Arăți bine, Rachel, a început el și aproape că a trebuit să mă așez pe mână, să mă împiedic să o duc automat la obraz, să verific dacă părul îmi ascundea fața.

Dacă a observat, a fost prea politicos să o spună.

— A trecut o grămadă de timp! Cum ești? Mai locuiești în Devon?

Ne-am pus la curent cu viețile noastre, fără să intrăm în detalii, iar povestea lui a fost suficient de interesantă, să ne ajungă până la următorii sosiți: Trevor și partenera lui, Kate. Nu știam că Sarah invitase parteneri, dar, când m-am prezentat, după ce am avut parte de o îmbrățișare-luată-pe-sus din partea iubitului ei, mi-am dat seama că Sarah fusese destul de înțeleaptă să includă și oameni din afara grupului nostru. Cumva, fețele noi aveau să reducă tensiunea.

Pentru prima dată, am numărat locurile de la masă și m-am întrebat pentru cine era locul în plus. Nu a trebuit să aștept mult să aflu, pentru că Sarah

a năvălit în restaurant cu un zâmbet molipsitor, o legătură de baloane cu heliu pe care era inscripționat *Mă mărit* și cu logodnicul ei, Dave, urmând-o îndeaproape.

— Cine își aduce logodnicul la petrecerea burlăcițelor? a glumit Phil, ridicându-se să dea mâna cu Dave și să îl salute călduros.

— Ce pot să zic? Pur și simplu, nu suportă să stea departe de mine.

I-am oferit cel mai cald zâmbet al meu și am arătat din cap spre baloane.

— Stilat.

— Așa m-am gândit și eu.

— Ei bine, ăsta e un loc foarte drăguț, a zis Dave și a tras un scaun pentru Sarah, înainte să se așeze lângă ea. Foarte șic.

— Îhî, a confirmat ea, apoi mi-a șoptit pe la spatele lui: Mai bine sună și anulează „distracția" aia, Rach.

Trevor fusese abordat deja de ospătarul de vinuri și, în timp ce a urmat o discuție despre ce să comande, Sarah a profitat de ocazie să se aplece și să îmi șoptească la ureche:

— Cum ești, scumpo? Pe bune.

— Rezist, i-am șoptit și eu, iar când am văzut norul de îngrijorare de pe figura ei, am știut că trebuia să mă străduiesc mai mult. Sunt bine, nu-ți mai face griji pentru mine.

M-a strâns de mână scurt și s-a lăsat la loc pe spătarul scaunului. Primul moment ciudat a apărut la scurt timp după ce ne-au fost aduse băuturile.

— Așadar, cine lipsește? a întrebat Trevor vesel și o tăcere incomodă a ricoșat între noi, când dublul înțeles al remarcii lui ne-a lovit pe toți.

— Matt și Cathy au spus că ei s-ar putea să întârzie un pic, a intervenit Sarah repede, iar Dave, care chiar era pe aceeași lungime de undă cu viitoarea lui soție, a dejucat imediat orice alt posibil moment ciudat, începând o poveste lungă și

puțin probabilă despre recenta lui experiență cu un responsabil din parcare.

Toți râdeam încă atunci când am observat câțiva clienți de la alte mese privind admirativ spre intrarea restaurantului. Fără să mă uit, am știut că sosiseră. Amândoi avuseseră mereu abilitatea de a face să se întoarcă spre ei capetele, știam asta prea bine, după timpul petrecut alături de Matt. Împreună erau fenomenali. Poza de revistă perfectă. Frumoși ca niște staruri de cinema. Combinația era aproape uluitoare și, în timp ce se îndreptau spre noi, am observat că amândoi arătau și mai uimitor decât în urmă cu cinci ani. Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai banală. Și pustiită. Deoarece știam că într-o altă viață, cu o altă întorsătură a lucrurilor, la masă ar fi stat cineva care m-ar fi asigurat că nu era deloc așa.

Cathy se îmbrăcase să epateze, era foarte evident. Rochia neagră, mulată, cu halterneck avea exact efectul dorit; decolteul adânc și crăpătura de pe coapsă lăsau să se vadă simultan porțiuni apetisante din sâni și din picioarele lungi, bronzate. Părul ei era mai blond decât îmi aminteam și coafat la perfecție în jurul feței. Dar Matt a fost cel care mi-a atras atenția; cel care mereu îmi atrăsese atenția, am recunoscut cu sinceritate. La fel ca Phil, și el părea mai înalt și mai bine făcut decât îmi aminteam. Costumul lui negru și cămașa albă păreau scumpe și, după cât de bine stăteau pe el, mi-am imaginat că nu erau fabricate în serie. Fața lui era mai fină, mai cizelată decât înainte, deși ochii erau la fel, atunci când i-au întâlnit pe ai mei și mi-a zâmbit în semn de salut. Am încercat să îi zâmbesc la fel de convingător, gândindu-mă brusc că era la fel ca atunci când stătusem în fața fostei mele case, mai devreme; senzația aceea ciudată că era ceva ce îmi aparținea, deși, evident, în același timp, nu era așa.

A urmat obișnuita serie de saluturi și m-a bucurat învălmășeala de îmbrățișări și mâini

scuturate, deoarece însemna că, până să se aplece Matt să mă pupe pe obraz, reușisem să îmi reprim reacția pur hormonală la revederea lui. Cathy s-a aplecat și ea să mă pupe în semn de salut și am zărit ceva imperceptibil în ochii ei, când mi-a văzut cicatricea. Nu că cicatricea în sine era un șoc pentru vreunul dintre ei. Toți mă vizitaseră de multe ori la spital, imediat după accident. Asta, până când îi alungasem pe toți.

Seara era un succes și un eșec, în același timp. La suprafață, toți păream să ne jucăm bine rolurile. Viitorul cuplu era fericit, înconjurat de prieteni vechi, reuniți de departe, pentru a-i felicita. Dar aveam impresia că toți eram actori de mâna a doua, într-o piesă nu tocmai originală. Toți spuneam lucrurile potrivite, ridicam paharele să închinăm la momentele potrivite, dar, cumva, efortul de a nu spune ceva despre ultima dată când stătuserăm toți în jurul unei mese era atât de mare, încât sufoca orice plăcere reală a serii. M-am întrebat cum se simțeau Kate și Dave, dacă și ei erau conștienți de asta.

Presupusesem greșit că cei mai mulți din vechiul grup se mai întâlniseră în timpul vacanțelor din facultate și a fost surprinzător să aflu că, deși se mai văzuseră câte unul sau doi, nu se mai întâmplase să se adune toți laolaltă. Nu știusem că pierderea lui Jimmy și dispariția mea provocaseră o reală ruptură între noi.

Cel puțin nu ne-am confruntat cu pauze ciudate în conversație. Existau suficiente de spus, pentru a-i aduce pe toți la curent cu viețile fiecăruia, așa că tăcerea nu a fost o problemă. Am aflat că Matt lucra în afacerea familiei, de când terminase facultatea, iar Cathy lucra ceva în PR, a explicat ce anume, dar, sinceră să fiu, nu am fost foarte atentă. Eram mult mai fascinată de limbajul ei corporal decât de cuvintele pe care le spunea. Din clipa când se așezase la masă, fiecare gest al ei părea să țipe că Matt îi aparținea. Era încolăcită în jurul lui,

în timp ce așteptam să fim serviți. De fapt, dat fiind că membrele ei erau oarecum peste ale lui, nu m-am putut abține să mă întreb dacă mai avea vreun braț cu care să mănânce. Ciudat era că știam că tot spectacolul acela era pentru mine. Dar de ce? Trecuseră ani de când eu și Matt ne despărțiserăm. De fapt, ne depărtaserăm era un fel mai potrivit de a spune. Iar după câteva încercări incredibil de dureroase și nereușite, în cele din urmă, el încetase să mai ia legătura cu mine, în speranța că mă voi răzgândi. Spusesem cât se poate de clar că nu îl voiam în viața mea. Iar acum era la fel de adevărat ca atunci, așa că de ce comportamentul acela uimitor al lui Cathy?

Când farfuriile ultimului fel au fost luate discret, ospătarul de vinuri a apărut lângă mine, să îmi reumple paharul. L-am acoperit repede cu mâna.

— Nu, pentru mine e suficient, mulțumesc.

— Nu conduci, nu? a întrebat Trevor, care, evident, nu avea nicio intenție să se abțină de la vreo băutură alcoolică ce ni se oferea.

— Nu, am venit cu un taxi.

Mă întrebasem când va observa cineva că toată seara luasem doar câteva înghițituri de vin.

— Doar că voi avea nevoie de un cap limpede, să mă descurc cu Sarah mâine. Dacă nu, o să mă înnebunească.

Sarah s-a prefăcut ofensată și toată lumea a râs. Toți au părut să accepte minciuna. De fapt, nu aveam curaj să beau prea mult, după câte calmante luasem în ziua aceea. Iar apoi, de parcă doar gândindu-mă la asta, trezisem un dragon adormit, durerea mea de cap a reapărut, izbucnind ca o torță chinuitoare. M-am ridicat în picioare, sperând că nu va observa nimeni că aveam nevoie să mă țin de masă, ca să nu mă clatin.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, am zis, fără să mă adresez cuiva anume și, folosind fiecare bucată de efort posibilă, am plecat spre toaletă, sperând că mergeam drept.

Odată ajunsă în siguranță în toaleta opulentă, am lăsat să îmi scape un lung oftat de ușurare și m-am așezat ușor pe o banchetă micuță acoperită cu catifea. Durerea din spatele ochilor era încă mistuitoare; atât de intensă, încât vederea a început să mi se încețoșeze pe la margini. Doar de câteva ori mai fusese atât de intensă și de puternică, iar în momentele acelea o anticipasem mult mai bine. Niciodată durerea nu erupsese ca acum. Nu mă îndoisem nicio clipă că tensiunea sub care mă aflasem toată ziua nu mă ajutase.

Degetele îmi tremurau ciudat când am căutat pastilele prin geantă. Aproape că am strigat de frustrare când capacul destinat protejării copiilor aproape că m-a învins, rupându-mi unghia, în graba de a deschide recipientul. Două pastile din nou, tot fără apă. Am închis ochii, din cauza luminii strălucitoare, și am așteptat până m-am simțit un pic mai bine.

Acum știam că nu mai trebuia să amân analizele. Nu era ceva ce avea să dispară de la sine. Oricât de înspăimântătoare puteau fi rezultatele, ceva era serios în neregulă, iar faptul că nu știam ce anume, nu mă ajuta deloc. Am presupus că era un fel de ironie, când mi-am dat seama că încă sufeream efectele rănilor, în timpul singurei reveniri la locul unde mă alesesem cu ele.

Doar să trec peste acest weekend cu nunta, mi-am promis, și primul lucru pe care îl voi face luni va fi programarea. Mi-am dat seama că depășisem timpul în care puteam sta la toaletă, fără ca Sarah să vină să mă caute. Nu voiam să creadă că motivul pentru care lipseam atât de mult avea vreo legătura cu spectacolul teritorial al lui Cathy. Și, categoric, nu voiam să vină și să își dea seama că adevăratul motiv era faptul că, brusc, eram îngrozită de ideea că aveam ceva grav.

M-am ridicat în picioare și m-am bucurat să constat că nu mai tremuram nici pe departe la fel ca mai devreme, iar vederea nu îmi mai era

începătoșată. Mi-am pus mâinile sub apa rece, apoi am udat cu grijă și am stors unul dintre prosoapele mici din coșul de lângă chiuvete și mi l-am apăsat pe frunte. Eram pe cale să plec, să mă întorc la ceilalți, când s-a deschis ușa și a intrat Cathy.

— E totul în regulă? a întrebat ea și, cu toate că folosise cuvintele potrivite, tonul nu era deloc potrivit.

Sau poate că ochii ei dovedeau interes zero pentru răspunsul meu. Când devenise Cathy atât de rece? Desigur, mereu existase o latură neplăcută a ei, dar fuseserăm totuși prietene. Ce îi făcusem să atrag atitudinea aceea? La drept vorbind, ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Era evident că mereu fusese interesată de Matt; crezusem că era mulțumită că ieșisem de bunăvoie din peisaj. În plus, asta fusese cu ani în urmă. Chestii de adolescenți. Categoric, depășiserăm toate astea, nu?

— Sunt bine. Doar un pic obosită, a fost o săptămână haotică la muncă, am inventat eu.

— Scuze, ce spuneai că lucrezi?

Drăguț să știu că fusese atentă când vorbisem despre asta mai devreme.

— Sunt secretară.

— Oh, da. Așadar, nu ai reușit să intri la jurnalism? Asta voiai să faci, nu?

Cățea. Cum putea fi atât de lipsită de tact? Cu siguranță, știa foarte bine de ce și cum se schimbaseră planurile mele pentru viața aceea și că nu reușisem să mai merg la facultate, așa cum intenționasem.

— Nu.

Am sperat că vocea mea sunase mai puțin răutăcioasă decât era în mintea mea.

— Evident, totul s-a schimbat după…

A aprobat din cap și poate că a arătat un picuț mai jenată de felul stângaci în care dusese discuția într-o direcție neplăcută. Dar tocmai când mă gândeam că poate simțea un minimum de

compasiune, aceasta a fost complet ștearsă când a făcut caz dându-și spre spate coama blondă de pe fața imaculată și s-a aplecat spre oglindă, parcă în căutarea unor imperfecțiuni. Nu exista niciuna, aș fi putut să îi spun eu asta. Orice a văzut, fie imaginea ei perfectă, fie fața mea afectată de cicatrice, răutatea parcă s-a risipit imediat. Evident, a decis că nu exista nicio competiție de care să se teamă, astfel că s-a întors și mi-a zâmbit impersonal.

— Sper să nu te superi, Rachel, dar te-ai gândit să mergi la vreun medic, să vadă dacă se poate face ceva în privința feței tale? Erai o fată foarte drăguță.

Categoric, nu mi-a scăpat folosirea trecutului. Pentru un moment răutăcios, m-am gândit să fac pe proasta și să întreb inocent: „Fața mea? De ce? E ceva în neregulă cu ea?” Dar n-am făcut-o. Și, oricum, pe cât de nemulțumită eram de cum arătam, nu aveam nicio intenție să vizitez vreun chirurg plastician pe care ea tocmai voia să mi-l recomande. Și aș fi fost nebună să mă aștept ca superficiala și nechibzuita Cathy să fi înțeles că problema nu era că nu se putea face ceva, ci mai degrabă că nu simțeam că merit să îmbunătățesc lucrurile. Cu siguranță, tata și Sarah, care deschiseseră acest subiect cu ani în urmă (cu mult mai mult tact și diplomație), nu reușiseră să înțeleagă ceea ce ei considerau că era logica mea de martir.

Din fericire, ușa toaletei s-a deschis în clipa aceea, anunțând venirea lui Sarah. Era o grabă aproape comică în intrarea ei. S-a uitat la noi cu o privire complice și am știut că și-a dat imediat seama de ceea ce se întâmplase. I-am recunoscut expresia pe care obișnuise să o aibă în multe altercații din trecutul nostru și am clătinat din cap aproape imperceptibil. Cu reticență, focul din privirea ei a fost domolit. Mi-am dat seama atunci

că era pe cale să-i spună lui Cathy ceva ce cu siguranță trebuia să rămână nespus.

— Petrecerea mea s-a mutat aici, fetelor? a zis ea dezinvolt, venind lângă noi la oglindă și împletindu-și brațul cu al meu, o mișcare pe care chiar și cea mai obtuză persoană nu putea să nu o înțeleagă ca pe o manifestare de solidaritate. Cathy era insensibilă, dar nu era în întregime obtuză.

— Nu, nu. Doar povesteam cu Rachel. Să mergem.

Dar Cathy, fiind Cathy, nu s-a putut abține de la o ultimă înțepătură veninoasă.

— Sunt sigură că Matt se întreabă ce am pățit.

Dacă el chiar era îngrijorat, a ascuns asta foarte bine.

Oricum, când m-am așezat la loc, am prins conversația de care mă temusem toată seara. Am simțit cum inima mi se prăbușește în piept, ca o bilă de demolări. Evident, Phil îi spunea lui Dave ceva despre Jimmy.

— …o pierdere atât de tragică și de stupidă… un tip super…

Dave a murmurat un răspuns indiferent și am presupus că Sarah îl avertizase deja să încerce să schimbe subiectul, dacă se ajungea la el.

— Nimic nu a mai fost la fel după seara aia… pentru niciunul dintre noi.

Tăcerea care a urmat la masă după această remarcă era o aprobare în sine. Mai degrabă am simțit decât am văzut cum toate privirile s-au întors spre mine. Cred că aveau dreptate gândind că eu fusesem cea mai afectată, deoarece cicatricele de pe fața mea erau nimic în comparație cu cele din sufletul meu.

— Haideți să nu facem asta acum! a implorat Sarah.

— Nu, sigur că nu, a fost de acord Phil și, chiar dacă mi-am ținut ochii fixați pe fața de masă, am știut că spre mine erau îndreptate priviri pline de înțeles.

Totul devenea un pic prea intens și, brusc, mi s-a făcut un dor irezistibil de anonimitatea pe care mi-o oferea camera de hotel.

— Urăsc să sparg petrecerea, am început și am auzit un cor mic de negații vinovate din jurul mesei. Și nu e doar din cauza lui… Jimmy.

Vocea mea a ezitat înainte să reușesc să îi rostesc numele.

— Dar chiar am o durere de cap urâtă, așa că, dacă nu vă supărați, cred că voi încheia aici seara aceasta.

Sarah a început să protesteze, dar intuiția dată de prietenia noastră apropiată a făcut-o să dea înapoi.

— Sigur, scumpo. A fost o zi plină pentru toată lumea.

Când mi-am dat seama că intenționa să încheie seara de tot, m-am simțit imediat jenată.

— Nu, Sarah. Voi rămâneți. Nu v-ați băut nici măcar cafeaua. O să iau un taxi. Te rog, nu sparge petrecerea din cauza mea. Te rog.

M-am ridicat în picioare. Sarah încă arăta de parcă nu era sigură, dar a intervenit Dave.

— Dă-mi voie să vin cu tine, să găsim un taxi, s-a oferit el. Trevor, comandă tu niște cafea și coniac.

I-am zâmbit recunoscătoare. Nu era de mirare că Sarah îl iubea. Am decis că, la urma urmei, era demn de ea.

— Nu e nevoie de taxi, a intervenit o voce familiară. Am mașina afară. O duc eu pe Rachel.

Am fost atât de surprinsă de oferta neașteptată a lui Matt, pentru că, în afară de salutul de la început, acela a fost primul lucru pe care mi l-a spus, de fapt, toată seara. Înainte să apuc să reacționez în vreun fel, a pupat-o repede pe Cathy pe frunte.

— Nu durează mult, a asigurat-o el, apoi s-a întors spre mine. Mergem?

Eram pe cale să protestez; să insist că nu era nevoie și că cea mai simplă soluție era să iau un taxi, dar apoi am văzut fața lui Cathy. Furie, uimire și o indignare totală, toate se luptau pentru

întâietate. Eram răutăcioasă, mi-am dat seama, dar asta m-a făcut să decid. Merita să îi fac asta, pentru incidentul de la toaletă. M-am aplecat, mi-am luat geanta și am zâmbit spre toată lumea de la masă.

— Îmi pare rău că plec atât de devreme, dar ne revedem sâmbătă, la nuntă. Noapte bună!

În timp ce mă îndepărtam, am simțit cum Matt și-a pus o mână pe spatele meu, să mă ghideze pe lângă ospătarul care se apropia de masă cu o tavă cu cafele. În timp ce ieșeam, am auzit ecoul corului de „la revedere”. Ciudat, vocea lui Cathy nu era printre ele.

Odată ajunși afară, în aerul înviorător de decembrie, m-am îndepărtat un pic de el, desprinzându-mi intenționat mâna din a lui.

— Pe aici, mi-a arătat el.

Ridicând brațul, a apăsat pe cheia îndreptată spre o mașină joasă, de culoare închisă și lucioasă, parcată sub o arcadă de lumină strălucitoare. A deschis ușa de pe partea pasagerului și mi-a prins scurt cotul în palmă, când m-am aplecat să mă las pe scaunul din piele crem, moale ca untul. Am așteptat până a urcat și el în mașină, înainte să vorbesc:

— Ei bine, cu siguranță, e mai luxoasă decât un taxi. O jucărie nouă?

A ridicat din umeri.

— E o mașină de la firmă.

— Dar firma e a ta.

A ridicat din umeri din nou.

— Ce vrei să spui?

S-a întors spre mine și, cu toate că motorul nu fusese pornit, dinspre restaurant venea suficientă lumină cât să lumineze interiorul mașinii. Privindu-l în față, conștientă de apropierea intimă pe care ne-o oferea mașina, am uitat ce voiam să spun, dacă voiam să spun ceva. La naiba, dacă se mai uita la mine așa încă un moment sau două, era posibil să uit și cum mă cheamă. Am decis să schimb subiectul.

— Cathy nu părea prea mulțumită că te-ai oferit să mă duci.

— O să-i treacă.

Bun, evident, acela era un alt subiect tabu. Dar n-a abandonat subiectul complet.

— Eu și Cathy… știai despre asta, nu-i așa? Adică înainte de seara asta.

Am ridicat din umeri, sperând că a părut un gest nonșalant.

— Sigur, Sarah a pomenit ceva… în trecere… acum mult timp.

Tonul lui a coborât brusc și mi s-a părut mai puțin sigur pe el decât fusese toată seara. Era un ecou al băiatului pe care îl cunoșteam foarte bine.

— Și ai fost în regulă cu asta, nu?

Poate că am ezitat o clipă mai mult decât ar fi trebuit, înainte să răspund pe un ton care se străduia să fie relaxat.

— Ei bine, sigur. De ce n-aș fi?

S-a îndreptat brusc în scaun, a pornit motorul și farurile, și a zis scurt:

— Pune-ți centura!

Apoi a ieșit repede din parcare, cu spatele. Evident, nu era răspunsul la care sperase, cel puțin așa părea. După ce am ieșit din parcare, a luat-o spre hotelul meu.

— Stau la…

— Știu unde stai, m-a întrerupt.

O, super. Îl enervasem. În clipa aceea, aș fi dat orice să fi fost în cel mai ieftin și mai mizerabil taxi posibil. M-am străduit să găsesc un subiect suficient de inofensiv. Dar nu mi-a venit în minte nimic. În trecutul nostru erau prea multe terenuri minate ca pălăvrăgeala să mai poată fi posibilă. În plus, calmantele pe care le luasem pentru durerea de cap încă nu își făcuseră efectul, așa că era mult mai bine dacă mergeam cincisprezece minute într-o tăcere deplină.

Dar nu am fost atât de norocoasă.

La primul semafor, care s-a făcut roșu când ne-am apropiat, Matt m-a văzut apăsându-mi absentă baza nasului, încercând să calmez durerea.

— Chiar te doare capul? Nu a fost doar o scuză?

Am auzit îndoiala din spatele întrebării. M-a făcut mai irascibilă decât ar fi trebuit.

— Da, chiar mă doare.

— Mai în față este un magazin deschis non-stop. Vrei să oprim, să iei ceva?

Neașteptata amabilitate m-a luat prin surprindere.

— Nu, e în regulă. Am niște pastile.

Nu că ar mai funcționa, se pare, am adăugat în gând. Au mai trecut câteva minute și tocmai mă gândeam că scăpasem de momentele ciudate, când a aruncat o grenadă conversațională.

— Eu și Cathy… nu e ceva foarte serios, să știi. Mai degrabă o chestie de convenienţă… am vrut doar să știi.

Pentru o clipă, am fost prea uimită să știu cum să răspund, dar în cele din urmă am zis:

— Mă îndoiesc foarte mult că ea vede lucrurile în felul asta. Mai ales după expresia de pe fața ei când am plecat de la masă împreună. Și de ce ai crede că am nevoie să știu așa ceva?

A oftat și mi-am dat seama că se străduia să găsească vorbele potrivite.

— A fost greu să te revăd în seara asta. Toți împreună, din nou.

„Cu o singură excepție notabilă”, m-am gândit, dar n-am zis nimic. A râs, fără să fie nimic vesel în râsul lui.

— Doar că toată seara n-am putut să scap de impresia că stăteam lângă persoana nepotrivită.

N-am știut ce să zic. Trebuia să mă simt flatată de compliment sau jignită că îmi declara astfel de sentimente când, evident, era într-o relație pe termen lung cu altcineva?

— Matt, cred că doar te lași prins în nostalgia întâlnirii sau așa ceva. Confunzi trecutul și

prezentul, într-un fel destul de grav. Atunci eram doar copii.

Am coborât tonul, iar vocea mi-a tremurat ușor.

— S-a întâmplat ceva teribil și lucrurile s-au schimbat. Noi ne-am schimbat.

— Acum nu suntem copii, a zis categoric și, fără niciun avertisment, mâna lui a lăsat volanul și a acoperit-o pe a mea, în poală.

Am tras-o ca arsă.

— Nu. Nu face asta. Ești cu altcineva, nu ești liber…

Am continuat repede, când am văzut că se pregătea să spună ceva.

— …și chiar dacă ai fi, nu ar schimba nimic. Încă simt la fel ca atunci când ne-am despărțit.

Asta chiar i-a atras atenția de la drum și s-a întors să mă privească, nevenindu-i să creadă.

— Încă te învinovățești pentru Jimmy? Doamne, spune-mi că nu e adevărat! Nu după toți anii ăștia.

— E irelevant cât a trecut, am început, întrebându-mă în fața câtor oameni din viața mea mai trebuia să mă justific în privința asta. Dacă n-ar fi încercat să mă salveze, ar fi aici acum.

— Iar tu nu ai fi.

Am ridicat din umeri.

— Așadar, așa vrei să îți plătești datoria? Închizându-te ca un fel de fată bătrână uscată, pentru tot restul vieții? Doamne, Rachel, ai doar douăzeci și trei de ani!

Am observat că viteza mașinii noastre a crescut odată cu furia lui.

— Și crezi că asta ar fi vrut Jimmy să faci, să trăiești singură toată viața?

— Nu sunt singură, am negat și, deodată, parcă semănăm un pic prea mult cu o adolescentă morocănoasă.

— Ei bine, ai avut vreun iubit?

Atacul lui m-a durut și, fără să mă gândesc, am încercat să îl înțep și eu.

— Nu prea.

Mi-am tras la o parte părul, să las să se vadă cicatricea, la lumina de pe stradă.

— Nu e chiar ceva excitant, nu-i așa?

A înjurat de câteva ori, lăsându-mi impresia că ultimele mele cuvintele l-au înfuriat mai mult decât orice spusesem până atunci.

— Nu-ți face asta! Nu reduce totul la asta.

Mașina a virat scurt într-o curte îngustă cu pietriș și am observat surprinsă că ajunseserăm deja la hotel. A frânat brusc, făcând să zboare prin aer niște pietriș. Furia lui parcă s-a estompat odată cu zgomotul motorului și s-a răsucit spre mine, întinzându-se să îmi ridice bărbia și să îmi încline capul spre el.

— Cicatricea asta…

Degetul lui s-a mișcat aproape reverențios de-a lungul liniei albe în formă de fulger.

— …nu înseamnă nimic. Nu te reprezintă.

M-am tras de sub atingerea lui, speriată de intimitate. Mi-am spus că eram obosită și suferam, altfel nu l-aș fi lăsat să se apropie atât de mult. Am încercat disperată să îl readuc la realitate.

— Iubita ta nu consideră că nu înseamnă nimic. Crede că ar trebui să mă ocup de ea.

— Cathy poate fi… un pic lipsită de tact. A spus asta doar pentru că se teme de tine. Și e geloasă.

Asta chiar m-a făcut să mă îndrept în scaun.

— Cum e? Dar de ce?

Următoarele lui cuvinte au fost atât de neașteptate, încât realmente m-a lăsat fără grai.

— Pentru că știe că nu te-am uitat cu adevărat. Pentru că, indiferent ce este între noi, niciodată nu va fi de ajuns. Nu există viitor pentru noi.

Lucrurile merseseră mult prea departe. L-am împins, făcându-l să stea și mai drept pe scaunul lui.

— Și nici pentru noi nu există, Matt, am zis ferm. Te rog, nu îmi spune lucrurile astea, nu din nou! Nu vreau să te jignesc și, indiferent ce ar crede ea, nu vreau să o jignesc nici pe Cathy. Dacă

nu ești fericit cu ea… pleacă. Nu mă folosi ca scuză. Eu nu sunt soluția problemelor tale.

— Nu asta…

Dar nu l-am lăsat să termine.

— Uite ce e, Matt, nu știu de unde au apărut toate astea, dar orice ai crezut că se va întâmpla între noi, ei bine, nu se va întâmpla.

Am încercat să-mi temperez respingerea, astfel încât ce mai rămăsese din weekend să fie cel puțin suportabil.

— O parte din mine mereu…

Am ezitat, încercând să nu folosesc cuvântul dragoste.

— …va avea sentimente pentru tine. Ai fost o parte importantă din trecutul meu. Dar asta e tot. S-a întâmplat un lucru oribil, nu doar cu Jimmy, ci cu noi toți. Iar asta, senzația asta că nu pot fi cu nimeni… cel puțin deocamdată… ei bine, așa fac eu față situației.

— Te ascunzi. Nu îi faci față!

Am rămas tăcută. Mi se mai spusese asta. Dar următoarele lui cuvinte nu au putut fi ignorate atât de ușor.

— Și chiar crezi că asta ar fi vrut Jimmy pentru tine? Să fii singură? Pentru Dumnezeu, Rachel, era atât de îndrăgostit de tine, încât și-a sacrificat viața să o salveze pe a ta!

Am oftat, lovită de o durere care a făcut ca durerea mea de cap să pară insignifiantă. A văzut reacția mea și a fost uimit de ea.

— Ce e? Nu știai? Nu vedeai pe fața lui, de câte ori se uita la tine?

Era prea mult. Să aud asta din nou, pentru a doua oară într-o zi, era mai mult decât puteam suporta. Am scuturat din cap negând, cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Te înșeli. Foarte tare. Eram prieteni… doar prieteni, am șoptit încet.

— Așa crezi tu. Dar el nu credea la fel. Toți au văzut. Era atât de evident.

Eram atât de confuză, încât creierul meu îndurerat abia mai funcționa.

— Nu e adevărat. Aș fi știut. Și niciodată nu a zis nimicnici măcar o dată, în toți anii aceia…

Ceva mi-a atras atenția, undeva în străfundul minții. O amintire vagă, distantă.

— De ce crezi că mă ura atât de mult?

— Nu te ura.

Am sărit în apărarea prietenului meu mort, dar chiar în timp ce negam a trebuit să recunosc că mereu existase o urmă de ostilitate între ei doi.

Matt s-a întins din nou spre mine, luându-mi fața între palmele lui puternice.

— Eu te aveam, iar el nu. Trebuie să fi fost momente când asta i s-a părut insuportabil.

Inima mi s-a răsucit de durerea pe care o cauzasem fără să știu. Asta nu mă ajuta deloc. Doar înrăutățea lucrurile de un milion de ori. M-am tras înapoi înainte să mă poată săruta, deoarece eram sigură că asta voia.

— Nu pot face asta, Matt! Nu-mi face asta! Pur și simplu, nu e cinstit.

Între timp, mâna mea găsise bâjbâind butonul de deschidere a ușii, discret poziționat. Am deschis portiera, lăsând aerul rece de decembrie să pătrundă în mașină, sperând că o dată cu el va intra și niște înțelepciune. Mi-am desfăcut centura și am coborât înainte ca el să poată veni lângă mine, pe locul pasagerului.

Poate că văzuse suferința pe care o provocase sau poate că iluminatul mai strălucitor de la hotel i-a permis să vadă că mă simțeam pe cât de rău pretindeam că mă simt, pentru că a vorbit împăciuitor.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, Rachel.

Am scuturat din cap.

— Doar pleacă. Întoarce-te la restaurant. La Cathy.

A aprobat din cap, dar nu părea fericit.

— O să fii bine?

Privirea lui scrutându-mi fața era cu adevărat îngrijorată.

— Nu arăți prea bine.

— O să fiu bine. Trebuie doar să dorm, să scap de durerea asta de cap. O să fiu bine.

Am simțit reținerea de a mă lăsa, așa că, printr-o neștiută voință, m-am forțat să afișez un zâmbet fals.

— Du-te!

Mi-a zâmbit și el.

— Nu renunț la tine, să știi, a promis el și s-a urcat înapoi în mașină. M-ai alungat o dată, dar nu o să cedez atât de ușor, de data asta.

— Du-te! am repetat, implorarea amestecându-se cu o notă de disperare.

Și a plecat, în sfârșit, mașina ieșind din curte și dispărând în noapte, cu o clipire a farurilor, în momentul în care a intrat în trafic.

În timp ce urcam istovită cele trei trepte din piatră spre intrarea în hotel, nu m-am putut abține să mă gândesc că ultima lui remarcă sunase mai degrabă a amenințare decât a promisiune.

***

Când, în sfârșit, am introdus cardul în fantă și am intrat în camera de hotel, am fost surprinsă să văd că era doar puțin trecut de ora zece. Crezusem că era mult mai târziu. Mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am lăsat recunoscătoare pe pat. Am ridicat o piramidă de perne la spatele meu, am stins toate luminile, cu excepția lămpii de pe noptieră, și m-am întins cu ochii închiși. Durerea de cap era încă puternică și mă temeam că va persista și peste noapte. Știam și că era mult prea devreme să mai iau alte calmante, iar în ritmul acela, aveam să rămân fără medicamente până la nuntă, așa că am decis că trebuia să fiu mai cumpătată.

Timp de cincisprezece minute, am încercat să-mi limpezesc mintea, dar aceasta refuza să se

goleasc㠂. Ziua se tot derula cu încetinitorul prin capul meu torturat. Am revăzut din nou și din nou expresia din privirea lui Janet când vorbea despre fiul ei mort și când spunea cât de mult însemnasem eu pentru el. Mi-am auzit din nou propria negare, aceeași negare pe care i-o repetasem fără rost lui Matt, când spusese același lucru. Nu îmi venea să cred că amândoi aveau dreptate. Că toată lumea avea dreptate.

A fost posibil să fiu atât de oarbă, să fi ratat un adevăr atât de vital în relația noastră? Erau întrebări la care era imposibil să răspund. Iar tragedia de a ști că niciodată nu voi fi sigură, niciodată nu voi avea cum să aflu sigură îmi făcea ferfeniță determinarea de a nu permite gândurilor mele să se îndrepte spre Jimmy. Aveam nevoie de el atunci, în clipa aceea, mai mult ca niciodată; să îi aud vocea, să îi privesc zâmbetul pe care îl avea mereu în ochi pentru mine.

Fără să mă opresc să iau o decizie conștientă, m-am dat jos din pat și am bâjbâit după pantofi. Nu mă îngrijora ora târzie. Știam că exista un singur loc unde puteam să merg în căutarea răspunsurilor, unde să spun ce aveam de spus.

Când am ieșit din hotel, trecând a doua oară pe lângă portarul nedumerit, care îmi urase noapte bună cu doar douăzeci de minute mai devreme, noaptea devenise și mai friguroasă. Pornind repede spre destinație, am simțit cum vântul rece mi-a amorțit fața. Dacă mă lua cineva la întrebări, puteam să spun că am ieșit la o plimbare ca să îmi potolesc durerea de cap, dar, în realitate, aveam nevoie de un cu totul alt gen de potolire. Iar locul acela nu mă speria. Cum ar fi putut? Nu aveai de ce să te temi de o stafie, când era a cuiva drag. Străzile întunecate păreau aproape pustii; era prea frig și prea târziu pentru o plimbare de seară. Pașii mei scârțâiau ușor pe asfaltul care începea deja să lucească de la pojghița subțire de gheață. Când vântul și-a înfipt degetele de gheață în fața mea,

mi-am îngropat bărbia mai adânc în fular și am înaintat în fălcile lui răutăcioase, cu o determinare de oțel.

Am cotit pe ultima stradă și am văzut biserica, iar picioarele mele au ezitat o clipă. Era singura din capătul pantei, fără magazine sau alte case prin preajmă. Cea mai apropiată vecinătate era gara orașului, care se afla la distanță de aproximativ trei kilometri. Chiar și într-o zi senină, clădirea din cărămidă roșie a gării era complet mascată de gardul metalic înalt al curții bisericii. Poate că izolarea ei era menită să genereze o senzație de pace și liniște, dar în noaptea aceea întunecoasă de decembrie, niciuna dintre senzațiile acelea nu îmi popula gândurile.

În timp ce mă apropiam de poarta mare cu arcadă, m-am întrebat ce voi face dacă era încuiată. Să sar peste ea? M-am uitat în sus și am evaluat înălțimea gardului… nu, nu era posibil. Voi reveni dimineață, am presupus. Totuși, nevoia de a simți foarte reală și fizică acea conexiune cu Jimmy era atât de puternică, încât nu credeam că pot să aștept până a doua zi.

Poarta s-a deschis pe țâțânile bine unse. În mod ciudat, fusesem sigură că va scârțâi, iar clișeul va fi complet. Odată ajunsă în curtea bisericii, curajul meu a slăbit un pic. Oare era un gest complet nebunesc, să rătăcesc printr-un cimitir pustiu, la ora aceea din noapte? Nu era exact genul de comportament pentru care le ridiculizasem mereu pe eroinele din filme?

Un zgomot dinspre o mașină care se apropia m-a speriat și m-am ascuns instinctiv după un stejar mare, să nu fiu văzută în lumina farurilor. Uitasem că puteam fi văzută clar de mașinile care treceau pe drum. În plus, nu eram îmbrăcată chiar pentru camuflaj, cu paltonul meu alb lung. Nu eram sigură dacă nu cumva comiteam o infracțiune sau o intrare prin efracție, iar să sfârșesc la secția de poliție, încercând să mă justific, nu era chiar modul

în care plănuisem să închei seara. Faptul că aproape fusesem descoperită m-a făcut să nu mai ezit și, îndată ce mașina a dispărut din raza mea vizuală, m-am desprins de copac și am pășit cu o hotărâre înnoită spre partea din spate a bisericii, unde era cimitirul mic.

Nu erau multe morminte în partea aceea de cimitir. Zona mai întinsă, mai veche, era în partea cealaltă și mare parte din porțiunea de aici era acoperită de iarbă, încă așteptând sosirea noilor locatari. Crematoriul mare din orașul vecin am presupus că era motivul pentru care aici erau mult mai puține locuri de odihnă veșnică tradiționale. Instinctiv, mi-am dat seama că Janet și-a dorit ceva aproape, un loc unde să își poată vizita fiul pierdut. Și am știut că cel mai ușor mod de a-l găsi era să caut cel mai bine întreținut loc.

Nu a trebuit să mă uit la multe morminte înainte să găsesc ce căutam. Doar suficient cât să citesc câteva epitafuri emoționante, care îți sfâșiau inima, în timp ce înaintam printre pietrele de mormânt din granit. Cel mai iubit soț, Iubită bunică, Mult iubit tată. Atâta suferință, atâtea lacrimi, pământul înghețat probabil că era virtual saturat de emoțiile acelea.

Mormântul lui Jimmy era ușor într-o parte, evident, mai recent decât ale vecinilor. Piatra de mormânt era din marmură albă lucioasă, care părea să strălucească sub irizațiile lunii de iarnă. L-am ocolit și m-am sprijinit o clipă, înainte să îi citesc inscripția.

Jimmy Boyd.
Plecat prea devreme, la 18 ani.
Fiu prețuit și prieten loial.
Dragostea noastră pentru tine va dăinui mereu.

Un suspin a ieșit din mine, atât de plin de durere, încât a sunat mai mult animalic decât uman. Am simțit cum genunchii începeau să mi se înmoaie și

m-am lăsat pe iarba rece de lângă mormânt. Venisem acolo sperând să dau glas tuturor sentimentelor, dar niciunul nu reușea să iasă la suprafață de sub durerea crescândă care mă copleșea. Crezusem că peste ani ajunsesem să accept, dar mi-am dat seama atunci că nu făcusem decât să acopăr o rană deschisă. Eram incapabilă să vorbesc; puteam doar să mă leagăn încet înainte și înapoi pe genunchi, repetându-i numele din nou și din nou.

Era prea dureros. Nu eram suficient de puternică să fac față acelei dureri în noaptea aceea, nici fizic, nici emoțional. Încă suspinând trist, am încercat să mă ridic în picioare și m-am clătinat în față, reușind să nu cad doar pentru că am întins mâna pe iarba alunecoasă. Brusc, mi-am simțit capul ciudat, prea greu ca gâtul să mi-l susțină. Apoi am lăsat să îmi scape un mic hohot de neajutorare, iar brațul care mă susținea a cedat și am căzut în față, pe pământul rece și tare de lângă mormânt.

Durerea din cap mi-a cuprins acum tot gâtul și umerii și m-am întrebat dacă nu cumva mă lovisem de o piatră, în cădere. Dar pe iarba rece de sub obrazul meu nu era nimic. Foarte încet, încercând să minimizez fiecare mișcare a capului, mi-am tras în spate brațele, până când am avut ambele palme pe pământ, de fiecare parte a mea. Am încercat să mă ridic, dar, deși am folosit fiecare fărâmă de putere, antebrațele mele tremurânde nu mă ascultau. După câteva încercări eșuate, mi-am dat seama că nu voi reuși să mă ridic în picioare în felul acela.

Deodată, pericolul în care mă aflam a devenit îngrozitor de evident. Zăceam simțindu-mă rău și, practic, imobilă, într-un cimitir pustiu. Nimeni nu știa că eram acolo; nimeni nu avea să îmi simtă lipsa, nu până dimineață, cel puțin. Puteam să mor acolo. Gândul acela atât de îngrozitor a reușit să treacă de durerea oribilă din capul meu. Habar n-aveam cât dura să mori de hipotermie. Dar știam că

nu aveam de gând să renunț și să stau întinsă, așteptând să mor alături de băiatul care își pierduse viața salvând-o pe a mea.

Încercând să ignor agonia din capul meu, am încercat să mă rostogolesc câte un pic pe o parte. Era un progres lent, fiecare mișcare trimițând un spasm paralizant dinspre gât. M-am oprit de câteva ori să îmi trag răsuflarea, găsind puterea de a continua nu în dorința de a trăi, ci mai mult știind ce i-ar face tatălui meu pierderea mea, mai ales în împrejurările acelea.

În cele din urmă, după ce mi-am tras suflul un pic, mi-am ridicat încet genunchii la piept. Cel puțin zona aceea din corp nu mă durea, dar o simțeam ciudat de amorțită, lucru care am presupus că era urmarea faptului că stăteam întinsă pe pământul înghețat. Cu picioarele în poziția aceea, mi-am dat seama că nu îmi permiteam să fac următoarea mișcare chiar atât de ușor. Nu îmi rămăsese multă putere și aveam impresia că va fi nevoie de o încercare de genul acum-ori- niciodată. Mi-am proptit brațul, să mă sprijin pe el, am tras aer în piept, l-am ținut așa și, cu un efort herculean, m-am rostogolit în genunchi.

Puncte de lumină strălucitoare s-au rotit în spatele ochilor mei; am simțit că îmi venea să leșin și mi-am mușcat tare buza de jos, să alung starea de slăbiciune. După ce a trecut, am deschis ochii precaut. Încă eram în patru labe și eram atât de recunoscătoare că nu leșinasem, încât mi-a luat o clipă sau două să îmi dau seama că ceva nu era în regulă cu ochii mei. Foarte în neregulă. Printre buzele înghețate mi-a scăpat un involuntar țipăt de teroare pură. Practic, din ochiul drept îmi dispăruse vederea, iar în stângul aveam vedere doar ca un tunel, vederea periferică dispărând într-un nor cețos. Știam că asta nu avea nicio legătură cu hipotermia sau cu suferința intensă. Pierderea vederii era ultimul avertisment cumplit din lanțul

de sfaturi medicale pe care alesesem să le ignor cu nesăbuință.

Spunându-mi că nu îmi permiteam să mă panichez, am bâjbâit cu mâna stângă, am găsit marginea lată din marmură a mormântului lui Jimmy și m-am tras în sus, pe picioarele care parcă îmi erau din elastic. Mi-am dat seama că uitasem prostește telefonul în camera de hotel, astfel că singura mea șansă să obțin ajutor era să încerc să ajung la drum. Sperând că o să mă ierte pentru lipsa de respect, m-am folosit de mormintele dimprejur să mă țin de ele, în timp ce am înaintat încet, clătinându-mă.

Vederea din ochiul meu stâng părea să slăbească într-un ritm alarmant; cercul mic parcă se transforma într-un tub îngust. Am încercat să îmi ignor gândul îngrozitor că ar putea fi ceva permanent. Pur și simplu, nu îmi permiteam ca gândul acela să mă copleșească și nici ca extenuarea să îmi cuprindă corpul. Era greu, mai ales că tot ce îmi doream mai mult era să mă întind și să închid ochii, să nu mai văd coșmarul acela plin de durere. Până și mersul era acum dificil și fiecare pas pe care îl făceam avea fluiditatea unui zombie abia trezit.

Când am lăsat în urmă ultimul mormânt de care mă țineam, mi s-a părut că aud un sunet în depărtare. Era doar un tren din gară sau o mașină care se apropia? Probabil că nu era încă nici ora unsprezece, cu siguranță, nu foarte târziu ca să treacă cineva pe acolo cu mașina? Deși pustiu, pe drum tot mai trecea câte o mașină, din când în când. Dar din locul unde stăteam, în umbra bisericii și a copacilor care o înconjurau, știam că nu voi fi văzută. Zgomotul a crescut în intensitate. Era o mașină.

— Ajutor! am strigat fără rost. Te rog, oprește, ajutor!

M-am târât mai în față, încercând să alerg și să ridic brațele, să opresc mașina. A fost ultima mea

idee proastă, într-o seară plină de așa ceva. Să alergi nu este cu adevărat o opțiune, când abia poți sta pe picioare. Sau când abia vezi. Deja cădeam cu capul înainte spre pământ și spre inconștiență, când farurile mașinii s-au arcuit pe cerul luminat de stele.

3

Primul lucru de care am devenit conștientă a fost durerea surdă și continuă din cap, pe care, într-un fel ciudat, îl simțeam cumva mărit. L-am mișcat încet, foarte, foarte puțin, și am auzit foșnetul bandajului pe bumbac. Am încercat să ridic un braț, să verific, dar m-am oprit când am simțit o smucitură dureroasă de la ceva prins de antebrațul meu. Părea că eram legată la un fel de aparat. Un bipăit persistent venit dinspre un aparat pus chiar în spatele meu a confirmat că probabil eram conectată la un fel de dispozitiv de monitorizare, precum și la o perfuzie. Evident, eram în spital, dar de ce nu vedeam nimic?

Am clipit de câteva ori. Pleoapele mele erau ciudat de inerte și nu s-a schimbat nimic, totul era în beznă. De ce nu vedeam? Ce mi se întâmplase? Am simțit un val puternic de panică. De ce nu îmi aminteam? Care era problema cu capul și cu ochii mei? M-am chinuit să îmi amintesc. În frânturi trecătoare, am revăzut fragmente mici din ziua anterioară. Mi-am amintit că vizitasem fosta mea casă, apoi o imagine rapidă de când fusesem la restaurant. Apoi, înapoi la hotel. Luasem un taxi? Nu-mi aminteam. Apoi în camera mea… și apoi… nimic. Era un vid unde probabil că se aflau celelalte amintiri ale mele despre seara trecută.

M-am străduit să mă mișc, să mă ridic în fund, chiar și cu toate firele și tuburile acelea atașate de mine. Dar zgomotul agitației mele ineficiente a alertat pe cineva din încăpere.

— Hei! Bine ai revenit printre noi, Rachel! Mă bucur să văd că te-ai trezit! Dă-mi voie să îl chem pe tatăl tău.

S-a auzit o ușă deschizându-se și pași care se îndepărtau repede pe un coridor cu ecou. Până să reușesc să îmi instruiesc buzele amorțite să

formuleze o întrebare, mi-am dat seama că rămăsesem singură în încăpere.

Voia să îl sune pe tata? Deja îl informase cineva că eram în spital? M-a cuprins groaza de cum trebuie să fi reacționat la vestea aceea. Era prea bolnav să facă față oricărei îngrijorări, în momentul acela. M-am întrebat dacă puteau să aducă telefonul la patul meu. Poate dacă îmi auzea vocea se va liniști că eram bine. Dar cum puteam să îl liniștesc în legătură cu starea mea, când nici eu nu știam nimic despre asta? Am scos un geamăt de frustrare pură, neputincioasă.

— Hei, hei… fără așa ceva acum! Totul va fi bine.

Pași rapizi și siguri pe ei s-au apropiat de pat. Cum era posibil? M-am apucat de pernă, ignorând orice agonie ar fi urmat. Oricum capul îmi vuia deja de șoc.

— Tată? Tată, tu ești?

O mână caldă și familiar de aspră a cuprins-o pe a mea, care era pe cearșaful rigid de spital.

— Sigur că eu sunt, scumpo.

Respirația lui mi-a încălzit fața, când s-a aplecat să mă pupe pe obraz, bărbia lui frecându-se de a mea.

— Oh, tată…! am început.

Apoi, deși erau o mie de lucruri pe care puteam să le spun, pe care ar fi trebuit să le spun, niciunul dintre ele nu a reușit să iasă, pentru că nu m-am putut împiedica să izbucnesc în lacrimi, brusc și zgomotos.

— Gata, gata, gata! a zis tata, bătându-mă energic pe mână, să mă liniștească.

Știam ce expresie avea pe față, chiar dacă nu puteam să văd. Mereu fusese tulburat de lacrimile mele, fie copil fiind, fie în anii adolescenței mele agitate. Știind cât de greu îi era să le facă față, am făcut un efort mare să opresc torentul.

— Sunt atât de bucuroasă că ești aici, tăticule! am suspinat, alunecând înapoi la apelativul

copilăresc, fără măcar să îmi dau seama că făcusem asta.

— Sunt foarte bucuros să văd că te-ai trezit, scumpa mea! Nici nu știi ce spaimă am tras când am intrat prima dată și te-am văzut așa, cu toate cablurile și celelalte. Mi-a trezit foarte multe amintiri oribile.

I-am auzit emoția din voce. Desigur că nu se putuse împiedica să se gândească la seara accidentului. Îmi imaginam neliniștea prin care trebuie să fi trecut atunci, când stătuse zile în șir la capătul unui pat de spital ca acesta. Cu multe luni în urmă îmi dezvăluise adevărata groază cu care trăise cât timp zăcusem inconștientă și fără reacție. Și chiar dacă medicii îl asiguraseră că aveam nevoie doar de timp; că serviciul de urgență mă resuscitase înainte să fie afectat creierul; că îmi voi reveni complet; probabil că încă suferea de anxietate, până când deschisesem ochii prima dată.

Acela fusese momentul când se încheiase suferința lui și începuse a mea. Pentru că nu îl lăsasem să amâne darea veștii aceleia oribile; refuzasem să aștept până când aveam să fiu „mai puternică”. Și, sincer, cine putea fi vreodată suficient de puternic să afle că îi murise cel mai bun prieten, în timp ce îi salva viața?

Evident, accidentul care avusese loc cu cinci ani în urmă revenise în mintea lui la fel de viu ca în a mea.

— Amintiri ale accidentului, am zis încet.

— Accident? a zis el nedumerit. Nu, scumpo; amintiri cu biata ta mamă.

Am fost nedumerită, vorbea atât de rar despre ea. Am presupus că gândul de a mă pierde îi trezise iarăși multe amintiri dureroase. Nu știam cum să răspund, dar am fost salvată de sunetul ușii deschizându-se, când în salon au intrat câțiva oameni.

— Bună ziua, doctore! a salutat tata.

Părea să îl cunoască pe bărbatul care tocmai intrase, ba chiar îl cunoștea destul de bine. Pentru prima dată mi-a trecut prin cap să întreb:

— De când sunt aici?

— Ceva mai bine de treizeci și șase de ore, domnișoară, a răspuns doctorul, cu o voce care am presupus că se voia liniștitoare.

Nu mă simțeam liniștită. Ca într-un joc contra cronometru, mintea mea încerca frenetic să pună laolaltă piesele celor întâmplate cu mine. Precum un arc de electricitate între două terminale, brusc, mi-am amintit: cimitirul; durerea de cap oribilă; brusca mea orbire teoretică. Mi-am amintit tot.

Am ridicat spre capul bandajat brațul care nu îmi era împovărat de echipamente medicale.

— A trebuit să mă operați, din cauza durerilor de cap? Orbirea?

Dinspre medic s-a auzit un chicotit foarte amuzat. Cum putea fi amuzament în ceea ce spusesem?

— Biata Rachel, nu ești oarbă.

— Dar nu văd, m-am văitat.

Din nou, râsete; de data aceasta, li s-a alăturat chiar și tata.

— Asta, pentru că ai ochii acoperiți de bandaje. Ai niște zgârieturi minore, probabil, de la pietriș, când ai căzut cu fața în jos. Chiar te-ai lovit teribil la cap.

Am întors capul în direcția din care venea vocea asistentei. Despre ce naiba vorbea? Evident, fie că nu vedea, fie că alegea să ignore expresia de pe fața mea, care spunea clar că era o proastă, pentru că a continuat:

— De aceea este aici dr. Tulloch, să îți dea jos bandajele și să verifice cusăturile.

— Dar nu m-am lovit la cap, am insistat pentru oricine voia să asculte.

L-am simțit din nou pe tata ținându-mă de mână.

— Șșșt, Rachel, nu te agita! Lucrurile vor fi un pic neclare la început.

— Cred că mi-aș aminti dacă m-aș fi lovit la cap, am răspuns, pe un ton mai tăios decât intenționasem. A fost din cauza durerii de cap, înțelegi, am încercat să îi explic. Era absolut oribilă.

— Acum te doare capul? a întrebat doctorul foarte atent.

— Ei bine, nu, am zis și, pentru prima dată, mi-am dat seama că, deși capul mă durea, durerea era diferită de agonia îngrozitoare a durerilor de cap dinainte. Îl simt doar cumva inflamat…

— Sunt sigur că așa simți. Va dispărea într-o zi sau două. Cum spunea și asistenta, chiar a fost o cădere urâtă.

Aș fi protestat din nou, dar am simțit mâinile care s-au întins la spatele capului meu și au început să mă elibereze de bandajele înfășurate. Cu fiecare rotație, presiunea de pe capul meu scădea, iar neliniștea mea creștea. Când, în sfârșit, am fost eliberată de accesoriile de mumie, am simțit dezamăgire.

— Tot nu pot vedea nimic. Sunt tot oarbă!

Vocea doctorului a avut un ton iritat. Evident, acum îi păream o regină a dramei.

— Doar lasă-mă să dau la o parte pansamentul, înainte să pleci cu un baston, domnișoară. Asistentă, jaluzelele, te rog!

Hotărând că nu îmi plăcea de el, oricât m-ar fi dezaprobat tata, mi-am întors totuși fața spre vocea lui și l-am lăsat să ia primul, apoi al doilea petic rotund care îmi acopereau pleoapele. Am clipit pentru prima dată, bucurându-mă de mișcarea liberă. Camera fusese întunecată prin tragerea jaluzelelor, dar printre ele trecea suficientă lumină cât să disting siluetele vagi ale celor patru oameni din jurul patului meu: doctorul, tânărul în alb care stătea lângă el, asistenta și, pe cealaltă parte a patului, tata.

— Văd forme, am zis cu o voce care era un amestec de bucurie și uimire. E neclar, dar…

— Ai răbdare un pic. Asistentă, cred că e nevoie de puțin mai multă lumină.

Ea s-a conformat și a mai răsucit puțin jaluzelele. Brusc, lucrurile au început să devină mai clare și l-am văzut pe doctorul cărunt, pe tânărul intern cu ochelari, pe asistenta de vârstă mijlocie. Am zâmbit larg, o reacție pe care au imitat-o cu toții. M-am întors spre tata, cu zâmbetul larg, apoi am înghețat cu o expresie indescifrabilă pe față.

— Rachel, ce este? Doctore! Doctore, ce s-a întâmplat?

Medicul a fost lângă mine într-o clipă, aprinzând o lampă mică în ochii mei, verificându-mi reacțiile, dar l-am dat la o parte, să mă uit din nou la tata.

— Rachel, poți să îmi spui ce este? m-a îndemnat medicul. Te doare ceva, vederea ta e perturbată în vreun fel?

Perturbată? Ei bine, da, puteam spune și așa. Dar nu în felul în care credea el.

— Nu, văd bine. Totul e clar acum.

— Atunci ce este?

— Tata.

— Eu?

Tata părea complet nedumerit. Ei bine, bun venit în club. M-am forțat să mă uit la el încet, cu mai mare atenție. Dar ce am văzut nu avea logică. Vocea doctorului avea un ton pe care am presupus că îl rezerva de obicei celor cu boli mintale.

— Ce e cu tatăl tău?

Nu îmi găseam vocea.

— Rachel, scumpo, mă sperii! Poți să ne spui care e problema?

— E ceva în neregulă cu tatăl tău, Rachel?

M-am întors spre doctor să îi răspund la întrebare, apoi, din nou, spre singurul meu părinte. Cu vederea recăpătată, i-am analizat obrajii durdulii, ochii strălucitori – deși acum umbriți de îngrijorare, burta mică pe care mereu plănuia să o dea jos prin mers la sală. Nu era nicio urmă din

bărbatul tras la față, îmbătrânit prematur, măcinat de cancer, pe care îl văzusem cu trei săptămâni în urmă.

— Nu! Tocmai asta e problema. Nu are nimic!

4
Decembrie 2013
Tot după cinci ani…

Probabil că bărbatul mă privea de ceva timp, până ca eu să devin conștientă de prezența lui. Desigur că putea să fi fost chiar lângă mine, pe platforma subterană aglomerată, fără ca eu să fi știut vreodată, înghesuiți cum eram, ca vitele, în obișnuitul exod de vineri seara din Londra. Înaintând prin pasajele întortocheate, în timp ce schimbam liniile, nu prea eram conștientă de nimic, cu excepția iritării că trebuia să trag după mine geamantanul mic, la o oră de vârf. M-am oprit să îmi cer scuze, după ce călcasem pe picioare vreo cinci persoane. Fusese o greșeală imensă să plec atât de târziu: ar fi fost mult mai bine să fi mers dimineață cu mașina, cu Matt, cum propusese el, dar avusesem un termen-limită rigid pentru un articol la care lucram și îmi fusese imposibil să îl ignor.

— Te aștept și mergem împreună cu mașina, când termini?

Mă gândisem o clipă, dar apoi refuzasem ideea.

— Nu, nu are rost să întârziem amândoi. Du-te înainte! După ce termin la muncă, iau primul tren rapid.

***

În momentul acela păruse o idee foarte bună, dar acum… ei bine, nu mai părea deloc așa. Între încercările mele de a-mi croi drum prin mulțime cu geamantanul după mine (așa am reușit să calc cele cinci perechi de picioare), mă tot uitam agitată la ceas, știind că timpul zbura și trebuia să prind trenul direct Londra-Great Bishopsford. În ritmul acela eram norocoasă dacă ajungeam la restaurant înainte să se servească desertul. Sentimentul de

vinovăție cu privire la faptul că aș fi dezamăgit-o pe Sarah m-a făcut să grăbesc pasul și m-am avântat printre doi oameni de afaceri în costume, atrăgându-mi un comentariu deloc elegant din partea unuia dintre ei.

— Scuze! am mormăit, fără măcar să mă uit înapoi, să văd dacă scuzele mele fuseseră auzite.

M-am uitat din nou la ceas: mai aveam mai puțin de doisprezece minute până pleca trenul. Trebuia să alerg să îl prind. Când mi-am lăsat brațul în jos, am zărit brusc o sclipire strălucitoare. La naiba! Asta îmi arăta cât de istovită eram, pentru că nu îmi aminteam când uitasem ultima dată să îmi ascund inelul, înainte să iau trenul spre casă. Cu o mișcare rapidă, mi-am răsucit diamantul mare de pe inelar, astfel că acum îl aveam în palmă și se vedea doar o verighetă simplă din platină. Matt s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că uitasem. Chiar nu îi plăcea să îl port când călătoream, dar ce rost avea să ai un inel de logodnă atât de minunat, dacă trebuia tot timpul ținut ascuns?

Dumnezeu știe cum, dar am reușit să prind trenul, cu câteva secunde înainte să plece. Inima încă îmi bătea cu furie în piept, de la cum alergasem pe peron, când mi-am pus geamantanul pe suportul de deasupra capului și m-am așezat cu picioare tremurânde, de la efortul neobișnuit. Mi-am promis că rezoluția mea de Anul Nou va fi să mă și duc la sala pe care dădeam o grămadă de bani în fiecare lună și pe la care nu mai trecusem de trei luni sau mai mult. La fel ca în multe alte aspecte ale vieții mele, toate bunele mele intenții fuseseră îngropate repede sub o avalanșă de muncă.

Aveam noroc că Matt era la fel de ocupat ca mine și înțelegea perfect solicitările jobului meu, altfel nu am fi supraviețuit până acum. Program târziu la birou, planuri care trebuiau anulate în ultima clipă, seri târzii și weekenduri lucrate, toate acestea erau lucruri cu care eram obișnuiți

amândoi. Când mă gândeam la asta, dacă aveam o clipă liberă să mă gândesc la ceva ce nu era legat de muncă, mă întrebam cum reușeau oamenii să găsească echilibrul între o carieră de succes și o relație. Iar dacă undeva în capul meu era o voce enervantă care îmi spunea că lucrurile nu trebuiau să fie așa în momentul acela, o ignoram, spunându-mi că era doar o problemă temporară și, cu siguranță, totul se va așeza anul viitor cândva, când eu și Matt vom găsi, în sfârșit, un loc unde să stăm împreună. Asta, dacă vom găsi vreodată suficient timp cât să ne eliberăm și să căutăm vreun apartament.

Dacă nu m-aș fi simțit încă „fata cea nouă” de la revistă, aș reuși să mă relaxez mai mult. Dar, de fiecare dată când mă gândeam să nu mai fac atât de multe, auzeam ecoul îndoielii exprimate la interviul meu, când potențialii mei angajatori îmi citiseră CV-ul, subliniind experiența mea, cât se poate de provincială, de doi ani la un ziar local. Dar, contrar așteptărilor, mi se oferise jobul, în defavoarea unor oameni despre care știam că cel puțin pe hârtie erau mult mai calificați și cu mai multă experiență decât mine. Asta fusese cu opt luni în urmă și încă încercam să le demonstrez amândurora și mai ales mie că luaseră decizia corectă. Iar dacă asta însemna să fiu prima care sosea la lucru în fiecare zi și ultima care pleca seara… ei bine, asta trebuia să fac. Deocamdată.

Abia când mi-am dat seama că le vedeam mai des pe femeile de serviciu de seara, de la birou, decât pe logodnicul meu, m-am gândit că poate trebuia să îmi relaxez un pic regimul de lucru. Și nu îl neglijam doar pe Matt. De aproape șase luni nu mai fusesem în Great Bishopsford să îl văd pe tata și nu era un motiv de mândrie că mereu amânasem să îl vizitez, știind că oricum voi merge în decembrie, pentru nunta lui Sarah.

Trenul a oprit într-o stație, navetiștii care așteptau formând o ceață multicoloră, când am

trecut pe lângă ei. Abia când am țâșnit din nou în beznă am prins reflectată în geam imaginea bărbatului care stătea în diagonală cu mine, pe cealaltă parte a coridorului. Întunericul din geamul meu reflecta perfect un bărbat îndesat, cu început de chelie, stând drept pe scaunul lui, fără să aibă vreo preocupare obișnuită a călătorilor, cum ar fi un ziar, un iPod sau altceva. Nu, bărbatul acela părea să aibă în minte o singură distracție. Pe mine. Deși nu am schițat niciun gest, trebuie să fi văzut că îl observasem uitându-se la mine. Netulburat, nu și-a ferit ochii imediat, cum ar fi trebuit. În schimb, a părut să-și intensifice privirea cercetătoare, iar apoi a început să mă privească lacom, lăsând să i se vadă încet dinții urâți, deformați. Am simțit un inexplicabil semnal de alarmă pe șira spinării, ca un cub de gheață.

Am scos din geantă o revistă și, cu o atitudine instinctiv defensivă, mi-am întors corpul dinspre restul vagonului spre geam. Am răsfoit zece-douăzeci de pagini, până să îmi dau seama că habar n-aveam ce conținea. Jur că simțeam fizic intensitatea privirii lui pe mine, iar privirile furișe la imaginea reflectată în geam mi-au confirmat că așa era. Părul de pe ceafă mi s-a ridicat și aveam o senzație neplăcută. Din nefericire, într-un moment când îl inspectam pe furiș, m-a văzut privindu-l și mi-a oferit din nou zâmbetul acela urât și lent, urmat de o imperceptibilă lingere a buzelor.

Era prea mult. Un alt gen de femeie poate că și-ar fi ridicat privirea și l-ar fi provocat, fie verbal, fie cu o privire semnificativă. Nu eram una dintre acele femei. Simțindu-mă prost și acționând din pur instinct, mi-am luat paltonul de pe scaunul de lângă mine și m-am mutat pe un loc liber de pe partea opusă a vagonului, la ceva distanță de el. În timp ce mă grăbeam pe culoarul îngust dintre șirurile de scaune, mi s-a părut că aud un râs încet, vulgar, satisfăcut, de undeva din spatele meu.

Am ales un loc vizavi de o femeie de vârstă mijlocie, cufundată într-o carte. Acum eram cu spatele la străin și nu mai vedeam imaginea lui reflectată. Dar, în loc să fiu liniștită, aproape imediat am regretat mutarea, simțindu-mă mai vulnerabilă ca niciodată, acum, că nu mai puteam să văd unde stătea. Era ridicol. De ce naiba eram atât de agitată? Nu ar fi fost prima dată când m-aș fi apărat de atenția nedorită a unui bărbat. Și, deși cu siguranță nu eram în aceeași categorie cu vechea mea prietenă de școală, Cathy, orice tânără destul de atrăgătoare ar putea, în mod normal, să facă față avansurilor masculine nesolicitate fără să se gândească prea mult. Cu toate acestea, nu m-am putut abține să nu simt că intențiile acestui străin față de mine nu se încadrau deloc în acea categorie familiar.

A fost una dintre cele mai neplăcute călătorii cu trenul pe care mi le aminteam, dar cel puțin era o siguranță liniștitoare în numărul mare de oameni din vagon. Când a venit controlorul să verifice biletele, pentru o milisecundă, m-am gândit să îi spun despre bărbat. Dar apoi, la fel de repede, am renunțat la idee. Oricât de amenințător se uitase bărbatul la mine, chiar nu aveam niciun motiv să alertez paza. Aproape că îmi imaginam reacția inevitabilă la o astfel de plângere: „…Și se uita la dumneavoastră «într-un fel ciudat», domnișoară, corect?” Totuși, chiar în momentul în care îmi înghițeam plângerea, trebuie să mai fi avut în privire o neliniște care mă trăda și care a alertat controlorul; pentru că atunci când mi-a înapoiat biletul s-a oprit și m-a privit cu atenție, înainte să întrebe:

— Vă simțiți bine? Păreți un pic…

Vocea lui s-a stins. Am completat eu în gând propoziția: paranoică/maniacă/absolut nebună. Femeia de vizavi și-a lăsat cartea în jos și a așteptat un răspuns. O mică diversiune de la monotonia

obișnuitei navete spre casă. Am fost bucuroasă să o dezamăgesc.

— Da, sunt bine, mulțumesc. Doar îngrijorată că voi întârzia la o cină specială din această seară, asta e tot.

— Ei bine, suntem în grafic, nu puteți da vina pe British Rail, de data aceasta, a glumit el.

Am râs și eu, un râs care până și mie mi s-a părut lipsit de veselie și forțat. Când controlorul s-a îndreptat spre grupul de scaune din spatele meu, am riscat să mă uit peste umăr, exact la timp să zăresc o siluetă îndesată, cu o jachetă maronie neîngrijită, ieșind din vagon și îndreptându-se cumva în grabă spre celălalt. Oftatul meu de ușurare a fost atât de tare, încât femeia din fața mea și-a lăsat din nou cartea în jos și m-a privit întrebător. Am zâmbit scurt și mi-am întors atenția la revistă.

Ritmul trenului era somnolent și în scurt timp am lăsat în jos revista, mi-am așezat capul mai confortabil pe tetieră și am închis ochii. Mă simțeam ciudat că mă întorceam acasă; chiar mai ciudat să mă întâlnesc cu prieteni pe care nu îi mai văzusem de câțiva ani. Mi-a fost imposibil să nu mă simt vinovată, când mi-am dat seama că promisiunile pe care ni le făcurerăm să ținem legătura fuseseră doar vorbe goale, mai mult bune intenții decât realitate.

Fusese ușor să păstrăm legătura în anii de studenție, întrucât reveneam la familii, la finalul fiecărui semestru. Nu la fel de ușor acum, totuși, când eram răspândiți în toate colțurile țării și doar unul sau doi oameni mai rămăseseră în zona Great Bishopsford. Pentru cei mai mulți dintre noi, orașul natal fusese prea mic să ne țină acolo atunci când carierele și relațiile începuseră să ne tragă mai departe.

Cariera mea în jurnalism făcuse inevitabilă mutarea mea în Londra. La fel era și în cazul lui Matt, care trebuise să se stabilească în capitală, de

când preluase afacerea părinților, după retragerea lor în Spania. Desigur, încă mă întâlneam cu Sarah ori de câte ori puteam; unele prietenii vor reuși întotdeauna să învingă orice distanță, despărțire sau neglijare. Dar existau și oameni despre care crezusem că îi voi avea mereu în viața mea; oameni importanți, care, cumva, dispăruseră pur și simplu.

Așteptasem cu nerăbdare seara aceea și eram dezamăgită că, din cauza muncii, reuniunea va fi începută deja de câteva ore, până când voi ajunge eu. Mai mult ca orice, eram curioasă să văd dacă firele prieteniei noastre încă erau acolo sau dacă destrămarea vechiului grup era ireversibilă.

Bărbatul a cărui atenție nedorită îmi tulburase începutul călătoriei nu s-a mai întors în vagon. Dar, cu toate că asta ar fi trebuit să îmi potolească temerile, nu mă puteam abține să nu mă uit la navetiștii care coborau din tren în diverse stații, privirea mea scrutând întunericul, sperând să îi vadă jacheta ponosită. Nu l-am văzut. Știind că cel mai probabil încă era în tren, nu prea era un sentiment liniștitor. În una dintre stațiile mari, trenul s-a golit alarmant și mi-a fost imposibil să îl zăresc în mulțimea de navetiști de pe peron. Mai erau doar câteva stații până la Great Bishopsford și chiar mai puține după. Care erau șansele să coboare la aceeași stație cu mine? Acum, mai mari decât fuseseră, am presupus. Cubul de gheață de pe șira spinării mele se întorsese.

Intenționam să iau un taxi din gară, să merg direct la restaurant. Era păcat că nu aveam timp să mă duc mai întâi la hotel, să mă schimb, dar aș fi întârziat ridicol de mult, dacă aș fi făcut asta. Acum regretam că nu îi spusesem lui Matt să ne întâlnim în gară, dar mi se păruse egoist să îl port până acolo, la jumătatea serii. Să iau un taxi îmi păruse cea mai bună opțiune. Speram doar să fie vreunul care aștepta în stație.

Cu zece minute înainte de oprire, am căutat prin geantă și am scos o pudrieră și un pieptăn. Cum eram unul dintre cei trei oameni rămași în vagon, nu îmi părea necuviincios să îmi ajustez machiajul în tren. Cu toate că lumina fluorescentă de deasupra nu era cea mai bună, cel puțin mi-a permis să ascund unele urme ale zilei. M-am dat cu pudră, mi-am împrospătat fardul de pleoape și mi-am aplicat un strat subțire de luciu pe buze. Din păcate, dimensiunea pudrierei nu mi-a permis să văd efectul complet. Am încercat să înclin oglinda în sus și în jos, să văd mai bine, dar nu a fost prea eficient și eram pe cale să o închid, când în colțul oglinzii am zărit o urmă efemeră de cafeniu.

M-am răsucit în scaun ca electrocutată, imaginându-mi-l pe străinul de mai devreme stând chiar în spatele meu. În vagon eram doar eu și ceilalți doi pasageri, care păreau adormiți. M-am îndepărtat cu precauție de locul meu, îngrozită că bărbatul chel era cumva în spatele vreunei banchete și mă aștepta. În timp ce mergeam ezitant pe culoar, îmi țineam privirea fixată pe cel mai apropiat semnal de alarmă. La naiba cu amenda de 250 de lire pentru folosirea lui improprie, dacă în clipa aceea cineva mi-ar fi zis măcar „bau!”, eram gata să opresc trenul într-o clipă.

Desigur că nu era nimeni acolo. Iar pe când eram pe la jumătatea vagonului începusem deja să mă simt un pic mai mult decât ridicol. Reușisem să mă conving că ceea ce crezusem că am văzut în oglindă fusese cel mai probabil o sclipire de portocaliu reflectată de la vreun felinar de pe drum. Doar imaginația mea bogată mă făcuse să sar la o concluzie pripită. Nu mă aștepta nimeni ascuns și, doar dacă nu aveam de gând să verific fiecare vagon al trenului – lucru pe care categoric nu l-am făcut –, trebuia să renunț la ideea urmăritorului nebun.

Cu ușurare, am auzit din difuzor anunțul că urma Great Bishopsford și am avut doar un minut sau

două să îmi iau geamantanul de la primul loc și celelalte lucruri, de la al doilea. Așteptam cu nerăbdare lângă ușile automate și am fost unul dintre primii oameni care coborau la prima stație, când, în cele din urmă, trenul a încetinit și a oprit în stație. Am fost bucuroasă să văd alți trei oameni coborând dintr-un vagon de mai în față și mi-am tras geamantanul cât de repede am putut, să țin pasul cu ei.

Faptul că am urcat scările lungi cu geamantanul după mine m-a făcut să rămân în urmă, astfel că îi pierdusem din vedere pe ceilalți, când am auzit sau mi s-a părut că aud pe cineva pe peronul de sub mine, cineva care nu era în lumina scărilor.

Am alergat pe distanța rămasă din scări, cu geamantanul zdruncinându-se la propriu pe scările din beton. Când am ajuns la ghișeul de bilete mic, m-am uitat în jur după alți oameni sau după un agent de pază. Nu era nimeni, dar am auzit o mașină plecând de la intrarea în gară și am presupus că toți fuseseră așteptați de cineva. Însă un agent de pază tot trebuia să mai fie pe acolo, nu? Era doar ora zece; chiar lăsau gara nesupravegheată atât de devreme?

— Hello? am strigat cu voce tremurată, strigătul meu răsunând cu ecou în sala goală. E cineva de serviciu aici?

Tăcerea a fost singurul răspuns. Conștientă brusc de vulnerabilitatea mea în capul scărilor, m-am îndepărtat repede. Oricine o fi coborât din tren după mine avea să fie în zona ghișeului de bilete, în câteva clipe. Am ciulit urechile, să aud pași pe scări, dar nu s-a auzit niciun sunet. Existau două variante posibile: fie îmi imaginasem că am auzit pe cineva pe peronul de dedesubt, fie cine coborâse din tren aștepta acum la adăpostul întunericului de sub scări și nu se arăta în sala de așteptare. Am preferat prima variantă, mai bine să fiu paranoică decât o posibilă statistică a unor infracțiuni. Am decis că nu avea rost să stau acolo și să dovedesc

că nu o luam razna și am trecut pe lângă ghișeul de bilete, ieșind în noaptea de iarnă.

Stația de taxi era într-o parte a gării și am fost recunoscătoare pentru iluminatul puternic, când am ocolit clădirea. Aveam noroc, era un singur taxi parcat, cu motorul pornit, cu becul galben de deasupra clipind strălucitor în aerul rece. Am ridicat brațul să atrag atenția șoferului, exact în momentul în care motorul și-a accelerat turația, iar taxiul a părăsit parcarea.

— Stai! am strigat neajutorată. Te rog, oprește!

Lăsându-mi geamantanul pe mijlocul asfaltului, am început să alerg după taxiul care pleca, fluturând nebunește din brațe, încercând să fiu văzută. Din interiorul întunecat al mașinii care se îndepărta era imposibil să văd dacă avea deja vreun pasager sau șoferul hotărâse, pur și simplu, să își încheie programul și să plece acasă. Am mai alergat câțiva metri, știind că era inutil, dar fiind incapabilă să mă opresc, până când farurile din spate ale taxiului au devenit doar niște punctulețe roșii în depărtare.

Lacrimi de frustrare îmi înțepau ochii când m-am întors încet să îmi iau geamantanul. Nu se vedeau alte taxiuri și, din câte știam, nici nu aveau să apară altele, până a doua zi. Nu aveam de ales, trebuia să îl sun pe Matt și să îi cer să vină după mine. Dar chiar în timp ce scoteam telefonul din geantă și începeam să îi caut numărul, mi-am dat seama că îi va lua cel puțin o jumătate de oră să vină. Și nu ideea de a-l aștepta singură pe logodnicul meu mi-a făcut degetele să tremure în timp ce tastam numărul familiar; nu, era conștientizarea îngrozitoare că era posibil să nici nu fiu singură.

În timp ce așteptam să se formeze numărul, m-am întors cu fața spre intrarea în gară, să pot vedea bine pe oricine ar fi ieșit din clădire. Cum nu am auzit familiarul sunet de apel, am luat telefonul de la ureche. Două cuvinte. Nevinovate în orice alt

moment sau loc, dar complet oribile în clipa aceea. Lipsă semnal.

— Nu, nu-mi face asta, mi-am implorat mobilul, de parcă simplul fapt că vorbeam cu el ar fi putut schimba situația.

Am apăsat butonul de reapelare, bătând nerăbdătoare darabana cu degetele pe telefon, cât mi s-a părut un moment interminabil, să îmi apară același mesaj. Uitând de faptul că arătam ridicol, am ridicat brațul și am ținut telefonul mic argintiu deasupra capului, trasând încet un arc prin aer, în căutarea semnalului. În timp ce mă roteam, în încercarea mea zadarnică de a găsi rețeaua, mi s-a părut că zăresc o umbră trecătoare prin fâșia de lumină de la intrarea în gară. Am înghețat. Ca un iepure în fața farurilor, ochii mei s-au fixat pe lumină. Abia când au început să mi se umezească de la încordare, mi-am dat seama că mă uitam atât de fix, încât uitasem să clipesc. Deși nu am văzut nimic altceva în ușa gării, știam că nu mă înșelasem; ceva sau cineva era în clădire și, din motive ce nu păreau inocente, încă se ascundea în umbră.

Știind că era inutil, dar nevoită să încerc oricum, am mai format o dată numărul. Frustrarea cauzată de eșecul de a-și îndeplini cea mai banală funcție aproape că m-a făcut să arunc telefonul pe jos, de nervi. Din fericire, simțul practic a învins. Ironia era că exista un șir de telefoane publice în interiorul gării. Stătusem chiar lângă ele, după ce urcasem scările. Dar nu mai puteam să mă forțez să mă întorc în clădirea aceea, nu mai mult decât puteam să prind semnal din aer, prin simplă voință. Trebuia să înfrunt situația. Eram singură, într-o zonă izolată, într-o seară de decembrie, fără mijloace de comunicare și fără să știu dacă bărbatul care mă speriase atât de tare mai devreme mă urmărise când coborâsem din tren.

Am încercat să-mi potolesc gândurile care galopau și care începeau să se îndepărteze de mine

ca niște ponei panicați. Trebuia să mă concentrez pe problema de moment; problemă care era reală și nu o fantezie îngrozitoare. Trebuia să iau legătura cu cineva, fie cu Matt, fie cu o companie de taximetre, fie cu poliția și nu aveam cum. Ei bine, dacă ar fi fost doar atât, răspunsul ar fi fost evident. Să găsesc un alt telefon. Încă mai erau telefoane publice pe străzile britanice, nu? Mobilele nu preluaseră de tot civilizația noastră, nu-i așa? Și, cu toate că nu îmi aminteam când folosisem ultima dată o cabină telefonică, știam că trebuia să fiu în stare să găsesc una undeva. M-am uitat prin parcare și prin zona de taxiuri. Ei bine, nu, probabil că nu era niciuna pe aici, din moment ce la câteva sute de metri, în interiorul gării, era un șir de telefoane publice. Care ar fi fost perfecte, dacă lângă ele nu ar fi așteptat maniacul ucigaș. Am râs ușor, mai mult isteric decât amuzată, clocotind, după ce imaginația mea hiperactivă îl ridicase la rang de criminal pe urmăritorul care-poate-nici-nu-era-acolo.

Apoi mi-am amintit. Era un telefon public chiar pe trotuarul de lângă biserica veche. Cel puțin fusese acolo. Iar biserica nu era atât de departe, cel mult doi kilometri, am estimat. Și, în cel mai rău caz, dacă telefonul nu mai era acolo, cel puțin voi fi la jumătatea drumului spre oraș, unde sigur voi găsi altul sau chiar un taxi. Faptul că aveam un plan era ca un antiacid pentru panica mea arzândă.

Cu o încetineală exagerată, am pornit înapoi spre drumul care ducea la biserică. Deși nu eram sigură cât de departe se auzea sunetul în noapte, voiam să fac cât mai puțin zgomot, în timp ce ieșeam din gară. Astfel că nu am tras geamantanul după mine, ci l-am luat de mâner. Faptul că îl căram putea să mă încetinească un pic, dar huruitul roților ar fi condus pe oricine drept spre mine, ca un dispozitiv de urmărire. Și chiar dacă era incomod să car atâtea lucruri, mi-am ținut mobilul deschis în

mână, încercându-l la fiecare douăzeci de secunde, sperând că va funcționa.

***

Nu-mi amintesc când am știut sigur că era în spatele meu.

Credeam că fusesem silențioasă. Până să ajung la o anumită distanță de gară, am călcat încet pe asfalt, efectiv înăbușind sunetul pașilor. Doar când am fost sigură că nu mai pot fi auzită, am pornit într-un ritm cu adevărat alert. De nenumărate ori am riscat să privesc în urmă și nici măcar o dată nu am văzut pe nimeni. Erau câteva drumuri care plecau de la gară. Dacă nu mă văzuse plecând, ar fi fost imposibil să știe pe care o luasem. Tocmai începusem să simt cum strânsoarea puternică a panicii își relaxa degetele din jurul inimii mele, când am auzit un zgomot. Un zăngănit slab, urmat de zgomotul unui obiect care se rostogolește. De parcă cineva lovise cu piciorul din greșeală o sticlă de pe jos.

Stând nemișcată, mi-am încordat auzul și privirea. Nu era niciun felinar pe bucata aceea de drum; nu era niciunul până la biserică. Iar strada mărginită de copaci cu trunchiuri groase putea oferi o grămadă de ascunzișuri cuiva care voia să se pitească, pentru că singura lumină din zonă venea de la luna glacială și de la stelele înghețate.

Nu era momentul să fiu precaută. Am luat-o la fugă. Iar când am făcut asta am auzit sunetul unor pași mai grei care au început să facă la fel. Era imposibil să fiu sigură, dar am fost recunoscătoare că sunetul nu era atât de aproape cum crezusem la început. Trebuind să știu cât avans aveam, am aruncat o privire peste umăr și, cu toate că încă auzeam tropăitul greu pe asfalt, tot nu am văzut pe nimeni. Am iuțit pasul și am alergat mai repede.

Nu eram foarte în formă; se văzuse deja după cum mă chinuisem să prind trenul, dar este uimitor

ce efect poate avea adrenalina pură. Nu mă mișcasem atât de repede de când eram la școală, deși încă auzeam tropăitul cu ecou al urmăritorului meu. Încă nu scăpasem, doar păstram distanța. Știam că nu puteam continua în ritmul acela, nu pentru mult timp. Pantofii mei, mai degrabă eleganți decât pentru un sprint de supraviețuire, alunecaseră de câteva ori pe pojghița de gheață de pe asfalt. Pe o porțiune mai alunecoasă mi-am pierdut complet echilibrul și am simțit cum picioarele îmi fug de sub mine. Brațele mi s-au rotit în aer, să îmi recapăt echilibrul, iar geamantanul a căzut cu o bufnitură pe asfalt. Cumva, am reușit să nu cad, dar am lăsat geamantanul unde era. După mai puțin de douăzeci de secunde, am auzit o izbitură și un strigăt puternic. Cel puțin acum știam cât de departe era în urma mea. Era prea mult să sper că își fracturase glezna în cădere, dar chiar și ideea că ar putea fi rănit mi-a dat un imbold în plus, să nu mă opresc.

Nu eram departe de coama dealului. În lumina lunii doar întrezăream turla bisericii. Eram foarte aproape. Cred că mă convinsesem pe jumătate că nu voi găsi nicio cabină telefonică atunci când voi ajunge acolo. Totul la seara aceea părea împotriva mea; așa că euforia pe care am simțit-o când am văzut o cabină la vreo sută de metri în față a fost la început ca un miraj frumos. Inima îmi bubuia în piept, iar într-o parte simțeam un junghi sfâșietor, dar nu am încetinit. Nu mai auzeam nimic din spate, dar tot mai aveam nevoie de timp să ajung la cabină și să formez numărul: 999. Cât durează să răspundă? Puteam să cer ajutor înainte ca el să ajungă la mine? Mai aveam suficient aer în plămâni să vorbesc? Singurul răspuns la toate întrebările acestea era să alerg mai tare, lucru pe care l-am și făcut, degetul meu mare continuând să apese convulsiv pe butonul de re- apelare al mobilului, încă de când plecasem din gară.

Aproape ajunsesem. Degetele îmi erau întinse la propriu spre mânerul cabinei telefonice, când paltonul meu a fost tras puternic din spate și am căzut. De data asta, nu au apărut niște brațe care să mă oprească din cădere și m-am lovit tare de asfaltul acoperit de polei, capul meu lovindu-se dureros de pământ. Am căzut cu atâta forță, încât l-am tras după mine și am auzit bufnitura trupului său îndesat prăbușindu-se în spatele meu. Cred că nici măcar nu am fost conștientă de sângele cald și lipicios care îmi curgea din cap, când m-am chinuit să mă ridic în genunchi. Nu păream să am vreun os rupt, încă puteam să mă mișc și, cu toate că probabil pierdusem niște straturi de piele de pe mâini și genunchi, nici măcar nu simțeam durerea.

Dar n-am apucat să mă ridic decât în patru labe, când o strânsoare puternică mi-a prins glezna și am fost jos din nou. Am lovit instinctiv cu piciorul și, după strigătul lui, mi-am dat seama că îl izbisem cu tocul și îl durea. Strânsoarea lui a dispărut și am început imediat să mă târăsc, folosindu-mă de coate și de brațe, să mă trag înainte, în stil comando. Înaintasem cam un metru, când a fost pe mine din nou. Genunchiul lui puternic pe mijlocul spatelui meu. Îl auzeam mormăind și înjurând, în timp ce își folosea greutatea întregului corp să mă țină nemișcată. Am simțit cum puterea de luptă se scurge din mine. Încercasem și eșuasem. Vederea îmi era aproape acoperită de sângele care îmi curgea cu repeziciune din cap și simțeam cum începeam să alunec spre leșin. Am vrut să mă opun, dar nu mai aveam rezerve de putere. Bărbatul mi-a apucat brusc mâneca paltonului, materialul alb, pătat deja de sânge, și mi-a smucit brațul în sus, într-un unghi nefiresc. A zis un singur cuvânt:

— Cățea!

Apoi degetele lui groase mi-au găsit mâna și mi-au smuls inelul de logodnă. Brusc, greutatea de pe

spatele meu a dispărut. Și mi-am dat seama că și bărbatul dispăruse.

Pentru asta o făcuse? Afurisitul de inel cu diamant? Toate acelea se întâmplaseră doar pentru că purtasem inelul în timp ce călătoream? Și nici măcar nu voi putea să-l identific pe atacator, pentru că nu îi văzusem fața. Poate că nici nu era bărbatul din tren.

Întunericul din jur părea tot mai dens și mă simțeam de parcă mă clătinam pe marginea unei gropi negre. Un sunet slab a vibrat lângă urechea mea, iar la început am crezut că era sângele curgând, până când realitatea mi-a străpuns conștiința. Era un ton de apel. Cumva, mâna mea nu dăduse drumul telefonului și, în sfârșit, încercările mele compulsive avuseseră succes.

— Rachel, ești acolo?

Vocea se auzea slab și foarte, foarte departe.

— Ajutor! am strigat, după care întunericul m-a tras sub el.

5

M-au sedat. Presupun că au trebuit să o facă, deși părea o nebunie să aștepte aproape două zile să mă trezesc, doar ca să mă pună din nou direct pe sedative. Și, cu cât mă chinuiam mai mult și îl imploram pe tata să nu îi lase să o facă, cu atât vedeam mai multă panică și îngrijorare în ochii lui. În timp ce doctorul îi dădea asistentei instrucțiuni tăioase să prepare sedativul, eu încă mă rugam de tata să îmi explice cum se vindecase atât de repede, iar cum nu mi-a răspuns, scuturând din cap într-o confuzie neajutorată, am devenit și mai agitată. A fost o adevărată ușurare când medicamentul pe care mi-l băgaseră în perfuzie a intrat în corpul meu, iar pleoapele mi s-au închis.

Ochii mei s-au deschis mai târziu cândva și, cu toate că în salon era întuneric, părea să fie plin de oameni. Auzeam șușoteli ale unor voci care îmi erau ispititor de familiare, îmi simțeam pleoapele ca de plumb, prea grele să le deschid mai mult. Nu mi-am dat seama cu adevărat cine era în încăpere, am zărit doar patru siluete înalte, toate îmbrăcate în negru, așa mi s-a părut, sau poate că erau doar umbre. Somnul m-a cuprins din nou.

Mai târziu, în noaptea aceea, m-am trezit scurt pentru a doua oară. Grupul de oameni, indiferent cine fuseseră, nu mai era acolo. Habar n-aveam cât era ceasul, dar în salon era beznă, cu excepția unei fâșii slabe de lumină dinspre un scaun de lângă patul meu, pe care dormea tata. Avea o carte deschisă în poală, iar pe noptiera de lângă mine era o tavă de mâncare goală. Am presupus corect că nu plecase de lângă mine toată ziua. Din gura lui întredeschisă ieșea un sforăit ușor, de fiecare dată când inspira. Părea obosit și neîngrijit… și totuși, incredibil și imposibil, complet sănătos. Trebuia să vorbesc cu el; eram disperată să aflu ce se întâmpla, pentru că nimic nu avea logică, dar

efortul de a rămâne trează era prea mare. Somnul m-a cuprins din nou, înainte să apuc să îi rostesc numele.

***

În dimineața următoare, m-a trezit zăngănitul căruciorului cu mâncare. Am clipit a protest, din cauza luminii surprinzător de strălucitoare din acea dimineață, care pătrundea în salonul de spital.

— Bun, te-ai trezit la timp pentru micul dejun, a zis tata, pe un ton foarte vesel.

Am întors încet capul spre el, sperând că episodul ciudat din ziua precedentă fusese doar imaginația mea. Trebuie să fi observat expresia din ochii mei când i-am studiat din nou aspectul sănătos, pentru că zâmbetul i s-a pleoștit un pic. Am simțit un fior de groază. Chiar sperasem să îmi văd singurul părinte chinuindu-se în continuare cu o boală teribilă? Ce fel de om eram?

Am încercat să îi zâmbesc și eu.

— 'Neața! am mormăit.

Îmi simțeam gura de parcă cineva îmi îndesase în ea vată.

— Cum te simți în dimineața asta? Ești pregătită să mănânci ceva?

Am scuturat din cap, gândul la mâncare întorcându-mi stomacul pe dos.

— Ceai, am zis cu voce răgușită, cu gâtul la fel de uscat precum limba.

Am încercat din nou, cu mai mult efort.

— Doar niște ceai, te rog, tată!

Nu și-a luat privirea de la mine când am dus cana albă la buze și nu am pus-o jos până ce nu am golit-o. Părea mulțumit să mă vadă că fac un lucru atât de banal, fără vreun incident sau vreo izbucnire. Era acela un indiciu al sănătății mele? Nebunii nu obișnuiau să bea ceai?

— Să întreb dacă asistentele îți mai pot aduce unul?

Am aprobat și am fost recunoscătoare când a plecat să mai aducă o cană, pentru că mi-a oferit un minut sau două să îmi adun gândurile. Nu a lipsit suficient de mult cât să încep măcar să-mi lămuresc perplexitatea. Am golit a doua cană și, cel puțin fizic, m-am simțit un pic mai bine.

— Așadar, ce îți face capul în dimineața asta, scumpo?

— Mai bine, cred. Tată, ce se întâmplă aici?

A părut neliniștit, înainte să îmi întoarcă întrebarea:

— Ce se întâmplă aici? Ce vrei să spui?

— Încetează, tată. Vorbesc serios. Ce s-a întâmplat cu tine și de ce nu mi-ai spus despre asta? Ți-au dat vreun medicament minune sau așa ceva? Ești în remisie?

Expresia de pe fața lui era una chinuită; evident, căuta și nu reușea să găsească răspunsul potrivit pentru mine.

— Rachel, scumpo, cred că încă ești un pic confuză…

L-am întrerupt, chinuindu-mă să mă ridic mai mult în fund, lucru care m-a făcut să gem de la ceea ce păreau să fie o mie de vânătăi, pe care nu știam de unde le aveam. Am încercat să vorbesc foarte lent, articulând fiecare cuvânt, pe un ton rezonabil; ultimul lucru pe care mi-l doream era să cheme pe cineva să mă sedeze din nou.

— Tată, nu sunt confuză; mă rog, sunt, dar nu în felul în care spui tu. Acum trei săptămâni păreai… mă rog, arătai absolut oribil. Te simțeai rău de la chimioterapie și erai slăbit și slăbiseși… în fine, totul. Iar acum… acum, nu înțeleg, arăți complet diferit.

Chipul lui drag părea atât de neliniștit în timp ce mă privea și ochii începeau să i se umple de lacrimi.

— Rachel, sunt perfect sănătos.

— Cum de te-ai vindecat atât de repede?

Pur și simplu, era prea mult să înțeleg. Tata s-a îndreptat spre butonul de deasupra patului meu.

— Cred că ar trebui să întrebăm dacă doctorul poate veni să te mai vadă o dată.

— Nu! am strigat cu voce răgușită de frustrarea care știam că se vedea pe fața mea.

Scuturând trist din cap, tata a coborât brațul, iar degetele lui aspre mi-au cuprins mâna, mângâind-o liniștitor.

— Nu „m-am vindecat", Rachel, pentru că niciodată nu am fost bolnav, în primul rând. Nu am cancer și nu-mi pot închipui de ce ai crede asta.

***

Atunci au intrat asistentele, una să ia tava de la micul dejun, iar alta să mă ajute să merg la baie. Sincer, eram bucuroasă că eram luată de acolo. Din cine știe ce motiv, tata nu voia să îmi spună ce se întâmplase cu el. Mintea mea lentă, încă buimacă din cauza sedativelor, nu reușea să găsească măcar un motiv pentru care ținea un asemenea secret.

Am fost recunoscătoare pentru ajutorul asistentei în baia cu gresie albă. Din fericire, perfuzia îmi fusese dată jos cândva în timpul nopții și, chiar dacă nu eram incomodată de un suport pe care să trebuiască să îl trag după mine, tot nu aș fi reușit să parcurg drumul scurt până acolo și nici să îmi dau jos haina de spital, fără ajutor. După ce a desfăcut legăturile, asistenta a pornit dușul. Considerând că eram suficient de sigură pe picioare ca să pot fi lăsată să mă spăl singură, a ieșit din încăpere.

Sub jetul de apă surprinzător de puternic, am încercat să-mi limpezesc mintea de nenumăratele întrebări, dar aceasta refuza să mi se potolească. Până și inofensivul act al spălării a generat și mai multe întrebări fără răspuns. În săpunieră era un săpun neparfumat, dar abia când am început să îl frec ușor în palme am observat zgârieturile de pe ele.

Am clătit clăbucii și am întors palmele încet, sub jetul de apă. Ambele mâini îmi erau la fel de julite, de parcă aș fi căzut și încercam să mă salvez. Dar chiar nu îmi aminteam când sau cum făcusem asta. Îmi aminteam că mă prăbușisem lângă mormântul lui Jimmy, în cimitir, dar căzusem pe iarbă, nu pe ciment. Singura posibilitate la care mă puteam gândi era că probabil mi le zgâriasem de piatra de mormânt, în cădere. Gândul acela m-a făcut să mă întreb cine mă găsise în cimitir și mă dusese la spital. Având în vedere că aveam întrebări mai importante rămase fără răspuns, am abandonat-o bucuroasă pe aceea.

Aș fi vrut să fie o oglindă mică în baia aceea, să văd dacă pe capul sau fața mea erau alte răni, pentru că atunci când mi-am săpunit și mi-am clătit restul corpului am mai găsit câteva locuri zgâriate sau învinețite. Și acelea arătau prea recente și urâte să fi provenit cel puțin de la o cădere zdravănă. Eram mai mult decât nedumerită. Părea că eram plină de răni, când ar fi trebuit să nu am niciuna, în timp ce boala tatei dispăruse, pur și simplu. M-am întrebat dacă Alice se simțise la fel de confuză când ajunsese în Țara Minunilor.

Încă încercând să înțeleg imposibilul, brusc, mi-a venit o idee, în timp ce mă ștergeam repede cu prosopul aspru de spital. Poate că motivul pentru care tata nu își recunoștea boala era faptul că tratamentul fusese ilegal. Aproape că am respins ideea ca fiind absurdă. El era atât de onest, nu-mi aminteam să fi luat măcar o amendă pentru parcare ilegală, toată viața. Dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât părea mai logic, într-un fel complet ilogic. Poate că plătea pentru vreun medicament neautorizat sau interzis în Marea Britanie. Și dacă era așa, ei bine, probabil că trebuia să mintă, să protejeze vreun experiment secret sau un medic care îl ajutase.

În timp ce așteptam ca asistenta să revină cu o haină curată, mă simțeam mai bucuroasă că

găsisem o oarecare explicație pentru misterul acela. Foarte probabil, când vom fi departe de spital, îmi va spune totul, când va fi în siguranță să își spună secretul, fără să îl audă alții. Iar în ceea ce privește secretele, ei bine, și eu ascundeam de el unul destul de important: durerile de cap persistente. Speram doar să găsesc timp să vorbesc în particular cu doctorul, despre simptomele care îmi provocaseră prăbușirea lângă biserică.

Când m-a luat de braț, să mă ajute să mă întorc în salon, asistenta mi-a oferit o altă informație surprinzătoare.

— E mai bine să vă avertizez că vă așteaptă un ofițer de poliție în salon, să stea de vorbă cu dumneavoastră, acum, că v-ați trezit.

M-am oprit brusc și m-am întors consternată spre tânăra asistentă.

— Un polițist? De ce? Pentru ce?

M-a privit curioasă, de parcă era uimită că întrebam așa ceva.

— Ei bine, evident, au nevoie să afle toate detaliile despre cele întâmplate seara trecută, lângă biserică.

M-am uitat la ea, fără o vorbă. Ce s-a întâmplat lângă biserică? Poliția din zonă avea de rezolvat chiar atât de puține infracțiuni încât trimiseseră pe cineva să mă ia la întrebări pentru că intrasem în curtea bisericii noaptea târziu? Chiar era o infracțiune? Doar nu vandalizasem mormintele. Doar nu aveau de gând să mă acuze pentru vreo infracțiune măruntă? Cât de ciudată o să mai fie ziua asta?

N-aș fi ghicit nici în cele mai sălbatice vise.

Polițistul era pe jumătate mascat de ușa salonului meu. Evident, tata vorbea despre mine, după felul vinovat în care a tăcut ca o moluscă, îndată ce m-am ivit în prag. Cu vederea periferică, am zărit uniforma închisă la culoare, când polițistul s-a ridicat în picioare.

— Rachel, scumpo, poliția are nevoie de niște informații de la tine, dar nu-ți face griji… uite pe cine au trimis.

Suna triumfător ca un magician care scoate un iepure din pălărie și, pentru prima dată, m-am întors să îl văd pe polițist. Încăperea s-a clătinat; știam că fața mea se albise. M-am întins orbește după tocul ușii, deși știam că va fi inutil. În timp ce m-am prăbușit pe podea, într-un leșin demn de o femeie din epoca victoriană, am apucat să spun un singur cuvânt:

— Jimmy!

***

Partea bună când leșini într-un spital e că ei știu imediat ce să facă cu tine. A durat doar câteva clipe până când am redevenit conștientă unde eram. Așezată pe scaunul pe care stătuse tata în noaptea precedentă, cu capul între genunchi, simțeam mâna liniștitoare a asistentei ținând o compresă rece pe spatele gâtului meu. Am vrut să mă ridic.

— Nu te grăbi să te ridici încă, Rachel. Mai stai puțin.

Apoi, probabil, îndreptând următorul comentariu spre tata:

— Poate că a stat un pic prea mult sub dușul fierbinte, o să-și revină imediat.

Mă îndoiam serios de asta. M-am tras de sub mâna ei și m-am ridicat. Nu am țipat, nici nu am ridicat tonul, doar m-am uitat complet înmărmurită la fața care lipsise din viața mea vreme de cinci ani cumpliți. A zâmbit, dar ceva din privirea lui trebuie să îl fi făcut să ezite, iar salutul s-a transformat într-o privire foarte îngrijorată.

— Rachel?

Vocea lui era ezitantă.

— Sunt în rai?

Evident, asistentei i s-a părut chiar amuzant.

— Ei bine, cu siguranță, nu am mai auzit pe nimeni să spună asta despre un spital!

Am ignorat-o.

— Suntem în rai? Am murit toți?

Asta a făcut-o pe asistentă să tacă. Am văzut privirea pe care i-a aruncat-o tata lui Jimmy. *Vezi?* spunea, la fel de clar de parcă ar fi rostit-o cu voce tare. *Ți-am spus că se poartă ciudat.*

Asistenta și-a recăpătat autocontrolul suficient cât să revină brusc la rolul ei profesional.

— Vino, întoarce-te în pat acum, Rachel! Cred că trebuie să te întinzi un pic.

Categoric, acum mă enerva. Ignorând-o din nou, i-am adresat întrebarea direct lui Jimmy.

— Am murit în curtea bisericii, lângă mormânt?

Cred că pregătirea lui de polițist a fost motivul pentru care a răspuns foarte calm unei întrebări atât de ciudate.

— Nu, Rachel, nu ai murit în curtea bisericii. Și lângă al cui mormânt?

Deloc surprinzător, următorul meu răspuns l-a scos pe polițist din atitudinea lui profesională.

— Al tău, desigur.

Nu știu cine a apăsat butonul de urgență, de data aceasta. Putea să fi fost oricare dintre ei trei. La naiba, puteam fi chiar eu. Cred că toți aveam nevoie de intervenție medicală în clipa aceea. Un doctor tânăr, pe care nu îl mai văzusem, a intrat repede în salon. A urmat o discuție rapidă. Am prins cuvintele „aiurează”, și „sedative”, și „analize”. Niciunul nu însemna nimic. N-am făcut decât să mă holbez la Jimmy, în timp ce ei m-au întins pe pat, m-au tamponat scurt pe brat și mi-au băgat acul în venă.

A fost un sedativ mult mai slab decât cel din ziua precedentă. Presupun că nu puteau risca să bage prea multe sedative într-o persoană rănită la cap. Deși membrele mele erau relaxate, de parcă pluteam pe un pat din pene, creierul meu tot lucra. Ochii mi se închiseseră, dar eram trează. Era o

senzație plăcută de beție, fără ca încăperea să se rotească.

— Chiar a vorbit serios? Chiar crede că am murit?

Vocea tatălui meu părea terminată.

— Nu știu, fiule, cine știe? Credea că eu sunt pe moarte, de cancer.

A urmat o tăcere lungă.

— Trebuie să se fi lovit la cap mai tare decât cred ei. Nu o să răspundă la nicio întrebare azi. Nimic din ce îți spune acum nu te va ajuta să îl prinzi pe nemernicul care a atacat-o.

— Mi-am dat seama.

— Probabil că nu trebuie să stai pe aici. Doctorul ăla a pus să i se facă încă un set de analize. O să te sun când o să… își mai revină.

— Nu plec nicăieri.

***

Am fost dusă cu scaunul cu rotile de la o secție la alta. Am făcut un RMN, alte două teste cu raze X și alte câteva teste cu electrozi fixați pe capul meu. Eram deja suficient de trează și de vigilentă să mi se poată pune întrebări. Dar nimeni nu vorbea cu mine decât pe tonuri blânde, menite să nu evoce vreunul dintre „episoadele” mele. Când, în sfârșit, am fost dusă înapoi în salon, era gol. Asistenta care m-a ajutat să mă pun la loc în pat mi-a spus că tata și ceilalți care veniseră la mine se duseseră la cantină, să bea un ceai. Când am întrebat cine erau „ceilalți”, n-a știut.

Așa că am stat dreaptă pe pat, uitându-mă spre ușă și așteptând să văd câți vizitatori morți voi avea în ziua aceea. Au venit într-un singur șir: tata, apoi Jimmy, urmați de Matt, Cathy și Phil. M-am uitat la ei pe rând. Încă eram un pic surprinsă să îi văd pe ultimii trei, când Matt s-a desprins de ei, a venit repede la pat și m-a pupat tandru pe buze. Am tresărit la atingerea gurii lui moi pe a mea, uitându-

mă instant peste umărul lui, să văd reacția lui Cathy. În mod uimitor, fața ei nu a arătat nici urmă din furia pe care, cu siguranță, o simțea.

— Matt! am șuierat, privirea mea fugind spre iubita lui.

Brusc, mi-am amintit de promisiunea pe care o făcuse când mă dusese la hotel: că nu mă va lăsa să fug din nou. Chiar credea că acela era locul potrivit să își înceapă campania? În plus, nu puteam să mă concentrez pe altcineva în afară de persoana care stătea la capătul patului meu. La un moment dat în timpul zilei, am presupus că ieșise din schimb, pentru că acum era fără uniformă, purta blugi și o cămașă închisă la culoare. Dar cel mai uimitor lucru dintre toate era că nimeni altcineva din salon nu părea absolut deloc uimit că el era acolo. Era ca vorba aceea despre ignorarea elefantului din încăpere. Era o imensitate, era atât de ridicol și de uluitor de „greșit", cum de nu reacționau toți ca mine?

Apoi am avut răspunsul. Cum de îmi luase atâta timp să înțeleg? Mai ales că văzusem de atâtea ori *Al șaselea simț,* încât știam pe de rost părți din el.

— Mai e cineva din încăpere care îl poate vedea pe Jimmy?

Nici nu pot să descriu mila de pe chipurile lor, în timp ce schimbau priviri pline de subînțeles. Tata a răspuns în numele lor.

— Desigur că putem, scumpo.

— Nu, tată, nu râde de mine. Doar fii sincer. Văd stafia lui Jimmy chiar acolo, la capătul patului meu. Îl mai vede cineva sau nu?

Suferința tatei era evidentă când a încercat să formuleze un răspuns, dar, înainte ca el să poată răspunde, „stafia" incredibil de materială a lui Jimmy a venit și s-a așezat pe pat, lângă mine, luându-mi blând mâna. Am simțit salteaua lăsându-se când s-a așezat, am simțit căldura degetelor lui pe pielea mea zgâriată; teoria stafiei pierdea teren repede.

— Rachel, ascultă-mă o clipă fără să vorbești, da?

Am deschis gura să protestez, dar el și-a pus blând vârful unui deget pe buzele mele.

— Fără să mă întrerupi, da?

Doamne, dacă era o stafie, era una al naibii de autoritară. Iar degetul acela pe gura mea părea atât de ferm… atât de real.

— Te-ai lovit urât la cap.

A continuat, de parcă aveam de gând să îl contrazic.

— Te-ai întors aici pentru nunta lui Sarah.

În sfârșit, ceva cu care eram de acord.

— Da, știu asta.

A urmat un oftat de ușurare comun, pentru că știam cel puțin un lucru real.

— Acum, s-a întâmplat ceva, credem că probabil ai fost atacată după ce ai plecat din gară. Și credem că atunci când ai fost atacată, cumva, trebuie să te fi lovit la cap. Și toate aceste… idei ciudate… pe care le ai acum sunt din cauza loviturii.

La fel de bine ar fi putut să tacă.

— Atunci toate acestea trebuie să fie un vis, am zis, agățându-mă de singura explicație care părea logică.

Cineva, nu știu cine, a scos un oftat lung de disperare. I-am ignorat.

— Doar că e un vis foarte real, dar totul se petrece în subconștientul meu. Mă voi trezi în orice clipă.

A urmat o tăcere lungă, pe care se părea că nimeni nu găsea cuvinte să o umple. De parcă determinarea mea de a rămâne la ceea ce credeam absorbise toate protestele din încăpere. Matt a venit tăcut pe partea cealaltă a patului și și-a pus ușor mâna pe spatele gâtului meu. Ceva a sclipit în ochii lui Jimmy, care mi-a eliberat mâna imediat și s-a ridicat de pe pat. Visul acela chiar era straniu; parcă ne întorseserăm în adolescență. Momentul

ciudat a fost întrerupt de o sonerie slabă, din camera asistentelor.

— Cred că e sfârșitul programului de vizite, a zis tata cu ușurare. Poate că ar trebui să plecăm cu toții acum. Cred că Rachel are nevoie de odihnă.

De fapt, mă simțeam mult mai calmă acum, că stabilisem că nimic din toate astea nu se întâmpla cu adevărat.

— Uite ce e, de ce nu te duci și tu acasă, să te odihnești, Tony? a zis Matt, neașteptat. Pari foarte obosit. Rămân eu cu Rachel.

Tata părea reticent, dar Matt-cel-din-vis a insistat.

— Du-te și dormi câteva ore!

Dar tata parcă tot nu voia.

— Nu știu, cred că o să rămân. M-aș simți prost să merg acasă și să o las aici.

A adăugat o ultimă justificare:

— E fiica mea; are nevoie de mine aici.

Răspunsul lui Matt a fost ferm.

— Știu, dar nu prea îi ești de folos dacă mori pe picioare. Du-te acasă! O să am grijă de ea, Tony. Știu că e singura ta fiică, dar nu ești singurul care vrea să aibă grijă de ea; la urma urmei, ea este și singura mea logodnică!

Am tresărit de surpriză și m-am uitat instinctiv la Cathy, care își lua haina și geanta și se pregătea să plece. Cuvintele lui Mat nu păreau să o fi afectat deloc.

— Deși în clipa asta este logodnică fără inel, a observat Jimmy, pe un ton indescifrabil.

M-am uitat stupid spre mâna mea stângă, parcă în căutarea confirmării. Evident, nu era niciun inel pe ea, deși, dacă mă uitam mai bine, se vedea o urmă albă lăsată, evident, de un inel. La fel de ciudat, articulația părea înroșită și umflată, lucru pe care nu îl observasem printre celelalte zgârieturi și vânătăi. Parcă orice fusese pe degetul meu fusese scos cu forță.

Am ridicat privirea, fața mea având pe ea un fel de surpriză buimacă, și am observat un schimb de priviri foarte încruntate între Matt și Jimmy, care stăteau față în față, de fiecare parte a patului. Vălul subțire al prieteniei dintre ei părea gata să se rupă.

— Cu sau fără inel, amice, e tot logodnica mea.

Ooo… visul acesta devenea tot mai interesant cu fiecare minut!

6

Cândva, pe parcursul următoarelor douăzeci și patru de ore, lucrurile au început să nu mai fie chiar atât de amuzante.

Când se transformă un vis într-un coșmar? Întotdeauna am considerat că asta se întâmplă atunci când familiarul devine brusc straniu și amenințător; sau când te pierzi într-un loc pe care credeai că-l știi bine; sau când te simți copleșit de senzația de neputință – când știi că vorbești clar, dar pare că nimeni nu te ascultă. Și e adevărat, un coșmar înseamnă toate aceste lucruri. Însă adevăratul meu coșmar a început atunci când mi-am dat seama că nu mă trezeam: că, într-un fel imposibil și incredibil, toate acestea chiar se întâmplau.

Această conștientizare nu a venit dintr-odată, s-a insinuat treptat, furându-mi liniștea, asemenea unei voci întrebătoare, care refuza să tacă. Primul semn de îngrijorare a fost intensitatea detaliată a visului. Nu existau schimbări de timp sau de loc; visul acesta avea continuitate și era chiar monoton. Ce vis pe care mi-l puteam aminti însuma detalii cu adevărat banale din viața de zi cu zi? În acesta, acceptam mâncarea neapetisantă de spital, dormeam (cine face așa ceva într-un vis?) și chiar mergeam la baie. Nimic din toate astea nu se întâmpla într-un vis „adevărat”.

Desigur, când eu și Matt am fost lăsați singuri în salon, după ce toți vizitatorii mei au plecat, încă mă complăceam fericită într-o binecuvântată ignoranță. Mă mulțumeam să stau relaxată și să las întâmplările din jurul meu să se desfășoare precum o piesă de teatru. La urma urmei, era doar un vis, nimic din ceea ce făceam sau spuneam nu avea consecințe reale.

Așa se face că nu am protestat când Matt a tras un scaun aproape de pat și și-a împletit degetele

lungi și bronzate cu ale mele. Am tresărit ușor când mi-a atins zgârieturile de pe palme, fără să încetez să mă gândesc cât de ciudat era să am senzația de durere într-un vis. Am lăsat buzele lui să le acopere pe ale mele, când s-a aplecat să mă sărute tandru, șoptind încet, printre săruturi, cât de înnebunit de îngrijorare fusese din cauza mea. Iar când, în cele din urmă, s-a ridicat, am simțit cum inima îmi bătea nebunește în piept, ca un canar agitat. Ei bine, asta nu era chiar o surpriză; trecuse mult, mult timp de când nu mai fusesem sărutată așa, fie într-un vis, fie complet trează.

La ce nu mă așteptasem, după o astfel de manifestare tandră, a fost ca el să se retragă, iar tonul lui să se transforme atât de repede într-unul critic.

— Rachel, trebuie să te întreb: ce naiba a fost în capul tău, să pleci din gară și s-o pornești singură pe drumul acela pustiu? Nu ți-ai dat seama că îți asumai niște riscuri stupide?

Am clipit lent spre el, prinsă cu garda jos de brusca schimbare de atitudine.

— De ce nu m-ai sunat, să vin să te iau, sau să fi luat un taxi, sau, pur și simplu, să aștepți împreună cu ceilalți pasageri?

Mă privea cu insistență. Evident, așteptând un răspuns coerent. Nu aveam unul.

— Îmi pare rău… am zis slab. Nu îmi amintesc nimic, cu excepția…

Cu excepția a ceea ce chiar s-a întâmplat: cina, drumul înapoi la hotel, iar apoi dezastruoasa vizită la cimitir.

— Cu excepția? a zis el, plin de speranță.

— Cu excepția faptului că m-am trezit aici.

Chiar și în vis eram suficient de deșteaptă să nu continui să insist că realitatea mea părea să fie complet diferită de a celorlalți.

— Și nu e vorba doar despre pierderea inelului, să nu crezi asta, deși, slavă Domnului, e asigurat.

Inelul? Asta îl îngrijora, pierderea inelului de logodnă? Doamne, categoric, Matt cel din vis se gândea doar la bani.

— Puteai fi rănită grav, putea fi mult mai rău, nu doar tăieturi și zgârieturi și o lovitură la cap. Când mă gândesc la ce putea să îți facă individul ăla…

Părea să aștepte să spun ceva, așa că am aprobat din cap încet, de parcă aș fi asimilat dilema cu care persoana mea din vis părea să mă confrunte.

— Când am primit telefonul acela, când strigai după ajutor… ei bine, nu m-am simțit atât de inutil în toată viața mea! Slavă Domnului că Jimmy era acolo… și nu o să mă auzi spunând asta des!

I-am zâmbit slab, în semn de răspuns. Apoi, curiozitatea de a afla mai multe m-a învins.

— De ce, ce a făcut?

— A preluat controlul. Presupun că vine din pregătirea lui de polițist, pornirea de a acționa așa, în caz de urgență. Toți eram pe cale să plecăm în grabă, să te căutăm Dumnezeu-știe-unde, dar el a fost cel care a rămas calm și stăpân pe sine și a sunat la secția de poliție. Și-a dat seama că probabil erai în gară sau undeva în apropiere și a trimis câteva mașini să te caute, încă înainte ca noi să ieșim din parcare! O mașină a unui echipaj de poliție te-a găsit lângă biserică, la doar zece sau cincisprezece minute de la apelul tău, și ai fost în ambulanță înainte ca noi să fim măcar la jumătatea drumului spre tine. Cred că merită să ai un polițist la îndemână, în momente de criză.

Așadar, Jimmy mă salvase din nou. Înțelegeam de ce în vis îl vedeam iarăși pe Jimmy în rolul de erou. La urma urmei, așa își pierduse viața.

— Apoi comportamentul lui nu a fost chiar profesional.

Am ciulit urechile la remarca asta.

— De ce, ce s-a întâmplat apoi?

— Ei bine, și-a pierdut firea complet, pe când eram la spital și așteptam să fii consultată: când încă nu știam cât de grav erai rănită. A început să

țipe la mine, cum am putut îi atât de iresponsabil; că n-ar fi trebuit să te las vreodată să călătorești singură noaptea. Mi-a plăcut mai ales partea în care spunea că nu te merit, dacă nu sunt în stare să am grijă de tine cum trebuie.

Cu un aer de regret, și-a trecut mâna peste bărbia lui frumoasă.

— Apoi a încercat să mă lovească!

M-am ridicat brusc.

— Da?

Confundând uimirea mea cu o îngrijorare afectivă, m-a bătut pe braț liniștitor.

— Nu-ți face griji, nu a făcut cine știe ce rău! Phil l-a prins de braț, înainte să mă atingă. Al naibii de neprofesional din partea lui, totuși, chiar dacă nu era în timpul serviciului! Aș fi putut face plângere…

A văzut expresia din ochii mei și a continuat repede:

— Dar nu voi face, desigur. Îmi dau seama că a fost doar o agitație de moment. Nu te teme, nu o să-i fac probleme bătrânului curcan! Și cred că este de înțeles, având în vedere sentimentele lui pentru tine, din toți anii aceia.

Iată. Nici măcar în vis se pare că nu scăpăm de cel puțin o persoană care să încerce să mă convingă că Jimmy era foarte îndrăgostit de mine.

— Am impresia că a uitat cât de încăpățânată poți fi. Și independentă. De fapt, nu ai mai ținut legătura cu el de ceva vreme, nu-i așa?

Îmi venea să îi spun: Ei bine, nu, nu fără ajutorul unei table de spiritism. În schimb, am spus ceva mai puțin dubios:

— Nu, nu chiar… am cam pierdut legătura.

Am fost cu adevărat bucuroasă că asistenta a intrat atunci cu un cărucior pe care se afla o tavă cu medicamente. I-a amintit, în mod diplomatic, lui Matt că orele de vizită se terminaseră de mult, iar el s-a prins, m-a pupat ușor pe frunte și a plecat, cu promisiunea că se va întoarce a doua zi.

În timp ce stăteam întinsă pe cearșafurile aspre de spital, așteptând ca pastilele pe care le luasem să își facă efectul, m-am gândit la scenariul ciudat de complex pe care îl crease subconștientul meu. Toate faptele și personajele erau actuale, dar detaliile și întâmplările erau amestecate într-o bizară realitate paralelă. Era viața mea, dar nu așa cum o știam, pentru că aici era mult mai bună: Jimmy era încă în viață, tata nu era bolnav – și nici eu, se pare –, iar Matt și cu mine eram logodiți și urma să ne căsătorim. Aproape că nu-mi venea să mă mai trezesc.

Și nu m-am trezit. Mă rog, adică am adormit, iar când am deschis ochii era o nouă zi, dar visul continua. Atunci am auzit vocea care îmi spunea că ceva nu era în regulă deloc. În dimineața aceea m-au programat pentru Dumnezeu știe câte analize, iar euforia mea agreabilă, legată de trăit într-un vis, a început să se risipească treptat, când am văzut că nu mi-am recăpătat viața reală. Am recurs chiar la un truc vechi și m-am ciupit tare, în timp ce așteptam să mi se facă a doua oară RMN. Nu s-a întâmplat nimic, m-am ales doar cu un neplăcut semn roșu-alb pe antebraț. Chiar și atunci, m-am oprit din a răsuci carnea moale abia când am văzut privirea plină de milă a asistentei care mă ducea cu scaunul cu rotile la acel ultim test. Evident, se pare că vestea noii paciente care își imagina lucruri se răspândise și toate comentariile îndreptate spre mine erau pe tonurile acelea joase, blânde, rezervate de obicei celor care vorbeau cu bebelușii sau cu imbecilii.

Undeva între analizele de sânge, scanări și raze X, am început să mă sperii de-a binelea. Mă simțeam ca un prizonier într-o lume imaginară; poate că era un loc drăguț de vizitat, dar acum chiar voiam să merg „acasă”, orice lucruri neplăcute m-ar fi putut aștepta acolo. Unul dintre cele mai rele momente a fost când mi-am zărit pentru prima dată imaginea în micuța oglindă

pătrată de deasupra chiuvetei din salonul meu. O asistentă venise fuga la țipătul meu și mi-am dat seama că habar n-avea ce să facă atunci când m-a văzut trecându-mi speriată degetele peste pielea perfectă de pe obraz. Și cine putea să o învinuiască; ce putea să spună biata femeie, când am strigat la ea plângând:

— Cicatricea mea! Unde a dispărut? Ce ați făcut cu cicatricea mea?

Abia m-am calmat până după-amiază, când trebuia să mă întâlnesc din nou cu medicul. Asistenta care a venit să mă ia cu un scaun cu rotile a fost dezamăgită să vadă prânzul meu neatins. Teama și confuzia îmi răpiseră apetitul, mă rog, asta pe lângă mâncarea îngrozitoare de spital.

Când m-au dus cu scaunul în cabinetul medicului, pentru consultație, m-am bucurat să văd că mă aștepta tata (proaspăt însănătoșit).

— Bună, Rachel! Te simți un pic mai bine azi?

Vocea medicului era plăcută și îngrijorată. Evident, aștepta un răspuns afirmativ. Am scuturat din cap încet, incapabilă să vorbesc, în timp ce lacrimi fierbinți au început să îmi curgă pe obraji. Tata s-a întins de pe scaunul lui și mi-a luat mâna. Alegând cu tact să îmi ignore supărarea, medicul a continuat:

— Ei bine, am vești bune, domnișoară. Am făcut cam toate testele posibile și mă bucur să îți spun că nu există nicio vătămare gravă sau iremediabilă, în urma micii tale escapade.

S-a întors în scaun, să arate spre o radiografie cu raze X a unui craniu, de pe un panou luminat din spatele lui, probabil, al meu.

— Totul pare complet normal. Nu sunt vătămări are creierului, ale craniului sau altceva.

— Slavă Domnului! a respirat tata, cu ușurare entuziasmată.

— Dar nimic nu e în regulă! am strigat, rușinată de cât de patetic sunase vocea mea.

— O, nu, Rachel! Te asigur că toate analizele sunt concludente! Am repetat câteva dintre ele, să fim siguri. Mai mult ca sigur nu sunt greșite.

— Nu analizele, l-am contrazis, străduindu-mă să nu-mi pierd controlul din nou și să fiu sedată înainte să îi pot face să înțeleagă. Dacă spuneți că analizele sunt corecte, presupun că trebuie să vă cred. De ce m-ați minți despre asta? Dar, în rest, totul este greșit!

— O, Rachel!

Mi-am dat seama după tonul lui că îl speriam din nou pe tata, dar de data aceasta trebuia să îi fac să înțeleagă. Am inspirat adânc și am încercat să continui pe un ton mai puțin isteric.

— Știu că asta vă pare o nebunie, dar, vă rog, doar ascultați-mă. Nu știu ce se întâmplă aici, dar nimic din toate acestea nu e real, cel puțin nu pentru mine. În viața mea – în viața mea reală –, tata e bolnav, foarte, foarte bolnav și cred că și eu sunt.

Tonul folosit de medic era blând și împăciuitor.

— Așadar, crezi că și tu ai cancer, asta e?

Acum mă înfuria foarte tare. Chiar nu îmi plăcea omul acela.

— Nu, nu cancer. E ceva în neregulă cu creierul meu.

În mod ciudat, nimeni nu m-a întrerupt să nege asta.

— Totul din cauza accidentului…

— Când ai fost agresată? a întrebat tata.

— Nu, accidentul de mașină de la restaurant; cel în care a murit Jimmy, iar eu am fost grav rănită.

Medicul s-a uitat nedumerit la tata, care scutura din cap, de parcă încerca să vadă clar prin ceață.

— Știi ceva despre accidentul despre care vorbește Rachel?

— Ei bine, da, a răspuns tata cu ezitare, iar eu aproape că am țipat de ușurare că nu îmi spunea că mi-l imaginasem și pe acela. O mașină chiar a intrat prin geamul restaurantului în care erau

Rachel și prietenii ei. Trebuie să fi fost… oh, nu mai știu, acum vreo cinci ani sau așa ceva, chiar înainte ca ei să meargă la facultate.

— Iar oamenii au fost grav răniți? Rachel a fost rănită?

— Cred că șoferul mașinii a fost grav rănit, dar Rachel și prietenii ei au reușit să fugă la timp de la fereastră. Rachel a fost printre cei mai grav afectați; a căzut în timp ce alerga de la geam și a rămas inconștientă un minut sau două și, desigur, a mai fost Jimmy, care s-a ales cu o tăietură urâtă la cap.

— Dar nu a murit nimeni? a întrebat medicul.

— Nimeni nu a murit, a confirmat tata.

— Dar Rachel chiar s-a lovit la cap?

— Da. A avut o contuzie ușoară.

— Iar cinci ani mai târziu este agresată și are o a doua rană la cap…

Medicul și-a împreunat mâinile ca pentru o rugăciune, în timp ce s-a oprit să asimileze tot ce i se spusese.

— Cred că totul începe să capete logică acum.

Da? Nu și pentru mine.

Dr. Tulloch s-a aplecat peste masă, cu un zâmbet blajin pe față. Fără să ne dăm seama, eu și tata ne-am aplecat spre el, să îi auzim concluzia.

— Rachel, cred că acum înțeleg ce anume îți provoacă probleme. Mie îmi este clar că suferi de o amnezie gravă.

Dacă se aștepta ca diagnosticul lui să fie întâmpinat cu urale, se înșela amarnic.

Amnezie? Nu cred. De fapt, știam că nu era asta. În primul rând, amnezie nu este atunci când uiți lucruri? Ei bine, dacă e așa, evident, eu nu sufeream de asta. Problema mea era că îmi aminteam lucruri care aparent nu erau reale, nu că le uitam! Totuși, când i-am spus asta, el a venit cu o explicație medicală.

— Există foarte, foarte multe feluri de amnezie. Este mult mai complicat decât „m-am-lovit-la-cap-

cine-sunt?”, cum vezi în filme.

— Înțeleg, a zis tata, iar eu m-am rotit brusc cu scaunul spre el.

Chiar credea povestea aia? Răspunsul acela chiar îi părea logic?

— Și cât timp va dura amnezia asta, doctore?

— Nu am amnezie!

— Ei bine, depinde, poate varia foarte mult: o zi sau două, câteva săptămâni. În unele cazuri, o revenire completă din amnezie poate dura mai multe luni.

— Nu am amnezie!

— Iar în cazul genului de amnezie de care suferă Rachel, care crede că își amintește ceva ce, de fapt, nu s-a întâmplat… ei bine, este un lucru cam… neobișnuit, să zicem așa, și e greu de spus cât va dura. Aș vrea să aranjez să o consulte un specialist din acest domeniu.

Apoi tata a pus întrebarea pe care m-am temut cel mai mult să o aud spusă cu voce tare.

— Amnezia ei ar putea deveni permanentă?

A urmat o tăcere lungă. Nu mi-am dat seama că îmi țineam respirația, să aud răspunsul dr. Tulloch, până am început să mă simt amețită, din lipsă de oxigen.

— Există această probabilitate, deși este mult prea devreme pentru a fi siguri, a răspuns el, pe un ton blând. Specialistul vă va putea spune o părere mai bună despre asta.

Apoi s-a ridicat în picioare și a dat mâna cu tata, evident, consultația noastră fiind încheiată. În timp ce tata împingea scaunul meu afară din cabinet, am aruncat o ultimă privire în spate, spre medicul cu păr alb, care deja aranja hârtiile și însemnările despre cazul meu. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Nu am amnezie.

***

La sfatul medicului, urma să fiu externată în dimineața următoare. Programarea la specialist avea să dureze și s-a considerat că îmi voi reveni mai rapid acasă. Am simțit că era un lucru foarte puțin probabil, având în vedere că ultima dată când fusesem la casa mea din Great Bishopsford, aceasta era locuită de altcineva. Totuși, eram nerăbdătoare să plec din spital, chiar și doar pentru a le dovedi tuturor că nu sufeream de vreo afecțiune ciudată, interesantă din punct de vedere medical, și că, de fapt, spuneam adevărul. Și, evident, nu puteam dovedi nimic de pe un pat de spital.

— Cine știe, a zis tata plin de speranță, odată ajunsă acasă, poate că totul va reveni la normal.

Părea atât de optimist, încât nu m-a lăsat inima să spun din nou lucrurile despre care știam că erau adevărate.

— Poate, am zis. Deși, nici măcar în lumea voastră eu nu mai locuiesc cu tine, nu? Așa că nu trebuie să te aștepți ca totul să revină rapid la cum era.

Părea neliniștit, de parcă încercasem să îl rănesc intenționat cu acele cuvinte.

— Nu există „lumea voastră” și „lumea mea”, Rachel. Vorbește partea ta vătămată. O să vezi după ce te ducem acasă.

Am încercat să zâmbesc și mi-am dat seama că trebuia să fiu o actriță mai bună decât crezusem vreodată că aș putea fi.

— Sunt sigură că ai dreptate, tată.

***

Evident, Matt fusese informat despre întâlnirea cu dr. Tulloch și rezultatul ei, pentru că, atunci când a venit să mă vadă, în timpul orelor de vizite, pe jumătate ascuns de cel mai mare buchet de flori pe care îl văzusem vreodată, s-a aplecat imediat să

mă pupe și mi-a vorbit pe un ton împăciuitor, ciudat de enervant.

— Rachel, dragostea mea, biata de tine! Amnezie! Nu e de mirare că te purtai atât de ciudat, de când ți-ai revenit, îți amintești ceva? Știi cine sunt?

Pentru o clipă diabolică, m-am gândit să îi fac jocul, dar am renunțat în ultimul moment. Ar fi fost prea răutăcios.

— Da, Matt, sigur că știu cine ești, ne cunoaștem de când eram adolescenți. Doar că… ei bine, am cam „uitat" unele lucruri care s-au întâmplat recent.

I-a dat florile unei asistente care intrase să îmi ia tensiunea.

— Puteți să puneți astea în apă, doamnă asistentă?

Ea n-a părut foarte fericită să fie distrasă de un vizitator de la îndatoririle ei, dar a luat buchetul enorm, iar eu am mimat o scuză spre ea, peste umărul lui Matt. Un lucru nu uitasem: Matt era obișnuit să facă ce voia și putea părea oarecum arogant, dacă nu îl cunoșteai prea bine.

— Așadar, când spui că nu îți amintești lucruri care s-au întâmplat recent, la cât de recent te referi? Ultimele câteva zile?

Am scuturat din cap.

— Ultima săptămână?

Din nou am scuturat din cap.

— Mai mult de atât?

De data asta, să scutur din cap nu era de ajuns.

— Am cam „pierdut" ultimii cinci ani.

S-a lăsat să cadă pe scaun.

— Rahat!

Am rămas tăcută, lăsându-l să asimileze impactul cuvintelor mele.

— Adică nu îți amintești nimic despre noi? Nimic de după ce am terminat școala? Nu îți amintești nici măcar că ne-am logodit?

Mi-am mușcat limba, știind că era șocat, dar era incapabil să o arate. La urma urmei, mă despărțisem de Matt cu cinci ani în urmă. Iar Matt cel pe care îl părăsisem fusese un băiat de optsprezece ani, nu bărbatul confuz care mă privea acum cu o nedumerire perplexă.

A tăcut câteva clipe și, cu toate că nu îl cunoșteam de mult timp pe acest nou Matt, știam că mintea lui încerca deja să găsească o soluție. Fără îndoială, de aceea era un om de afaceri de succes: dacă apărea o problemă, o rezolva. Pur și simplu.

— Ei bine, cred că ar fi o idee bună să te întorci la tatăl tău pentru o vreme. Evident, vei avea nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, momentan.

— Nu sunt bolnavă, Matt.

— Știu asta, Rachel. Doar că nu mi-ar plăcea să te știu din nou singură în Londra, pentru că, dacă îți amintești, am o întâlnire importantă în Hamburg și trebuie să plec mâine.

— De fapt, nu știam asta. Amnezie?

O, asta a fost aproape răutăcios din partea mea, dar nu m-am putut abține. Părea nedumerit. Când își pierduse Matt simțul umorului?

— O, o, desigur, n-ai știut! Mă rog, e plănuită de câteva luni… dacă aș fi putut să o reprogramez, știi că aș fi făcut-o, dar în acest stadiu avansat…

M-am întins și l-am bătut pe braț.

— Relaxează-te, Matt, nu-ți face griji! O să fiu bine.

A plecat la scurt timp după aceea, dar nu înainte să mă ia în brațe și să mă sărute într-un fel care mi s-a părut ciudat de familiar și complet nou, în același timp. Am încercat să mă stăpânesc, dar mi-a oprit protestele cu gura lui caldă și am sfârșit prin a-i răspunde la sărut, cu o nerăbdare abia reținută. Poate că nu eram cu adevărat logodnica lui, dar asta nu însemna că nu puteam măcar să mă bucur

de ceva plăcut din toată nebunia aceea, înainte să îi dau de cap.

Amândoi respiram un pic greoi când ne-am depărtat, în cele din urmă.

— Ei bine, cel puțin nu am uitat cum se face, nu?

Acum avea încredere în ochi și în voce.

— Iar dacă ai uitat orice altceva, ei bine, va trebui să te fac să te îndrăgostești de mine din nou.

A plecat, promițându-mi că mă va suna din Germania și asigurându-mă că va lipsi doar o săptămână și ceva. Era perfect. Asta îmi oferea suficient timp să încerc să lămuresc toată nebunia aceea stupidă. Nu îmi păsa că toată lumea era cât se poate de dornică să accepte teoria amneziei. Știam că nu era așa. Undeva, acolo, era vechea mea viață reală și, cu cât ieșeam mai repede din spitalul acela și le dovedeam asta tuturor, cu atât mai bine.

7

În dimineața următoare, o asistentă mi-a adus hainele pe care au zis că le purtam când fusesem adusă acolo. Nu le-am recunoscut, dar când le-am îmbrăcat au părut să se potrivească perfect. Și, cum nu-mi plăcea să port hainele altcuiva, fie le luam pe acelea, fie ieșeam îmbrăcată cu hainele de spital.

Ce m-a surprins cu adevărat a fost momentul în care asistenta a pus pe pat o geantă mare din piele, cu aspect scump.

— A cui e asta?

Când mi-a răspuns, în vocea ei era compasiune.

— A dumneavoastră.

Nu știu de ce simțea milă pentru mine. Păream să fiu posesoarea unei genți Gucci! În timp ce bâjbâiam să desfac clema cu care nu eram obișnuită, m-am întrebat dacă fusese un cadou de la Matt; părea genul lui de cadou. Am deschis geanta, am întors-o cu susul în jos și am risipit conținutul pe pătura de spital decolorată. Nu erau prea multe lucruri care să îmi ofere indicii: chei, un portofel, un pieptene, o geantă cu cosmetice. Am deschis portofelul: în buzunarul din spate erau mai mulți bani decât avusesem la mine vreodată, iar zona de carduri era plină cu un șir de carduri de credit și carduri de magazine, toate pe numele meu. Nu aveam în acel portofel decât un singur card de debit.

Dar cel mai mult m-a interesat telefonul mobil. Mic și subțire, suprafața lui lucioasă strălucea ca o comoară sub lumina de deasupra mea. Și chiar putea fi o comoară. L-am luat și mi-am dat seama că îmi tremurau degetele încercând să îl deschid. A durat câteva clipe enervante, în care m-am oprit și am încercat să-mi dau seama cum să accesez meniul. Când am reușit să ajung la pagina potrivită, am fost mai întâi dezamăgită să văd că

ecranul telefonului nu arăta niciun apel recent. Fusesem atât de sigură că în acel mic dispozitiv voi găsi un indiciu. M-am uitat pe lista cu nume: câteva îmi erau cunoscute, dar cele mai mult, nu. Eram pe cale să închid telefonul, când mi-a atras atenția ultimul nume de pe listă. Dr. Whittaker. În lumina verde din spatele ecranului, cele două cuvinte radiau spre mine ca un far prin ceață. Dr. Whittaker era medicul care se ocupase de mine după accident. El fusese cel care îmi prescrisese tratamentul pe care îl luam pentru durerile de cap și pe el intenționasem să îl vizitez în Londra, pentru a afla de ce se înrăutățiseră în ultima vreme.

Cu degete tremurânde, am apăsat pe butonul de apel, iar așteptarea mi s-a părut interminabilă, până când am auzit familiarul sunet de apel. Cineva tocmai răspunsese, când ușa salonului meu s-a deschis și a intrat o asistentă care mi-a adus florile primite de la Matt cu o seară înainte.

— Îmi pare rău, scumpo, nu poți folosi mobilul aici.

Am ignorat-o nepoliticos, întorcându-mă dinspre ea și punând un deget la urechea mea liberă, să aud mai bine ce se spunea la celălalt capăt.

— Serios, voi fi nevoită să vă cer să închideți. Mă tem că va trebui să așteptați să ajungeți afară.

M-am uitat la ea și ceva din privirea mea probabil că i-a spus să o lase baltă.

— Ați sunat la cabinetul dr. James Whittaker, a anunțat o voce în urechea mea. Mă tem că nu e nimeni care să vă preia apelul. Orarul nostru de lucru este…

De frustrare, am aruncat telefonul pe pat. Asistenta m-a privit prudentă, în timp ce căutam frenetic pix și hârtie, printre lucrurile din geanta străinei.

— Uitați ce e, am mare nevoie să îmi faceți o favoare, am zis, rupând o pagină din spatele unei agende și mâzgălind repede pe ea. Acesta este numele și numărul de telefon al unui medic din

Londra, care m-a tratat de… în fine, nu contează. Doar că el va ști cine sunt. Puteți să îi spuneți dr. Tulloch să îl sune, iar el îi va confirma totul despre durerile mele de cap și… mă rog, despre toate celelalte simptome.

Am întins hârtia spre asistentă, iar ea a ezitat o clipă, înainte să o ia și să o bage în buzunarul halatului.

— Nu o să uitați, nu? Este foarte, foarte important.

Expresia ei iritată când mă prinsese folosind mobilul a fost înlocuită de o compasiune tristă. Cred că preferam fața ei înfuriată.

— Spuneți-i să mă sune la tata, după ce va vorbi cu dr. Whittaker. Oricând, ziua sau noaptea. Nu contează. Totul va căpăta sens atunci.

Încă mă privea cu o mare milă, în timp ce a pus încet florile de la Matt pe pat, ca pe un mormânt, apoi a ieșit din salon. Când tata a venit să mă ia, un pic mai târziu, am decis să nu îi spun că am găsit numărul medicului în telefonul mobil. Totul avea să se lămurească în curând, odată ce spitalul va confirma că tot ce le spusesem era adevărat. Nu era nevoie să suport o altă explicație nedorită, cum că „totul făcea parte din amnezie”.

Desigur, încă nu știam cum va lămuri confirmarea trecutului meu medical toate anomaliile care mă înconjurau. Lucruri mărunte: de exemplu, oameni întorși din morți, oameni vindecați de boli și să nu uităm de neașteptatul logodnic. Mental, am dat la o parte aceste probleme, ca pe niște confetti. Nu voiam să îmi fie distrase gândurile care galopau prin mintea mea. Mai întâi, dr. Whittaker: totul se va rezolva după aceea.

***

Vechea noastră casă arăta la fel. Adică la fel ca în urmă cu cinci ani și nu cum arătase când

stătusem în fața ei cu câteva zile în urmă. Balustradele metalice și jaluzelele din lemn dispăruseră, de parcă nici nu fuseseră acolo vreodată. Ușa din față și geamurile își recăpătaseră aspectul neîngrijit și aveau nevoie de un strat nou de vopsea. La fel, starea grădinii suferise un evident declin. Totul arăta minunat.

Prima surpriză a venit la câteva secunde după ce am deschis ușa de la intrare. Am pășit peste prag, urmându-l îndeaproape pe tata, apoi am făcut un pas brusc înapoi, când ceva lung și negru a trecut pe hol și a intrat în sufragerie.

— Ce naiba a fost asta?

— E Kizzy. Probabil că s-a speriat.

Nu era singura.

— Și cine e Kizzy?

— Pisica noastră. Mă rog, pisica mea, acum, de când ai plecat de acasă.

M-am oprit o clipă, să asimilez informația aceea surprinzătoare. Copilăria mea fusese remarcabil de lipsită de animale de companie, cu excepția unuia sau doi peștișori, și era ciudat să aflu că acum tata avea un animal.

— Mi-ai cumpărat-o când ai plecat la facultate. Să nu fiu foarte singur, așa ai zis.

Ei bine, asta a fost foarte drăguț din partea mea. L-am urmat încet pe coridor, asimilând această nouă revelație. Plecasem la facultate. Iar când am intrat în familiara sufragerie ponosită, etalată cu mândrie pe perete, am văzut dovada. Propriul chip se uita la mine dintr-o poză mare, înrămată. Îmbrăcată cu robă și purtând tocă, fără îndoială, se vedea mândrie în privirea mea, în timp ce țineam în mâini un sul inscripționat elegant. În mod absurd, am simțit că ochii mi se umezesc de lacrimi. Absolvisem. Plecasem la facultate, obținusem o diplomă și îmi împlinisem visurile. Pentru prima dată, m-am întrebat de ce eram atât de pornită să desființez o lume care chiar putea fi mai bună decât cea pe care o trăiam, de fapt.

— O cană de ceai? a întrebat tata, deja în drum spre bucătărie, să pună ceainicul pe foc.

El venea dintr-o generație în care nicio problemă nu putea fi atât de gravă încât să nu poată fi rezolvată doar turnând apă fierbinte peste niște frunze de ceai. Mi-am strigat răspunsul, dar, în loc să mă așez pe unul dintre uzatele, dar confortabilele fotolii, să mă odihnesc, m-am trezit învârtindu-mă neliniștită prin cameră, căutând… nu eram sigură ce căutam: dovada evidentă că această întreagă lume din jurul meu era falsă sau ceva care să îmi arate că, în mod incredibil, totul chiar putea fi real?

Poza mea de absolvire nu era singura din încăpere, pe șemineu mai erau câteva poze înrămate. M-am dus la ele, să le văd mai îndeaproape. Pe primele două le-am recunoscut: părinții mei în ziua nunții lor, hainele și coafurile demodate erau puse în umbră de strălucirea zâmbetelor. Mereu îmi plăcuse poza aceea. Următoarea era singura pază pe care o mai aveam cu toți trei. Fusese făcută într-o excursie la mare, nu îmi aminteam exact unde, iar eu stăteam între ei, ținându-i de mână pe amândoi. Brusc, poza a început să se încețoșeze și să se vălurească, iar eu m-am simțit copleșită, cum nu fusesem de mulți ani, de un val de disperare și suferință, din cauza mamei pe care nici nu îmi aminteam să o fi avut.

Mai erau încă două poze. Prima m-a făcut să râd și era exact antidotul de care aveam nevoie în clipa aceea. Fusesem dusă la o zi a sportului la școală, pe la șapte ani. În poză, eu și Jimmy țineam între noi o cupă argintie mică, deoarece câștigaserăm cursa cu ouă în linguri (un eveniment sportiv școlar, în care copiii trebuie să ducă un ou într-o lingură, fără să îl scape, până la linia de sosire – n.t.). Cred că a fost singura cursă pe care am câștigat-o pe toată durata școlii. Desigur, se prea poate ca la facultate să fi devenit concurentă la decatlon, cine știe? Ne sclipeau ochii în poză, o

combinație de mândrie, prietenie și fericire pură. Amândoi zâmbeam cu gura până la urechi, fără să ne dăm seama că spațiile goale dintre dinții din față nu dădeau bine în poză.

Ultima poză nu o mai văzusem și am luat-o de pe șemineu, să o duc la geam, să o văd mai bine. Evident, fusese făcută mai recent, întrucât arătam la fel cum eram când îmi văzusem imaginea în oglindă, în dimineața aceea. Părul era identic, la fel și fața imaculată. Locul părea un hotel sau restaurant elegant; pe masa din fața noastră erau vrafuri de cadouri, iar în centrul pozei erau principalii subiecți: eu și Matt. Brațul lui era strâns în jurul taliei mele, mâna lui stângă o ținea pe a mea în aer, permițând camerei să surprindă strălucirea inelului impresionant de mare de pe degetul meu. Strălucirea diamantului părea aproape prea puternică pentru a fi ținută captivă în rama micuță din sticlă.

M-am întors repede, aproape vinovată, când zăngănitul cănilor a anunțat venirea tatălui meu. Am pus poza la loc.

— Îți spune ceva?

Am scuturat din cap, cu tristețe.

— Mi le amintesc pe acelea – am gesticulat spre cele două poze mai vechi –, dar nu am mai văzut-o pe asta.

Tata s-a lăsat într-un fotoliu, cu o expresie tristă.

— Frumos inel, totuși, am zis, încercând să scot un fel de zâmbet de la bărbatul căruia îi provocam atâtea griji. Pariez că nu l-a scos dintr-un biscuit.

Iată, zâmbetul pe care îl așteptasem. Ne-am băut ceaiul în tăcere, băutura fierbinte alungând nevoia unei conversații. Uram să stric liniștea unui astfel de moment, dar trebuia să îl pregătesc pentru ceva important.

— Tată, aștept ca dr. Tulloch să telefoneze mai târziu. Anunță-mă când sună, da?

Tata a ridicat privirea surprins.

— De ce să sune? Nu ne-a programat la tipul cu amnezia?

Am oftat, încercând să nu arăt că „amnezie” era acum cuvântul care îmi plăcea cel mai puțin.

— Da, mă rog, i-am lăsat un mesaj și l-am rugat să afle ceva, iar când o va face, sunt sigură că ne va suna aici. Nu-ți face griji! Atunci se va lămuri totul.

Tata părea un pic nedumerit, dar a fost de acord să mă anunțe când va suna. Tocmai încerca să mă convingă că poate vreau să mă întind un pic, cât timp prepara el ceva pentru prânz, când am fost surprinși de un sâsâit furios și pisica neagră pe care o văzusem mai devreme a aterizat pe canapeaua de lângă mine, mi-a aruncat o privire și a țâșnit în cealaltă parte a camerei, cu blana de pe spate zburlită.

— Ce naiba… a început tata, în timp ce pisica, la jumătatea drumului spre ușă, s-a oprit cu ghearele înfipte în covor, s-a întors să se uite spre mine și a scuipat furioasă. Kizzy! a strigat tata, protestând. Ce te-a apucat?

M-am tras un pic în spate, neștiind dacă felina furioasă va sări cumva. A continuat să se uite la mine amenințător, cu ghearele scoase, cu ochii mari și verzi ca niște smaralde. A mai scuipat o dată nervoasă și a fugit afară din cameră, într-un amestec de blană și furie. Eu și tata ne-am uitat uimiți unul la altul. Am rupt tăcerea.

— Așa face de obicei?

— Nu. Niciodată. N-am văzut-o să se poarte așa vreodată. Pisica asta chiar te iubește.

— Ce noroc! N-aș vrea să văd cum face dacă m-ar urî.

A râs, dar, în timp ce aduna cănile goale și se pregătea să iasă din cameră, am văzut că era încă uimit de inexplicabila reacție a pisicii față de mine. Mai târziu în după-amiaza aceea, a bătut la ușa fostului meu dormitor, cu o altă cană de ceai. Inițial, mă dusesem acolo să caut de îmbrăcat ceva

mai călduros decât costumul din mătase cu care plecasem de la spital, dar mă lăsasem complet distrasă de hainele din fosta mea garderobă și de ce găsisem prin sertare. Pe podea, lângă mine, erau grămezi de reviste vechi, haine și amintiri.

Tata și-a croit drum printre ele și a pus pe noptieră cana aburindă.

— Se pare că nu am fost prea bună la aruncat lucruri, când am plecat de acasă.

— Poți spune și așa. Totuși, îți pot prinde bine acum. Să-ți împrospăteze un pic memoria.

Mi-am trecut mâna peste lucrurile de pe podea.

— Cele mai multe dintre lucrurile acestea sunt de acum mulți ani. Le știam deja.

Și chiar dacă mi-am dat seama că îl durea, a trebuit să îl las să știe ce simțeam, de fapt.

— Nu s-a schimbat ce cred, tată. Știu că tu speri cu disperare că o să am brusc vreo revelație și o să-mi amintesc diverse, dar chiar nu cred că se va întâmpla așa ceva. Vezi tu, nu am uitat nimic. Nu există spații goale în memoria mea. Deloc. Pot să îți detaliez ultimii cinci ani, clipă cu clipă. Doar că sunt cinci ani diferiți.

Amestecul de milă și dragoste din ochii lui m-a forțat să mă opresc. Nu mă ajutam nici pe mine, nici pe el să înțelegem mai bine.

— Hai să vedem ce spune specialistul, Rachel. Ce zici?

Am aprobat încet. Trebuia să îl las să se mai agațe un pic de asta. El încă mai credea în atotpriceperea unui medic „specialist”, aproape la fel cum credea în puterea tămăduitoare a ceaiului. Înainte să mă lase să adun rămășițele tinereții mele, s-a oprit în ușă.

— Cred că știu ce a speriat-o pe pisică, mai devreme.

Am ridicat privirea din vraful de reviste de aruncat.

— Da, m-am gândit la asta toată ziua, pentru că a fost foarte ciudat. Apoi mi-am dat seama că

trebuie să fi fost mirosul tău.

— Drăguț, tată.

— Nu, nu în sensul acela, dar probabil că miroși a spital; știi tu, antiseptic, genul acela de miros de medicamente. Asta trebuie să o fi făcut să reacționeze nebunește. O să fie bine acum, o să vezi.

Mi-am dorit să îl cred, chiar mi-am dorit, dar mie îmi părea că era mai degrabă o pisică ce își apăra teritoriul de o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată.

***

Până dimineață, încă nu telefonase nimeni de la spital. De fapt, singurul apel fusese de la Matt, care sunase din camera lui de hotel, din Germania. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea din ton, când mi-am dat seama că nu era dr. Tulloch, ci noul meu logodnic. Din fericire, Matt nu părea să aibă înclinație spre pălăvrăgeală și toată conversația s-a încheiat în mai puțin de zece minute.

— Ce face Matt? a întrebat tata când am închis și ceva din tonul lui mi-a atras atenția și m-a făcut să ridic privirea.

— E bine. Ocupat cu munca, presupun.

Din pur instinct, am sărit în picioare la următoarea întrebare.

— Nu îți place Matt, nu-i așa?

Și-a făcut de lucru cu ziarul pe care îl răsfoia și cred că i-a luat un pic prea mult să răspundă.

— Sigur că îmi place. Ce aiureală! De ce ai crede așa ceva?

— Nu știu, ceva din tonul tău, din privire…

Vocea mea s-a stins. Mi-a confirmat complet presupunerea.

— Chiar dacă… aș avea îndoieli, nu aș spune nimic, din moment ce, evident, el este cel cu care vrei să fii. Și sunteți împreună de mult timp.

— Nu și în lumea mea. Ne-am despărțit la scurt timp după… Mă rog, la scurt timp după terminarea școlii.

Cuvintele mele au părut să stârnească o ciudată expresie de curiozitate.

— Interesant că amnezia ta a fabricat o lume în care Matt nu e logodnicul tău.

Între noi s-a lăsat o tăcere ciudată și apăsătoare. Privirile noastre s-au întâlnit și s-au susținut un moment lung, înainte să hotărâm că era mai înțelept să abandonăm subiectul.

***

În dimineața următoare, mă învârteam prin bucătărie, cu părul încă ud de la duș, îmbrăcată cu un halat vechi, care îmi era cu câteva numere mai mici.

Tata era ocupat să adune pe o farfurie un mic munte galben de omletă cauciucată. Brusc, mâncarea de spital începea să îmi pară bună.

— Tată, nu e nevoie. Pâinea prăjită e singurul lucru pe care îl pot mânca dimineața, de obicei.

— Prostii! a răspuns el ferm și am întrezărit începutul unui plan. Nu o să te punem pe picioare doar cu o coajă de pâine uscată la micul dejun.

Eram pe cale să îi explic că problemele mele ar putea necesita ceva mai mult decât un mic dejun, când am fost întreruptă de soneria de la ușă.

— Deschizi tu, până pun eu masa?

M-am dus la ușa de la intrare, încă storcând apă din părul meu ud. În spatele geamului înghețat era o siluetă înaltă. Inima mea a tresărit un pic, când am deschis și l-am salutat pe vizitator. Nimic nu îți poate alunga pofta de mâncare ca vizita unui prieten mort. Jimmy m-a urmat pe holul spre bucătărie, aducând cu el o imensă cutie din carton.

— Bună dimineața, băiete! Ai venit la fix pentru micul dejun. Vrei să ni te alături?

Jimmy s-a uitat la amestecul galben cu același entuziasm ca și mine.

— Îmi pare rău, Tony, am mâncat deja. Am trecut doar pentru o clipă, să vă salut.

Știam că mințea în legătură cu micul dejun, încă înainte ca privirile noastre să se întâlnească. Întotdeauna ne citiserăm unul pe altul ca pe niște cărți. Sau poate că nu. În mod absurd, am simțit o roșeață caldă în obraji și, deodată, am devenit conștientă de cât de nepotrivit eram îmbrăcată pentru primirea unor vizitatori, în halatul acela minuscul. Noroc să a intervenit tata.

— Ce e în cutie?

Eram atât de preocupată de ciudățenia faptului că eram în vechea mea bucătărie, cu un prieten mort de mult, încât probabil că nu m-aș fi gândit să întreb asta, nici dacă ar fi intrat în casă cu un elefant după el.

— Nu e de la mine, a explicat Jimmy. O mașină de livrări tocmai o lăsa și m-am oferit să o aduc înăuntru. E pentru Rachel.

M-am uitat de pe locul unde eram și încercam cu disperare să întind marginile strâmte ale halatului, să le adun laolaltă.

— Pentru mine? Ce e?

Tata s-a uitat peste umărul meu.

— O, trebuie să fie cutia cu unele haine de-ale tale. Matt a zis că o va trimite. Știa că nu o să ai cine știe ce de îmbrăcat.

— În privința asta are dreptate, am fost de acord. A fost foarte drăguț din partea lui să facă asta pentru mine.

S-a auzit un mormăit slab dinspre Jimmy:

— Cel mai probabil, a pus-o pe secretara lui să o facă.

Împunsătura a venit ca un reflex și, la fel de repede, am sărit în apărarea lui Matt.

— E foarte ocupat, să știi. A trebuit să plece la Hamburg aseară.

O expresie meditativă a trecut peste trăsăturile familiare ale lui Jimmy, dar era prea deștept să continue cu criticile. Tata, care părea complet indiferent la înțepăturile noastre, a adăugat:

— Apropo, Rachel, am uitat complet să îți spun, Matt a vrut să știi că luni a contactat revista și le-a spus ce s-a întâmplat.

Nedumerită, m-am întors pe scaunul de bucătărie, să mă uit spre tata.

— Revistă? Ce revistă?

— Cea la care lucrezi.

Am simțit deja cunoscuta senzație de nod în stomac, când a căzut încă o bombă.

— Nu lucrez la nicio revistă.

O luam de la capăt. Privirea pe care au schimbat-o cei doi a fost atât de evidentă, încât ar fi putut striga, pur și simplu: Biata Rachel, încă suferă de amnezia aia. Brusc, m-am înfuriat și m-am ridicat atât de repede, încât scaunul din lemn aproape că a căzut.

— Nu, nu vă uitați așa la mine! De parcă ați zice: „Aoleu, Rachel a luat-o razna! Trebuie s-o luăm cu binișorul”. Nu credeți că aș ști ceva atât de banal cum e locul meu de muncă?

— Nu ești de mult timp acolo, poate că îți amintești mai bine de munca la ziar. Acolo ai stat mult mai mult.

— Am lucrat la un ziar? Sunt jurnalist?

S-a simțit uimire în vocea mea, aparent, îmi îndeplinisem visurile, înainte să scutur din cap furioasă, pentru a risipi fantezia.

— Nu lucrez acolo. Cred că mi-aș fi amintit, dacă aș fi lucrat acolo, nu?

— Se pare că ai uitat mult mai mult de atât, a mormăit tata și a fost pentru prima dată când am simțit în vocea lui că începea să-și piardă răbdarea.

Jimmy, calm și stăpân pe sine ca de obicei, s-a întins și mi-a luat mâna.

— Stai jos, Rachel, te rog!

Iar când a văzut că nu o fac, m-a apăsat ușor pe braț, forțându-mă să mă așez din nou la masă. Îndreptându-și scaunul spre mine și vorbind liniștit, a întrebat încet și clar:

— Unde lucrezi, Rachel?

Nu am putut să-i evit privirea și m-am întrebat dacă aceea era o tehnică pe care polițiștii o învățau pentru a interoga suspecții.

— Andersons Engineering, în Euston. Sunt secretară, la departamentul vânzări. Sunt acolo de trei ani și jumătate. Numărul de telefon este 020 75814387.

Dacă a fost surprins de siguranța și viteza răspunsului meu, a ascuns-o mai bine decât tata.

— Ce…

Jimmy i-a făcut tatei semn să tacă și și-a întors imediat atenția la mine. Categoric, asta era o chestie de polițist.

— Și pe cine putem contacta acolo, să ne confirme… sau să le spunem că o să lipsești o vreme?

— Doamna Jessica Scott, de la Resurse umane. Interiorul ei este 203.

Am văzut sclipirea din ochii lui, la răspunsul meu prompt, dar vocea i-a fost calmă și fermă, când l-a întrebat pe tata:

— Tony, pot să folosesc telefonul tău, să îi sun?

În semn de răspuns, tata a luat de pe suport telefonul fără fir și i l-a întins lui Jimmy. Înainte să formeze numărul, s-a întors spre mine.

— Preferi să vorbești tu cu ei?

Am scuturat din cap. Probabil, amândoi ar crede că mint. Nu, lasă-i pe ei să vorbească la Resurse umane, în felul acesta, toată lumea o să înțeleagă o dată pentru totdeauna că spuneam adevărul. Am repetat numărul, iar el l-a tastat repede. A părut o eternitate până când i s-a răspuns din centrală, iar apoi el a cerut interiorul. În mod exasperant, Jimmy s-a ridicat în picioare pentru a suna, astfel că nu mai auzeam nici măcar slab răspunsul de la

celălalt capăt. A trebuit să mă mulțumesc cu a deduce conversația doar după răspunsurile lui.

— Pot să vorbesc cu doamna Jessica Scott? Bună dimineața, doamnă Scott! Numele meu este Jimmy Boyd și sunt prieten cu Rachel Wiltshire. Am sunat doar să vă anunț că, din păcate, a fost implicată într-un accident minor și nu va veni la serviciu cel puțin săptămâna aceasta, poate chiar mai mult.

A urmat cea mai lungă pauză.

— La Departamentul vânzări… da… da… Bine, da. Înțeleg… Vă mulțumesc foarte mult. La revedere!

A apăsat butonul roșu, să încheie apelul, și s-a întors încet spre noi. M-am foit pe scaun, ca un copil de cinci ani, nerăbdător.

— Ei bine? Ei bine? Ce a zis?

A ezitat, cu o expresie impasibilă. Simțeam că n-o să-mi placă ce va urma. Am avut dreptate.

— Rachel, a zis că n-a auzit niciodată de tine. Nu lucrezi acolo.

***

Bun, probabil că nu a fost foarte matur să izbucnesc în lacrimi, dar nu m-am putut abține. De fiecare dată când apărea un licăr de speranță, se întâmpla ceva și dispărea brusc, fără urmă. Am sărit de la masă, într-un ciclon de lacrimi și stupoare, de data aceasta, reușind să dărâm scaunul, și am alergat în sus pe scări, spre camera mea, unde m-am aruncat pe pat, cu fața în jos.

Și exact ca adolescenta furioasă în care părea că mă transformasem, am ignorat rugămințile lor de a descuia ușa, strigând la ei să plece, până când am fost prea răgușită să mai strig.

Începea să se întunece când, în cele din urmă, am ieșit din cameră. Probabil că adormisem plângând, pentru că m-am trezit câteva ore mai târziu, cu obrazul lipit de perna umedă. Tata era în

sufragerie, prefăcându-se că se uita la primele știri ale serii, la TV.

M-am pus lângă el pe canapea, am ignorat pisica, după ce a scuipat iar și i-a sărit imediat din brațe, și mi-am pus capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău, tată!

El mi-a strâns mâna, în semn de răspuns.

— Dar e foarte greu. Nu înțeleg nimic. Totul e cu susul în jos. Poate că ai dreptate. Poate chiar o iau razna.

Atunci s-a întors spre mine, cu o furie neașteptată în ochi.

— Să nu spui așa ceva. Nimeni nu a spus vreodată că ești nebună! Te-ai lovit rău la cap și ai suferit un șoc teribil. Nu e de mirare că ești un pic… confuză… Asta e tot, da, confuză. Totul o să revină la normal în curând, o să vezi.

Iar de data aceasta am fost prea obosită să îl contrazic.

***

Totuși, trebuie să fi fost foarte îngrijorat pentru mine, pentru că de câteva ori în timpul nopții, în obscuritatea dintre somn și trezie, i-am simțit mirosul distinct al after-shave-ului și mi-am dat seama că a băgat capul în camera mea, să vadă dacă eram bine. Nu a scos o vorbă, iar eu nu i-am spus niciodată că am știut că a fost acolo.

***

În ziua următoare am scotocit intenționat prin cutia cu haine trimisă de Matt, să găsesc ceva de îmbrăcat. Speram să găsesc blugi și un hanorac, dar se pare că noul meu stil de viață nu includea nimic atât de relaxat. În schimb, a trebuit să mă mulțumesc cu o pereche de pantaloni negri și un pulover verde-smarald. M-am uitat în oglindă și n-am putut să spun că nu mi se potriveau și, dacă

etichetele nu erau chiar de designer, categoric, erau din magazine scumpe. Fie noul meu loc de muncă era foarte bine plătit, fie Matt îmi cumpărase mai mult decât geanta Gucci. Mereu fusese generos în adolescență. Am presupus că încă era.

Am pus restul hainelor în dulapul mic din lemn de pin, apoi am ales o jachetă din piele de oaie și o eșarfă. Nu ieșisem din casă de mai multe zile și trebuia să îmi pun la încercare rezistența, dacă era să îl fac pe tata să fie de acord cu planul pe care îl aveam în minte. Oricum, toate intențiile de a aborda lucrurile încet s-au dus pe apa sâmbetei când am coborât, iar el tocmai intra în casă. Se întorsese de la plimbarea lui zilnică după ziarul de dimineață. Era rapid, dar și eu eram și am apucat să văd pachetul roșu pe care a încercat să îl ascundă repede în buzunar. Cufundându-se adânc în buzunarul lui, ca un proiectil, degetele mele l-au prins și l-au scos.

— Ce naiba sunt astea?

Tata m-a privit rușinat și n-a zis nimic; vedeam diverse explicații învârtindu-se prin mintea lui: niciuna suficient de bună să mi-o ofere.

— De ce Dumnezeu fumezi iar? Nu știi că astea o să te omoare? Că te-au omorât?

Dacă oricare dintre noi s-ar fi oprit să se gândească la absurditatea rolului părinte/copil inversat pe care îl jucam, probabil că am fi izbucnit în râs atunci și acolo. Doar că eu am fost prea furioasă, iar el prea jenat. Am strivit pachetul în mâini, făcându-l irecuperabil cel puțin pe acela, iar odată cu strivirea țigărilor din el, a început să dispară și furia mea.

— Tată știu ce faci și de ce, dar trebuie să îmi promiți că o să te oprești.

Nu și-a cerut scuze, dar cel puțin a încercat să-mi explice.

— Am fost foarte îngrijorat pentru tine, Rachel. Ai fost atât de confuză, iar eu mă simt atât de inutil

că nu te pot ajuta. Am încercat doar să fac față stresului, asta e tot.

— Nu face asta, tată, am zis, iar lacrimile îmi curgeau pe obraji, auzindu-l pe tata atât de îngrijorat.

Am șters șiroiul sărat cu dosul palmei. Doamne, când devenisem o plângăcioasă? I-am luat ambele mâini în ale mele și am încercat să pun în cuvinte și în ochi tot ce simțisem când fusese diagnosticat.

— Tată, dacă mă iubești, dacă mă iubești cu adevărat, te rog, promite-mi că nu te mai atingi vreodată de otrava asta.

Și ochii lui au început să se umezească. Acum îl făcusem pe tata să plângă, dar dacă oprea asta meritase.

— Te-ai mai îngrijorat o dată pentru mine și aproape că ai murit din cauza lor; nu te las să o faci din nou.

***

M-am plimbat câteva ore și, cu toate că nu aveam un loc anume unde să merg, tot m-am simțit bine afară, după inactivitatea din ultima săptămână. Îi spusesem tatei să nu-și facă griji și l-am sunat după câteva ore, doar să știe că eram bine. Era deja după-amiază și mi-am dat seama că uitasem de prânz. Cum nu eram departe de centrul orașului, m-am îndreptat spre micul centru comercial unde erau câteva restaurante și cafenele.

Ezitam, încercând să decid pe care să îl aleg, când o voce din spatele meu mi-a vorbit încet la ureche.

— La cel din capăt găsești cel mai bun cheesecake.

M-am întors, iar inima mea a luat-o la goană. Probabil că mă speriase de-a binelea.

— Și dacă nu îmi mai place cheesecake-ul?

S-a oprit, parcă meditând la această absurditate.

— Nu. Niciodată. Ai putea uita orice, dar nu asta. Unele lucruri rămân impregnate, pur și simplu.

Cumva, printr-o acceptare tăcută, am intrat în cafeneaua mică, unde Jimmy a cerut două cafele și două felii de prăjitură. În partea din spate a cafenelei, lângă un șemineu cu foc deschis, era o masă de două persoane și ne-am îndreptat spre ea, amândoi respingând inconștient cele câteva mese libere de lângă geamurile din față.

— Așadar, cum de nu ești la lucru azi, ofițer Boyd? Nu e de mirare că e plin de infracțiuni prin oraș, niciun polițist nu e niciodată la datorie.

— De fapt, sunt inspector Boyd, iar acum sunt oficial în afara programului.

— Inspector, hm, sună important. Îți place? În tinerețe nu ai spus niciodată că vrei să devii polițist.

Chelnerița ne-a adus comanda, iar el a așteptat ca ea să ne pună în față cănile și farfuriile și să plece, înainte să răspundă.

— Da. Îmi place foarte mult. Să devin polițist a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Iar despre faptul că niciodată nu am spus nimic despre asta… Ei bine, la vremea aceea țineam multe lucruri doar pentru mine; lucruri pe care poate că ar fi trebuit să le spun cu voce tare.

Am simțit un fâlfâit în stomac. Aveam impresia că era pe cale să îmi spună ceva, ceva important. Dar ceva din adâncul meu s-a opus. Nu știam cum să o iau în direcția aceea; nu eram sigură nici măcar dacă voiam, așa că am ales o schimbare bruscă de subiect.

— Jimmy, vreau să îți cer scuze pentru cum m-am purtat zilele trecute. Pentru mica mea izbucnire.

A dat din mână și am continuat:

— Nu, serios. Știu că totul pare foarte… oh, nu știu… improbabil… incert… incredibil…

— Cam orice cuvânt care începe cu im… în…?

Am râs. Mereu reușise să mă facă să râd.

— Ideea e că ceea ce eu știu că este absolut și fără echivoc adevărat se tot dovedește a fi fals. E foarte tulburător.

A luat o înghițitură din cafea, înainte să răspundă.

— Sunt sigur că așa este. Și frustrant.

Era ceva în vocea lui, ceva ce nu mai simțisem la altcineva și care m-a făcut să scap furculița cu bucata de prăjitură pe care o duceam la gură.

— Mă crezi?

Mi-am dat seama că, tot protestând, nu pusesem nimănui tocmai întrebarea asta. Ochii lui de un albastru profund i-au întâlnit pe ai mei, o privire în care puteai să te îneci, dacă nu erai atent.

— Cred că tu crezi din toată inima și fără îndoială. Și îmi dau seama ce efect are asupra ta încercarea de a ne convinge pe noi, ceilalți.

A tăcut pentru o clipă și era cât pe ce să încep să vorbesc. Slavă Domnului că nu am făcut-o, pentru că altfel nu l-aș fi auzit niciodată terminând cu o șoaptă:

— Și mă doare foarte tare să te văd așa.

Nu mi-am dat seama că vorbele lui m-au făcut să plâng, până când el mi-a ridicat blând fața cu un deget și mi-a șters ochii cu un șervețel. Vocea lui era tot blândă și joasă.

— Și, cu siguranță, nu te-am mai văzut să plângi atât de mult, nici măcar atunci când tot cădeai de pe bicicletă, pe la vreo opt ani.

Am suspinat nu tocmai elegant, dar cuvintele lui și-au atins scopul: m-au făcut să zâmbesc.

— O, cu siguranță, am plâns destul în ultimii cinci ani, mai mult decât o să știi vreodată.

— Pentru ce?

Iată! Momentul pentru a da înapoi imediat sau pentru a mă avânta, orice ar fi.

— Pentru că te-am pierdut. Când mi-ai salvat viața și ai pierdut-o pe a ta. Habar n-ai ce a însemnat asta pentru mine. Habar n-ai cât de dor mi-a fost de tine.

Iar aceasta a fost șansa lui să intervină cu platitudinea lovitură-la-cap-amnezie-în-curând-totul-va-fi-bine. Dar nu a făcut-o. Acela era Jimmy; băiatul care mă iubise când eram copii și bărbatul care devenise acum. Puteam să am încredere în el, în orice privință. Puteam să am încredere în el în privința adevărului.

— Spune-mi, m-a îndemnat el.

Și astfel, în lumina tot mai slabă a după-amiezii și lângă flăcările sobei, m-am întors la început, la noaptea accidentului, și nu m-am oprit până când nu am terminat.

8

Am rămas ultimii clienți din cafenea. Ne-am dat seama că am abuzat de ospitalitatea locului când proprietarul a încetat să mai fie subtil în legătură cu asta și a măturat, a ridicat scaunele pe mese și a stins aproape toate luminile.

Mi-am cerut scuze, în timp ce Jimmy mi-a luat haina de pe cuier și mi-a ținut-o să mă îmbrac. Mi-a pus geaca pe umeri și, cumva, a fost normal ca brațul lui să rămână acolo, în timp ce m-a ghidat spre ușă.

— Mașina mea e după colț, o să te duc acasă înainte ca tatăl tău să sune la poliție.

Mergând pe străzile tăcute, aerul rece de decembrie ne-a izbit cu o pală de vânt, dar eu nu simțeam frigul, nu cu el mergând atât de aproape de mine. Știam că eram pe un teren periculos. O ușă se deschisese cândva, în după-amiaza aceea, iar eu trecusem de ea cu voioșie, fără să privesc în urmă. Dar acum vedeam că, înainte să adaug în ecuație și alte complicații, trebuia să rezolv cele o mie de întrebări fără răspuns pe care le aveam în față. Deși, la naiba, mă simțeam atât de bine, atât de cum trebuie, să mă plimb în felul acela cu Jimmy lângă mine.

Drumul cu mașina până acasă a durat doar cinci minute, iar când a oprit pe bordură, am observat reacția imediată din spatele perdelei de la camera din față. Am râs ușor, nevenindu-mi să cred.

— Îți vine să crezi că tata chiar trage cu ochiul de după perdea, să mă verifice? Parcă aș fi din nou adolescentă.

Și-a lăsat capul în jos și s-a aplecat peste mine, să vadă partea din față a casei, prin geamul de pe partea pasagerului. Am simțit parfumul discret al aftershave-ului și mirosul proaspăt de șampon, înainte să se ridice. Am inspirat mai adânc combinația tentantă, de parcă voiam să o țin minte.

Ce făceam? Nu aveam niciun drept să mă gândesc la asta. Eu și Jimmy nu avusesem niciodată o relație romantică, absolut niciodată, pentru că mereu fuseserăm cei mai buni prieteni, în plus, mereu existase Matt. Și încă exista Matt, a trebuit să îmi amintesc asta. Nu eram liberă să gândesc astfel.

— Cred că ar trebui să intru.

— Înainte ca tatăl tău să iasă cu o pușcă?

Am chicotit ușor la imaginea aceea.

— Da, corect. Va suna și Matt din Germania, în curând, deci…

Vocea mea s-a stins. A fost cel mai nepotrivit lucru pe care puteam să îl spun. Aerul cald dintre noi s-a răcit imediat, iar iritarea care l-a cuprins pe Jimmy a fost aproape palpabilă.

— Desigur.

Iar cu asta a murit și ceea ce prinsese viață între noi mai devreme. L-am invitat să ni se alăture la cină, dar nu am fost surprinsă când a refuzat. Totuși, m-a condus până la ușă, ținându-mă de braț, pentru că aleea începea să fie alunecoasă de la gheață. Dar era mâna îndrumătoare a unui prieten, nimic mai mult. Nu-mi venea să cred că o stare de spirit se putea schimba atât de rapid și m-a făcut să îmi pun la îndoială propria percepție despre restul după-amiezii. Chiar existase ceva nou sau doar îmi imaginasem că puteam să simt mai mult decât o veche și prețioasă prietenie?

Mi-a luat cheia dintre degete și a băgat-o în ușă, dar, înainte să o răsucească, mi-am pus mâna pe brațul lui, să îl opresc.

— Rămâne valabil pentru mâine? Pentru că pot să merg și singură, să știi. Nu e o problemă.

Privirea lui a fost indescifrabilă.

— Desigur că e valabil. De ce n-ar fi?

Pentru că stricasem momentul, invocând singurul obstacol care ne stătuse mereu în cale. Obstacolul cu care eram logodită acum.

— Fără motiv. Doar că… Mă rog, nu pare un mod prea bun de a-ți petrece ziua liberă: să o însoțești la Londra pe prietena ta care tocmai a luat-o razna.

Atunci m-a tras lângă el, într-o îmbrățișare scurtă și fermă; prietenie, nimic mai mult.

— Nu a luat-o razna, m-a contrazis el.

Și, evident, incapabil să se abțină, a continuat:

— Ai fost așa cam de când te știu!

Apoi mi-a dat drumul și a răsucit cheia în ușă, cu o mișcare calmă. M-a împins blând și am intrat pe holul călduros.

— Și ți-am mai spus, cred că este o idee foarte bună. Sunt sigur că o să te ajute. Acum, du-te înăuntru, la căldură, și ne vedem dimineață.

***

Argumentele pe care credeam că va trebui să i le ofer tatei pentru a-l convinge că era o idee bună să mă întorc la Londra a doua zi s-au dovedit inutile odată ce a aflat că mă va însoți Jimmy. M-a făcut să mă întreb dacă ar fi avut aceeași părere dacă aș fi ales un alt însoțitor. Chiar și așa, în dimineața următoare, în timp ce îl așteptam pe Jimmy să mă ia, tata se tot se învârtea în jurul meu, ca o cloșcă.

— Ți-ai luat cu tine medicamentele?

Am arătat spre geanta Gucci de pe umăr.

— Și o să mă suni, dacă te simți rău sau… ceva? Ai telefonul, nu? Și bani, și…

— Relaxează-te, tată! Plec doar pentru o noapte. Mă voi întoarce mâine și să sperăm că, în sfârșit, voi avea unele răspunsuri.

Încă părea nesigur, așa că m-am întins și l-am îmbrățișat.

— Nu îți face atâtea griji pentru mine.

Apoi i-am simțit mirosul de aftershave și, brusc, mi-a amintit de ceva.

— Și nu mă mai verifica toată noaptea. Trebuie să fii extenuat dimineața, am pierdut numărul

dăților în care ai intrat în cameră.

Mașina lui Jimmy s-a auzit oprind și m-am aplecat să iau geanta mică de la picioarele mele, astfel că am ratat prima expresie de confuzie de pe fața tatei.

— Rachel, nu am intrat în camera ta noaptea, să te verific. Nici măcar o dată. Probabil că ai visat.

***

Călătoria la Londra a confirmat faptul că și Jimmy luase o decizie în noaptea care trecuse. Îl aveam din nou pe prietenul blând, platonic, mucalit, pe care îl știam de o viață sau cel puțin partea din viață de până la optsprezece ani. Bărbatul care mă ținuse de mână în cafenea, în timp ce mă împleticeam prin povestea care devenise viața mea de atunci încoace, dispăruse complet. Iar dacă eram dezamăgită că lăsasem persoana aceea să-mi alunece printre degete, cel puțin îl mai aveam pe vechiul meu prieten Jimmy, iar comparativ cu o săptămână în urmă, era un mare pas înainte.

— Așadar, unde vrei să mergem mai întâi? Te-ai gândit?

Am scos din geantă o hârtie împăturită.

— Cred că ar fi logic să mergem mai întâi aici. Celelalte locuri sunt risipite prin partea opusă a orașului.

Hârtia a fluturat în mâna mea, de la o adiere venită pe geamul deschis.

— Am adresa, dar nu știu exact unde e. Tata mi-a scris-o.

Privirea lui Jimmy s-a mutat pentru o clipă de la drum și s-a uitat la bucata de hârtie liniată.

— Și este…

Am oftat adânc și m-am uitat la cuvintele de pe hârtia din fața mea, care nu îmi spuneau absolut nimic. Am încercat să par relaxată, dar, pe măsură ce autostrada înghițea kilometru după kilometru,

am început să devin tot mai neliniștită. Revenirea la Londra, unde locuisem și lucrasem, era ultima mea speranță pentru a-mi revendica adevărata viață. Dar abia acum m-am gândit mai bine la ce aș putea găsi mergând acolo. Aveam în geantă niște chei pe care nu le recunoșteam. Probabil că se vor potrivi în ușa de la adresa pe care mi-o dăduse tata în dimineața aceea. Dar cealaltă casă a mea, apartamentul în care locuiam, cel de deasupra spălătoriei? Ce vor spune toți când se va dovedi că și acela era al meu? Plin cu lucruri și catrafuse dintr-o cu totul altă viață. Puteau exista ambele, în paralel? Cum era posibil?

În mintea mea a început să prindă formă un cuvânt. Un cuvânt mult mai înspăimântător și mai necunoscut decât terifiantul amnezie: schizofrenie. Nu putea lua forma personalităților multiple? Deodată, am fost convinsă că citisem chiar recent un articol pe tema asta. Oare era posibil să sufăr de așa ceva? Eram, de fapt, bolnavă mintal?

Pentru a opri vocea, m-am agățat de un gând oarecare, să umplu tăcerea.

— Jimmy, nu m-am gândit să te întreb până acum: ești căsătorit?

Mașina noastră s-a destabilizat puțin din mers, alegându-se cu un claxonat furios din partea camionului din spate.

— Căsătorit? O, nu. Ce-ți veni? Nu crezi că ai fi aflat până acum, dacă aș fi fost?

Am ridicat din umeri.

— Nu neapărat. Nu am știut că eu sunt logodită.

— Bine punctat.

Pe tabloul de bord s-a mai înregistrat un kilometru și jumătate, înainte să continui:

— Și… există cineva în peisaj?

A râs încet în barbă, dar n-a zis nimic, lucru care m-a făcut și mai curioasă.

— Iubită? Amantă? Iubit?

— Nu, nu și, categoric, nu, mulțumesc foarte mult!

— De ce?

— Ce vrei să știi? De ce nu sunt homo?

L-am îmbrâncit blând în braț.

— Știi ce vreau să spun. De ce nu există nimeni? Ești un tip grozav. Ai fi un partener minunat pentru cineva. Cum de ești singur?

Pentru prima dată, a părut incomodat și m-a surprins că mă aventurasem atât de departe pe un teritoriu interzis. Existase o vreme când nu erau limite. Dar poate că acum era complet diferit.

— Jobul, în primul rând: program prelungit, schimburi ciudate. Nu ajută într-o relație. Sau poate că prefer așa.

Am simțit că era ceva mai mult acolo, ceva ce nu spunea, dar poate că nu era momentul, așa că am lăsat baltă subiectul, spre evidenta lui ușurare. Deja intraserăm pe străduțele lăturalnice din Londra și ne-a luat mai mult decât am crezut să găsim adresa pe care o căutam. În cele din urmă, după câteva cotiri greșite, am oprit în fața unei clădiri victoriene cu o verandă ornată.

— Am ajuns, a zis Jimmy, ducând mașina pe un loc de parcare liber din curtea mică aflată în fața clădirii. Acasă.

— Nu pentru mine, am mormăit sumbru, dar tot am deschis ușa și am coborât din mașină.

Pentru o clipă, am rămas nemișcată în aerul rece al dimineții, privind în sus, la clădirea complet necunoscută. Nu avea nimic care să îmi pară măcar vag familiar.

— Așadar, haide să vedem!

A întins mâna și, cu vădită reținere, l-am lăsat să mă conducă spre treptele din piatră ale clădirii. Am crezut că vom fi opriți imediat, deoarece, când ne-am apropiat de intrare, am văzut că exista o ușă de securitate, cu un panou de siguranță. M-am oprit când mai erau trei scări.

— Asta e, am zis și mi-am dat seama că ușurarea din vocea mea era evidentă.

— Nu te grăbi! a zis Jimmy, continuând să mă tragă spre ușă.

Exact în clipa aceea, de cealaltă parte a intrării din sticlă s-a ivit o asistentă în uniformă albastră, grăbindu-se să iasă din clădire. Când a deschis ușa, Jimmy a fugit în sus pe scări, să o prindă înainte să se închidă. Asistenta l-a privit o clipă suspicios, apoi m-a văzut și a decis să nu ne împiedice să intrăm.

— Mulțumim! a zis Jimmy, când am trecut pe lângă ea și am intrat.

Mi-am exprimat și eu automat recunoștința.

— Da, mulțumim!

Deja ieșise și cobora scările când a strigat vesel peste umăr:

— Cu plăcere, Rachel!

***

Amândoi am rămas tăcuți în lift, în timp ce urcam. Iar încordarea ne-a urmat, când ușile s-au deschis la etajul cinci. Coridorul se întindea în fața noastră, atât spre stânga, cât și spre dreapta.

— Pe unde? a întrebat Jimmy.

— De unde să știu?

Atunci a venit spre mine, mai blând și mai răbdător decât probabil că meritam.

— Știu că e greu, Rachel. Chiar știu. Dar am știut amândoi că va trebui să înfrunți așa ceva. Nu renunța încă!

Avea dreptate, desigur că avea. Însă îmi dorisem atât de mult ca toate acestea să nu fie adevărate. Cheia mea a deschis ușa apartamentului: desigur. Am rătăcit prin încăperi, ca niște potențiali cumpărători, fără să știm exact unde mergeam. Când am deschis ușa a ceea ce m-am gândit că era dormitorul și am sfârșit prin a intra în debara, amândoi am fost recunoscători să ne regăsim simțul umorului, pierdut temporar. În debara… nu e mereu ultimul loc unde cauți?

M-am simțit un pic ca un hoț, răscolind prin sertare și dulapuri, în căutarea a ceva valoros. Recunoșteam foarte puține lucruri, dar din când în când dădeam peste vreo haină sau o bijuterie, iar pulsul meu se accelera, când o recunoșteam ca fiind a mea. Pașaportul și documentele financiare așezate ordonat într-o cutie metalică n-au făcut decât să bată în sicriu cuiele și mai evidente. Categoric, locuiam acolo.

Iar să accept asta în alte circumstanțe ar fi fost departe de a fi o tragedie; pentru că apartamentul era extrem de plăcut, mobilat cu gust și cam de patru ori mai mare decât locuința mea de deasupra spălătoriei. Chiar și așa, îmbunătățirea situației mele imobiliare nu m-a bucurat deloc. Dacă aceea era casa mea – și cum puteam să neg, când eram înconjurată de dovezi de netăgăduit –, cum mai puteam să continui să insist că viața aceea nu era a mea?

În timp ce scotoceam prin dormitor, Jimmy a găsit bucătăria și a ieșit după câteva minute, cu două cafele aburinde.

— Neagră, mă tem, s-a scuzat el, întinzându-mi una dintre căni. Nu mai ai lapte. De fapt, nu prea mai ai nimic, dulapurile sunt goale. Presupun că mănânci des în oraș.

Părea logic și, categoric, se potrivea stilului de viață pe care îmi imaginam că îl avea Matt. Ținând cu grijă cana, m-am lăsat pe canapeaua din piele crem. M-am așezat atentă să nu vărs din lichidul fierbinte pe mobila cu aspect scump. Eram un vizitator foarte neliniștit în propria casă.

— Cum îmi pot permite toate astea? am întrebat brusc. Știu care sunt prețurile în Londra. Locul ăsta trebuie să coste o avere; cu siguranță, noul meu job nu îmi aduce banii ăștia.

Pentru o clipă, privirea lui Jimmy s-a întunecat și, înainte să răspundă, și-a luat-o de la chipul meu nedumerit.

— Cred că apartamentul acesta este al părinților lui Matt. Probabil că ei dețin câteva apartamente din această clădire. Și l-ai închiriat la un preț redus, pentru că aproape faci parte din familie.

În mod ridicol, am simțit că roșesc de jenă, deși nu eram sigură de ce. Doar nu făcusem nimic de care să mă rușinez.

— Aha! a fost singurul meu răspuns.

Era clar că pentru un jurnalist nu eram deloc elocventă. Am terminat împreună inspecția apartamentului. Și, cu toate că am continuat să caut dovezi că locul acela nu era casa mea, toate indiciile din jurul meu strigau contrariul. Iar dacă vraful de facturi și corespondență pe numele meu nu erau o dovadă suficientă, pe o măsuță de cafea era o poză cu mine, într-o ramă argintie, o dovadă incontestabilă.

Jimmy a venit în spatele meu, rezemându-și bărbia de umărul meu, să vadă ce țineam în mâini, de mă uitam atât de atent. Imaginea care mă privea din spatele sticlei era una cu mine și cu Matt lângă Turnul Eiffel. El era în spatele meu, cam cum era Jimmy în clipa aceea. Eu și Matt râdeam la cameră și, cu toate că în ziua aceea trebuie să fi fost frig, pentru că eram înfășurați în haine călduroase și fulare, din imagine emana o căldură care, pentru moment, m-a șocat.

Amândoi păream foarte fericiți și fără griji și foarte… îndrăgostiți. Pentru prima dată, mi-am dat seama că, după toate cele întâmplate de când revenisem în Great Bishopsford, fusesem atât de ocupată să încerc să dezgrop trecutul, încât reușisem cumva să îngrop, în schimb, toate sentimentele mele pentru Matt.

— Cred că aici te-a cerut în căsătorie.

Cuvintele lui Jimmy erau lipsite de orice emoție. Parcă nu reușeam să îmi iau ochii de la poză, iar o clipă mai târziu l-am simțit pe Jimmy că se îndepărtează de mine.

— Mereu mi-am dorit să merg la Paris, am zis gânditoare.

Jimmy nu a răspuns, doar s-a aplecat să ia cănile noastre goale, să le ducă înapoi în bucătărie, astfel că nu știu dacă m-a auzit încheind pe un ton emfatic:

— …dar niciodată nu am ajuns acolo.

***

Nu ne mai ținea nimic în apartamentul acela. Am respins propunerea lui Jimmy să mai iau cu mine câteva lucruri. Aș fi avut impresia că fur. Ajunși înapoi în mașină, am simțit că trebuia să spun ceva, să rup norul acela oribil care se lăsase între noi.

— Deși am văzut ce am văzut, nici măcar acum nu îmi pare real.

Am gesticulat din mână spre clădirea victoriană.

— În mod logic, văd dovada în fața mea, trebuie să recunosc asta, dar, în mintea mea, în sufletul meu, totul continuă să îmi pară complet greșit.

Jimmy a părut să facă și el un efort să se scuture de vălul sufocant sub care ne aflam.

— Nu-ți face griji! Nu te poți aștepta să revină totul la normal imediat. Haide să mâncăm ceva, apoi vom merge la revista la care lucrezi. Poate că acolo vom găsi ceva care să ne ofere niște răspunsuri.

Habar n-avea cât de profetice aveau să se dovedească acele cuvinte ale lui.

***

Din fericire, Jimmy a propus să sunăm la revistă înainte, să le spunem că venim, pentru că locul acela era imens și, fără ajutor, nu am fi găsit niciodată drumul spre departamentul unde lucram. Am intrat în recepția cu o podea lucioasă ca un patinoar și ne-am îndreptat spre un birou mare și curbat, în spatele căruia erau câteva recepționere.

Toți cei de acolo păreau foarte eleganți și arătau foarte bine și, dacă hainele cu care eram îmbrăcată sigur nu păreau nepotrivite, categoric, eu simțeam că locul meu nu era acolo.

Mi-am pierdut din siguranță când am uitat numele persoanei cu care ne întâlneam și a trebuit să umblu prin geantă, să caut bucata de hârtie pe care îl notasem.

— Domnișoara Rachel Wiltshire are întâlnire cu doamna Louise Kendall, a zis Jimmy calm, cât încă scotoceam prin geanta Gucci, cu o indecentă lipsă de respect. Ne așteaptă.

Ni s-a spus să luăm loc pe o canapea roșie din piele, imposibil de joasă, aflată chiar vizavi de lifturi. M-am foit agitată cât am așteptat, ridicându-mă pe jumătate, de fiecare dată când se deschideau ușile lifturilor și ieșea câte o femeie. Era ridicol. Clădirea era imensă și era un constant flux de oameni care ajungeau în zona de recepție. Șefa mea putea fi oricare dintre ei.

De fapt, au mai trecut cincisprezece minute până când o femeie cu cel mult zece ani mai în vârstă decât mine să vină direct spre noi, îmbrăcată cu un costum de marcă și tocuri incredibil de incomode.

— Rachel! a strigat ea, când era pe la jumătatea holului.

M-am ridicat în picioare și am întins mâna. Ea a ignorat-o și s-a aruncat ca un vultur, să pupe spațiul de lângă capul meu, învăluindu-mă într-o boare de parfum scump.

— Cum ești, biata de tine? Am fost atât de îngrijorați.

Ceva în vocea ei m-a făcut să mă îndoiesc serios de asta.

Nu a mai pierdut timp cu alte saluturi și s-a întors pe călcâie, îndreptându-se înapoi spre lifturi. Cum până atunci îl ignorase complet pe Jimmy, m-am gândit că era politicos să fac prezentările.

— Doamnă Kendall, el este un prieten vechi, Jimmy Boys. El m-a adus azi la Londra, să vedem

dacă ceva de aici mi-ar putea împrospăta memoria.

S-a întors aruncând cel mai scurt zâmbet posibil către bărbatul de lângă mine, dar numai gura i s-a mișcat, nu și ochii. Observasem deja evaluarea pe care i-o făcuse de sus până jos, când el se ridicase să o salute. Speram doar să nu fi observat și Jimmy.

— Fără doamnă Kendall, doar Louise, m-a corectat ea, în timp ce a apăsat butonul liftului cu un deget cu manichiură perfectă. Scumpul tău tânăr Matt a sunat luni și ne-a explicat totul despre îngrozitorul atac. Cât de oribil trebuie să fi fost. Și ți-au luat minunatul inel?

Privirea ei a coborât spre mâna mea stângă, parcă pentru a verifica dacă dispăruse.

— Ce tragedie!

În timp ce o urmam în lift, nu m-am putut abține să nu remarc că șefa mea considera mai tragică pierderea diamantului decât orice pericol fizic prin care trecusem. Avea ceva ce îmi aducea aminte de Cathy sau de cum ar putea deveni Cathy peste alți zece ani.

Am ieșit din lift la etajul nouă, iar Louise a fost acostată imediat de o tânără angajată care căra în brațe un vraf de hârtii. Cât s-a oprit să rezolve problema, eu și Jimmy am făcut un pas politicos înapoi și am privit de jur-împrejur. Eram într-un spațiu de birouri deschis, puternic luminat de neoane lungi. De ambele părți ale liftului erau nenumărate birouri compartimentate de panouri îmbrăcate în albastru. Arăta ca una dintre chestiile alea experimentale pe care le vedem în laboratoare, cele prin care aleargă șobolanii.

— O femeie plăcută, șefa ta, a zis Jimmy șoptindu-mi încet la ureche, să nu poată fi auzit. Foarte sinceră.

— Șșșt! am chicotit mulțumită că nu eram singura care o vedea așa.

După ce a terminat de rezolvat, Louise a trimis-o pe tânăra angajată la treaba ei și s-a întors spre noi,

zicând:

— Nu prea știu ce vrei să faci. Vrei doar să te învârți pe aici și să saluți oamenii sau vrei să te duci la biroul tău și să zăbovești o vreme?

— O, doar la birou, te rog, cred.

— În regulă. Ei bine, baftă. Sunt sigură că o să ne revedem mai târziu.

Și, zicând asta, s-a întors și a plecat.

— Hm, Louise…

S-a uitat spre mine și a afișat cu o mică întârziere zâmbetul, peste expresia de iritare de pe față. Expresia sunt-o-femeie-ocupată-și-chiar-nu-am-timp-pentru-asta se vedea de sub el.

— Care este biroul meu?

O expresie de uimire aproape încântată i-a acoperit fața.

— O, Doamne! Chiar ai amnezie! Ce ciudat! Matt a zis că… Dar, mă rog, pur și simplu, e atât de neobișnuit.

Fascinația ei pentru starea mea a durat tot drumul până la biroul meu, în timp ce ne strecuram printre birourile celorlalți colegi. Unii mi-au aruncat doar câte o privire fugară, dar cei mai mulți s-au uitat la mine și au zâmbit. Le-am zâmbit tuturor; în caz că îi cunoșteam bine.

În cele din urmă, s-a oprit în fața unei zone unde erau două birouri, față în față. La unul stătea o tânără care bătea cu furie în tastatura din fața ei.

— Dee, ai un pic de timp, să îi arăți lui Rachel câte ceva?

Iar apoi, de parcă îi împărtășea cele mai interesante secrete, a zis șoptind:

— Chiar are amnezie!

Am așteptat până a plecat, apoi tânăra s-a ridicat de pe scaun și a întins mâna, salutându-ne.

— Bună. Eu sunt Dee Ellis și amândouă am venit la revistă cam în același timp.

Am aprobat din cap și i-am zâmbit, incapabilă să găsesc ceva de spus.

— Și niciuna nu o suferim pe Louise.

I-am strâns cu căldură mâna întinsă. Nu știam cine naiba era, dar am simțit că tocmai găsisem o prietenă. Dee era extrem de răbdătoare, dar mi-am dat seama, după privirile furișe spre ceasul de pe perete și de pe computerul ei, că o țineam din lucru.

— Uite ce e, văd că ești ocupată, te rog să nu te simți de parcă trebuie să îmi fii babysitter.

A zâmbit cu tristețe.

— Îmi pare rău, a zis, scuzându-se, am un deadline care se apropie. Știi cum e.

De fapt, nu știam.

— Există ceva la care se poate uita Rachel cât timp stă aici? Poate ceva la care lucra săptămâna trecută, care ar putea s-o ajute să își amintească ceva?

Dee s-a uitat direct la Jimmy și, spre deosebire de Louise, mi-am dat seama că l-a plăcut. Mi-a devenit și mai simpatică.

— Ei bine, nu avea nimic în lucru.

S-a încruntat, de parcă ar fi căutat o cheie care să descuie o ușă.

— Ai lucrat din greu să termini ceva înainte de nunta prietenei tale. Cum a fost, apropo?

— Am ratat-o.

— Păcat!

Și-a mușcat buza, concentrându-se.

— O, știu. Ți-ar fi de folos să te uiți pe unele dintre articolele la care ai lucrat în ultimele luni? Este cumva genul de lucru care te-ar ajuta?

— Ar fi super, am asigurat-o.

Apoi a dispărut de lângă noi, murmurând ceva despre „arhive”, iar cât am așteptat-o m-am așezat la biroul liber. Nu erau obiecte personale adunate pe el și nimic în cele două sertare, în afară de obișnuitele obiecte de papetărie. Am închis sertarele, trântindu-le vinovat, când Dee s-a întors cu un vraf de reviste, simțindu-mă de parcă fusesem prinsă că-mi bag nasul unde nu trebuia.

— Iată. Poți vedea în index care sunt cele în care ai scris. Și tocmai am verificat dacă e liberă sala de ședințe, dacă vrei, poți să le răsfoiești acolo, în liniște.

Deși din sticlă de la un perete la altul, sala de ședințe ne-a oferit măcar un pic de intimitate, comparativ cu birourile deschise. Jimmy a pus pe masa lăcuită din lemn de stejar vraful de reviste pe care le luase din brațele lui Dee și a tras două scaune tapițate. Am verificat datele revistelor și le-am scos pe cele mai recente. Jimmy a luat una la întâmplare, iar când am ridicat întrebător din sprânceană, a dat din umeri copilărește.

— Mă gândeam că pot face testele, cât aștept.

Timp de câteva ore, am citit în tăcere numerele mai vechi. Jimmy a plecat de două ori și s-a întors cu pahare de unică folosință cu ceva fierbinte și maro, de la automatul din apropiere. În cameră se auzea doar răsfoitul paginilor.

— Știi, unele articole de-ale mele sunt chiar bune, am observat, închizând încă o revistă și punând-o pe stiva de pe masă.

— Și e foarte modestă! m-a tachinat Jimmy.

Am simțit că mi se înroșesc obrajii.

— Nu sunt îngâmfată, l-am corectat, sunt doar surprinsă că am fost suficient de bună la asta cât să îmi îndeplinesc visul.

Mi-a strâns mâna prietenește.

— Niciodată nu am crezut că nu o să poți.

***

După alte două reviste, percepția mea despre realitate mi-a explodat în față. La început, nu observasem titlul articolului. Atenția îmi fusese atrasă de mica poză color din colțul din dreapta sus al paginii.

— O, Doamne! am zis, simțind că mă albesc la față.

— Ce? Ce e? Ce s-a întâmplat? a exclamat Jimmy, sărind imediat de pe scaun, să vină lângă mine.

Incapabilă să vorbesc, am arătat spre poză, cu un deget tremurând. Jimmy s-a aplecat mai mult, să citească tare.

— Dr. James Whittaker, de la Clinica Hallingford.

S-a întors nedumerit spre mine.

— Și?

— Este dr. Whittaker, am zis, gândurile învârtindu-mi-se prin cap ca niște albine furioase. Dr. Whittaker este medicul meu, am continuat, știind că păream tot mai iritată de lipsa lui de înțelegere. El este specialistul care m-a îngrijit după accident. El e cel care m-a tratat de dureri de cap, în ultimele șase luni!

Amândoi am citit articolul de două ori. Abia când am terminat, ochii noștri s-au întâlnit și am rupt tăcerea.

— Nu se spune că tratează cazuri de traume la cap, a zis Jimmy cu voce joasă.

— Știu.

— De fapt, se pare că nu mai tratează pe nimeni.

— Știu.

— Pare implicat mai mult în teste clinice și cercetare.

Am rămas tăcută.

— E un articol bun, a zis Jimmy, în cele din urmă, de parcă asta putea fi o consolare.

— Mulțumesc.

Am întors revista spre mine, de parcă aș fi vrut să mai citesc o dată titlul, dar nu era nevoie, deja îl reținusem.

Sindromul de personalitate multiplă: realitate medicală sau ficțiune? Iar cu litere italice mai mici: de Rachel Wiltshire.

9

Nu-mi amintesc când am plecat din clădire. Jimmy a luat inițiativa, i-a returnat revistele lui Dee, apoi m-a ghidat ușor spre șirul de lifturi. În timp ce coboram, ceilalți pasageri s-au ținut departe de noi, când mi-au văzut paloarea cadaverică și brațul lui Jimmy susținându-mi talia. Presupun că păream bolnavă, dar nu în felul în care credeau ei. Vântul rece de afară mi-a tăiat respirația și am tras adânc aer în piept, asemenea cuiva care se îneacă și iese la suprafață.

— Doar respiră încet, a zis Jimmy. Nu e nicio grabă, ia-o ușor!

A trecut automat în rolul lui profesional, ajutând pe cineva care era în șoc. Și cred că „șoc” era o descriere destul de exactă pentru ceea ce simțeam în clipa aceea. Deodată, piesele de puzzle se potriveau, dar în loc de clarificarea și explicațiile pe care le căutam prindea contur o imagine care mă umplea de groază.

— Totul e adevărat. Totul e adevărat. Cum poate fi totul adevărat?

Nu mi-am dat seama că vorbeam atât de tare până când nu am văzut privirile circumspecte pe care mi le aruncau trecătorii. Probabil că arătam ceva mai mult decât instabilă.

— Haide, scumpo, să plecăm de aici, mi-a recomandat Jimmy, iar eu, parcă amorțită, l-am lăsat să mă conducă spre parcarea subterană unde lăsaserăm mașina.

M-a așezat pe locul meu ca pe un copil, înainte să închidă ușa de pe partea pasagerului și să meargă pe partea șoferului. L-am privit prin parbriz, întrebându-mă cum putea fi atât de calm. N-ar fi trebuit să sune la cel mai apropiat spital, să mă interneze? Dar el chiar nu părea îngrijorat. Poate că era la fel de nebun ca mine. A pornit

mașina și am ieșit pe străzile aglomerate ale Londrei, înainte ca vreunul dintre noi să vorbească.

— Ei bine, a spart el gheața, în cele din urmă, a fost un pic surprinzător.

— Asta este minimizarea secolului.

Am mai mers vreo zece minute până să vorbească din nou.

— Mă învârt în cerc.

— Bine ai venit în lumea mea! i-am răspuns sumbru.

— Nu, Rach, la propriu. Mă învârt în cerc; am ocolit strada asta de vreo zece ori. Unde vrei să mergi acum? Mai vrei să cauți celălalt apartament și firma de inginerie?

M-am întors să mă uit pe geam, sperând să îmi ascund demoralizarea din privire.

— Ce rost are? Amândoi știm ce o să găsim acolo. Nu am cum să locuiesc în două locuri deodată, să am două joburi simultan. Cred că e timpul să încetez să mai fiu atât de căpoasă și să încep să ascult ce îmi spune toată lumea.

Și-a luat privirea de la drum și s-a uitat la ceas.

— Încă nu e atât de târziu. Vrei să te întorci în Great Bishopsford în seara asta?

Am suspinat nefericită și m-am gândit pentru o clipă care erau opțiunile. Planul nostru inițial fusese să petrecem noaptea în Londra, crezând că vom avea nevoie de timp ca să explorăm ambele locuri din oraș unde se presupunea că locuiesc și cele două locuri distincte unde se credea că lucrez. În optimismul meu stupid, îmi închipuisem că drumul nostru se va încheia petrecând seara în micul meu apartament, poate împărțind o sticlă de vin și mâncare comandată, punând cap la cap misterul final al amintirilor mele pierdute. Acum nu avea să existe un astfel de final al zilei, dar gândul de a mă întoarce și de a-l înfrunta pe tata cu această nouă revelație mi s-a părut prea dificil.

— Nu vreau să mă întorc acasă în seara asta.

Am vorbit cu o voce calmă, hotărâtă.

— Am nevoie să mă gândesc bine la toate astea: să îmi fac ordine în gânduri, înainte să înfrunt ce va urma.

Jimmy a încuviințat din cap în semn că înțelegea și m-am bucurat că nu a insistat să mă ducă imediat înapoi la tata.

— Cred că ar fi mai bine să fiu singură în seara asta, am spus.

El a rămas atent la drum, în timp ce trecea printr-o zonă îngustă, apoi s-a întors spre mine cu un zâmbet.

— Absolut. Desigur. Perfect de acord. Atâta timp cât înțelegi că definiția mea pentru „singură" mă include pe mine stând chiar lângă tine. Nu am nici cea mai mică intenție să te las de capul tău în seara asta, Rachel.

În cele din urmă, am ajuns la un compromis.

Da, rămâneam în Londra și nu aveam să ne întoarcem cât timp erau atâtea de procesat. Și, nu, nu aveam să petrecem noaptea în singurul apartament din Londra care părea să îmi aparțină. Nu mă simțeam nici pe departe pregătită să accept apartamentul victorian drept căminul meu și cred că asocierea lui cu Matt l-a convins ușor pe Jimmy să fie împotriva acelui loc. Asta ne-a lăsat cu o singură opțiune: să găsim un hotel.

Era deja trecut de ora șase, o seară de vineri aglomerată, în centrul Londrei, astfel că am avut noroc să găsim cazare în primul loc unde am încercat. Am lăsat mașina în parcarea hotelului, iar Jimmy a dus înăuntru gențile noastre. Eu am rămas în urmă, cât el s-a dus să verifice disponibilitatea, uitându-mă absentă în vitrina cu suvenire a hotelului.

Abia când s-a întors lângă mine, câteva minute mai târziu, am înțeles că reușise să facă rezervare pentru noaptea aceea. Pentru prima dată mi-a trecut prin cap o întrebare pe care o ignorasem complet până atunci: rezervase o cameră sau două? Întrebarea a primit răspuns înainte să o rostesc, în

momentul în care mi-a pus în palmă un card din plastic, păstrând unul în mâna lui.

— Camere alăturate, m-a informat când am întors cardul din plastic în palmă.

I-am zâmbit, dar n-am reușit să decid dacă ceea ce simțeam era mai mult ușurare sau dezamăgire. La propunerea lui Jimmy, am fost de acord să găsim un loc unde să mâncăm; un loc liniștit, unde să putem discuta fără să fim deranjați. A zis că, pe când ne apropiaserăm de hotel, a văzut un mic restaurant italian după colț, astfel că am decis să mergem acolo, iar el mi-a dat cincisprezece minute să mă pregătesc, înainte să ne întâlnim din nou pe coridor.

Am folosit timpul în care am fost singură să mă stropesc pe față cu apă, să mă înviorez, și am încercat să-mi trec peria prin părul încâlcit de vânt. Nu luasem multe farduri cu mine, așa că am făcut doar mici retușuri, apoi m-am așezat pe pat până au trecut cele cincisprezece minute. Camera, deși destul de plăcută, era una tipică de hotel și nu prea erau multe lucruri care să îmi distragă gândurile incoerente, care alergau nebunește prin mintea mea.

Restaurantul era la o distanță mică de mers pe jos, pe colțul unei străzi laterale, la doar câteva minute de hotel. În timp ce treceam pe lângă vitrina cu geamuri mari din sticlă, spre intrare, m-am uitat înăuntru și nu mi-am putut reține senzația că locul îmi părea ciudat de familiar. Aveam impresia că îl mai văzusem undeva. Răspunsul a venit când așteptam ca ospătarul să ne spună dacă erau sau nu locuri libere.

— Doamna și vagabondul!

Jimmy s-a uitat în jos la blugii și cămașa albă în care tocmai se schimbase.

— Vagabond? Minunat, trebuie să recunosc. Nu m-am gândit că arăt atât de rău!

— Nu tu, fraiere! Locul acesta.

Am arătat cu capul spre spațiul din jurul nostru și era adevărat, creatorul filmului de animație ar fi putut folosi restaurantul ca inspirație pentru povestea lui. Textilele în carouri de pe mesele grupate intim, fiecare dintre ele cu câte o mică lumânare roșie aprinsă, cu ceara picurând într-o sticlă de Chianti goală. Muzica de vioară cântată discret printre clienții din umbră nu făcea decât să completeze imaginea.

Jimmy a înțeles ce voiam să spun și a zâmbit și el, tocmai când ospătarul s-a oferit să ne conducă la masă.

— Dacă te gândești că o să împart cu tine un fir de spaghete, uită de asta. Cât despre ultima chiftea… categoric, e a mea. Nu te iubesc chiar atât de mult!

— Atâta timp cât nu începi să cânți „Bella Notte", o să fie în regulă, am ripostat, amintindu-mi că era complet afon.

Și, chiar dacă amândoi zâmbeam încă tachinându-ne, în timp ce ne îndreptam spre masă, nu m-am putut abține să nu derulez în minte ultima lui remarcă relaxată. Dar frivolitatea dintre noi era doar o mască pe care o foloseam să acoperim adevăratul scop al serii și, odată ce am plasat comanda, realitatea a ceea ce trebuia discutat n-a mai putut fi ignorată.

— S-au mai limpezit lucrurile din mintea ta? Acum, că ai avut ceva timp să te gândești la ele?

Am luat o înghițitură lungă de vin, înainte să răspund cât de cinstit puteam.

— „Limpezit" poate că nu e cel mai potrivit cuvânt. Dacă întrebi dacă îmi amintesc brusc ultimii cinci ani așa cum spuneți toți că s-au petrecut, nu, nu s-au limpezit. Pentru mine, singura realitate este încă aceea pe care v-am prezentat-o zilele trecute. Singura deosebire între atunci și acum este că acum știu că nimic din toate acestea nu putea să se întâmple așa cum crezusem eu.

S-a întins peste masă și mi-a luat mâinile în ale lui.

— Acest lucru în sine este un mare pas înainte, m-a încurajat el. Cel puțin, când o să te întâlnești cu specialistul în amnezie, vei fi mai receptivă să afli cum îți poți recupera adevăratele amintiri.

— Presupun că da.

Vocea mea era încă plină de un scepticism pe care n-am reușit să îl ascund.

— Când ai programarea, oricum?

— La finalul săptămânii viitoare.

M-am întrebat dacă se va oferi să mă însoțească, dar mi-am dat seama că Matt se va întoarce în țară până atunci și, ca logodnic, va fi mai potrivit ca el să meargă cu mine, nu Jimmy. M-a surprins că nu eram deloc sigură că voiam ca Matt să meargă cu mine. Dacă ar fi fost doar după mine, pe care dintre ei l-aș fi preferat lângă mine?

Jimmy mi-a eliberat mâinile când ospătarul ne-a adus farfuriile și m-am simțit ciudat fără strângerea lui. Dar cel puțin a cristalizat răspunsul la întrebarea mea.

— Știi, multe dintre lucrurile despre care credeai că ți s-au întâmplat chiar încep să capete sens acum, când le revezi.

— Da?

— Absolut.

Evident, se gândise la asta. Sau poate că gândirea lui de polițist nu reușise să se împiedice să caute raționalul și logica într-o situația ce părea să le sfideze pe ambele. În timp ce devoram pastele aburinde și salata verde proaspătă, ca să nu mai spun de vinul casei surprinzător de bun, din când în când, Jimmy găsea motive să explice și să clarifice detalii ale realității mele imaginate.

— Dar detaliile explicite pe care le știam? De exemplu, de unde cunoșteam numele și numărul de telefon al acelei femei de la Resurse umane, de la Andersons Engineering?

— E simplu. Poate că ai aplicat pentru un job acolo, cândva, în trecut. Detaliile acelea poate că au fost stocate undeva în mintea ta. Sunt sigur că îmi amintesc că am citit pe undeva că nimic din ce știm nu este niciodată pe deplin uitat.

Poate am considerat că era posibil, deși părea foarte puțin probabil. Am încercat altfel.

— Bine, atunci de ce aș fi invocat o idee atât de oribilă precum cea despre tata mort de cancer?

S-a oprit o clipă, să se gândească, înainte să îi vină în minte o explicație.

— Ei bine, tu chiar l-ai făcut să renunțe la fumat, cu mulți, mulți ani în urmă, când eram copii. Ai fost îngrozită de ideea că va muri, după ce ai văzut niște reclame TV sau așa ceva. Așadar, poate că ideea aceea nu a dispărut niciodată de tot, a fost doar îngropată undeva în mintea ta.

Era o variantă. Mereu avusesem o ostilitate aproape irațională față de fumat.

— Și, a continuat Jimmy, evident, prins de teoria lui, ideea de a avea o a doua identitate, complet fictivă, fusese deja plantată în mintea ta, după ce l-ai intervievat pe dr. Whittaker pentru articolul tău.

Am râs, fără să fiu amuzată.

— Asta explică de ce aveam numărul lui în mobil.

De asemenea, explica de ce avusesem impresia că văzusem un articol pe tema aceea. Era normal să îmi pară familiar, la urma urmei, eu îl scrisesem.

— Vezi? m-a încurajat Jimmy. Odată ce începi să analizezi detaliu cu detaliu, aproape totul poate fi explicat.

Mi-a luat o clipă să îi asimilez cuvintele și, deocamdată, nu găseam niciun defect în teoria lui. O singură întrebare rămânea.

— Dar de ce tot ce mi-am imaginat e atât de oribil? Atât de sumbru și de tragic? De ce mintea mea a invocat boala tatei și chiar a mea? De ce sunt singură? De ce nu mi-am imaginat o a doua viață perfect fericită?

M-am oprit, știind că omisesem să includ cea mai mare dintre tragediile pe care le imaginasem în lumea mea de coșmar.

— De ce am crezut că ai fost omorât?

A rămas tăcut mult timp. Atât de mult, încât am crezut că nici nu va răspunde.

— Poate că viața ta reală era sau este realitatea ta perfectă. Deja o trăiai. Astfel că ai fabricat ceva ce era exact opusul ei. Cât despre mine…

A ezitat înainte să rostească acel cuvânt, „mort”.

— Poate pentru că nu am fost parte din viața ta pentru o vreme îndelungată.

Vocea lui era plină de tristețe.

— Ne-am îndepărtat; nu ne-am văzut de foarte mult timp. Poate că a fost mai degrabă un simbol al morții prieteniei noastre?

Sau poate că a fost mai mult de atât, m-am gândit. Poate că subconștientul meu a văzut ceva ce o altă parte a mea refuza să accepte. Că o viață fără Jimmy era ca o moarte în timpul vieții, iar acela era cel mai rău iad pe care puteam să mi-l imaginez.

***

Farfuriile fuseseră luate, iar vinul pe care îl băuserăm chiar îndepărtase starea de anxietate care amenințase să mă copleșească atunci când plecaserăm de la revistă. Jimmy părea să fi lăsat și el alcoolul să îl relaxeze. Nu știam dacă era conștient de mâna lui jucându-se absent cu a mea, în timp ce vorbeam. Dar electricitatea pe care am simțit-o când degetele lui s-au împletit cu ale mele a fost ceva real și fizic. Mâna lui și a mea trebuie să se fi unit de o mie de ori înainte, de-a lungul vieții. De ce atingerea lui îmi încălzea carnea abia acum? De ce eram copleșită brusc de senzațiile acelea; de ce acum, când aparțineam altui bărbat?

— Așadar, Rachel, spune-mi. Acum, că am cam rezolvat misterul, tu ce explicație ai pentru trecutul

tău dual?

Am luat o grisină din cutia de pe masă și am început să o răsucesc între degete.

— Niciuna, de fapt. Nimic care să fie logic.

Grisina se rotea și se răsucea; mi-am ținut ochii pe ea, știind că el va insista.

— Haide, spune-mi la ce te-ai gândit!

Răsuceam grisina înainte și înapoi, între degetul mare și arătător, cât de repede puteam, să simt căldura pe care o genera.

— E o aiureală, sincer.

— Promit să nu râd.

Grisina s-a învârtit mai repede.

— M-am gândit că ceva s-a întâmplat în noaptea accidentului. Ceva în legătură cu mine. M-am gândit că realitatea…

Am ezitat; acum, că o spuneam tare, suna chiar stupid.

— …că realitate s-a frânt în două, cumva.

S-a auzit un trosnet, când grisina fragilă s-a rupt în două, exact în momentul acela.

Nu am îndrăznit să mă uit la Jimmy, să îi văd reacția. Toată seara încercase să sublinieze că, de fapt, nu eram nebună și aveam impresia că teoria mea despre ce se întâmplase îl va face să se îndoiască din nou.

— S-a frânt în două?

După tonul lui nu mi-am dat seama dacă era neîncrezător sau îngrozit de idee.

— Da, știi, de parcă viața mea, viețile noastre, ale tuturor, se… s-au… frânt, cumva, în momentul accidentului.

— S-au frânt?

— Îhî. Iar într-o viață eram toți în regulă și totul continua așa cum ar fi trebuit. Iar în cealaltă… se întâmpla exact opusul. Eu am fost rănită și din clipa aceea totul s-a dus naibii. Iar tu, ei bine, tu ai…

— Murit.

Acel singur cuvânt m-a dat de gol. Am ridicat privirea și am văzut agonia prin care trecea, încercând să își reprime amuzamentul vizavi de teoria mea.

Am aruncat în el ambele bucăți de grisină, când a izbucnit într-un râs atât de copios, încât ceilalți din local s-au întors să se uite uimiți la noi.

— Taci, am șușotit jenată de atenția pe care o atrăgea asupra noastră. E doar o teorie.

În cele din urmă, când lacrimile au încetat să i se rostogolească pe obraji, a reușit să se controleze suficient de mult timp ca să spună cu greu:

— Asta se întâmplă când îți petreci întreaga tinerețe citind doar romanele lui Stephen King!

***

Surprinzător, am plecat de la restaurant binedispuși, având în vedere traumele zilei. Tocmai începuse să ningă, când am pornit pe drumul scurt până la hotel, iar fulguirea blândă care ne înconjura, combinată cu luminile strălucitoare de Crăciun, de pe copacii de pe stradă, făcea ca totul să arate cumva magic. Trotuarele deveneau deja alunecoase, iar Jimmy mi-a luat brațul, fără să spună ceva, după ce era să cad a doua oară, cât pe ce să mă întind pe jos, pe marginea drumului.

— Pantofii ăștia sunt de vină, am protestat, când brațul lui s-a întins cu repeziciune și m-a prins înainte să mă fac de râs. Cealaltă garderobă a mea era mult mai rezonabilă.

Jimmy a ales să nu-mi amintească faptul că „cealaltă garderobă” era, de fapt, imaginară, în schimb, a zis:

— Nu e vina pantofilor. E vina ta. Ești o pacoste, cineva trebuie să fie mereu cu ochii pe tine.

— Ei bine, nu asta e treaba polițiștilor? Mottoul vostru nu este „protejează și slujește”?

Jimmy a râs.

— Cred că asta e poliția americană.

— Mă descurc, am murmurat exact când m-am dezechilibrat din nou și aproape am căzut.

— Serios? După cum văd, abia dacă reușești să stai în picioare!

Încă râdeam amândoi, când am intrat în holul cald și puternic luminat al hotelului. Ne-am despărțit pe coridorul pe care se aflau camerele noastre alăturate, dar înainte să ne spunem noapte bună l-am îmbrățișat strâns.

— Îți mulțumesc că ai fost cu mine azi, i-am șoptit la ureche. M-am înșelat, n-aș fi putut face asta singură. Mă bucur foarte mult că ai venit cu mine.

Răspunsul lui a fost cel mai blând zâmbet, după care s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze. M-am tras slab înapoi, un pic surprinsă, dar, deși era o imensă căldură în ochii lui, nu era deloc pasiune. Era un sărut care spunea cu plăcere; nu ai de ce; oricând. Era cuviincios și complet inocent. Și-atunci, de ce în momentul în care ne-am băgat cardurile în uși și am intrat în camerele noastre am rămas cu senzația că îmi dorisem ca sărutul acela să fi spus cu totul altceva?

Am crezut că o să dureze o veșnicie până să adorm. Am crezut că o să tot revăd ziua aceea și rezultatele ei iar și iar, într-o spirală nesfârșită. Dar combinația de vin, cină și extenuare nervoasă trebuie să fi pus stăpânire pe mine, pentru că am adormit în câteva minute după ce am pus capul pe pernă. Și am dormit dusă timp de câteva ore, un somn profund și netulburat.

Visul a început destul de drăguț. Eram întinsă undeva unde era cald și plăcut, pe o plajă, m-am gândit, și chiar dacă nu reușeam să înțeleg ce spune, îl auzeam pe tata vorbind în apropiere. În vis tot încercam să spun ceva, să îl întreb ceva, dar eram atât de învăluită de o moleșeală plăcută, încât îmi părea un efort prea mare să mă mișc chiar și un centimetru de pe nisipul acela cald.

Apoi, brusc, totul s-a schimbat, în felul acela bizar în care o fac visele. Plaja a dispărut, la fel și tata. M-am întors în timp, înapoi la noaptea accidentului de mașină, doar că de data aceea nu Matt a văzut mașina care venea spre noi, ci eu.

Știam ce trebuie să fac, dar când am deschis gura să strig și să îl avertizez nu a ieșit niciun cuvânt, niciun sunet. Panicată, am încercat să atrag atenția tuturor, dar fiecare dintre ei era cufundat în discuție cu altcineva de la mese și, în ciuda gesticulărilor mele isterice, nimeni în afară de mine nu era conștientă de pericolul iminent. Ospătarii puneau în fața noastră farfuriile cu mâncare, ne umpleau paharele cu vin, în timp ce moartea venea spre noi cu aproape o sută de kilometri pe oră.

În mod absurd, acela a fost momentul în care am văzut pe peretele din spatele meu un buton roșu de urgență. Am apăsat puternic pe el, iar sunetul puternic al alarmei a umplut aerul. Totuși, nimeni nu s-a mișcat. M-am chinuit să mă ridic de pe scaun, dar eram complet ținută pe loc de masă, la fel cum fusesem în realitate, în noaptea aceea. De ce nu auzeau alarma? Pentru mine, țiuitul continuu era aproape asurzitor, dar prietenii mei au rămas indiferenți la masă, așteptând ca moartea să li se alăture.

În timp ce mașina venea spre noi, am retrăit momentul care îmi bântuise atât de multe vise în ultimii cinci ani, iar apoi, în sfârșit, vocea mea a revenit. Am țipat, nu o dată, ci de câteva ori, și m-am oprit doar când sunetul geamului spart a explodat în jurul meu.

Doar că nu era geamul, ci suportul din porțelan al lămpii de pe noptieră, pe care brațul meu o dăduse jos în timp ce se zbătea. M-am ridicat, auzindu-mi inima bubuind și așteptând să se potolească. Doar că ritmul ei nu încetinea deloc; din contră, devenea mai alert, iar când am devenit pe deplin trează mi-am auzit numele strigat de

Jimmy, care mai avea puțin și dărâma ușa cu bătăile puternice în ea.

Încă fără să fiu pe deplin trează, mi-am lăsat picioarele jos din pat și m-am ridicat, doar ca să mă așez imediat la loc, în clipa în care călcâiul meu a dat de un ciob. Am înjurat tare, la șocul durerii, și am trecut peste pat, să ajung la ușă înainte ca Jimmy să reușească să trezească tot palierul.

Am fi fost o imagine ciudată pentru orice privitor care s-ar fi întâmplat să treacă pe coridor la două dimineața. Din fericire, nu era nimeni prin preajmă, să îl vadă pe Jimmy cu părul vâlvoi, stând îmbrăcat pe jumătate în pragul camerei mele. Cel puțin trăsese pe el o pereche de blugi, dar am observat că, la fel ca mine, și el era desculț.

A intrat hotărât în camera mea.

— Ești bine? Te-am auzit țipând.

Ochii lui au măturat camera, căutând cauza țipetelor mele îngrozite, și nu și-a ascuns spaima din voce, care mi s-a părut ciudată, pentru că, nu-i așa, polițiștii ar trebui să fie calmi în cazuri de urgență.

— Coșmar, am zis repede, țopăind spre singurul fotoliu din cameră, pentru a evita să calc pe piciorul rănit.

Oftatul lui de ușurare parcă i-a eliberat corpul de tensiunea evidentă.

— O, Doamne, asta era? Credeam că te omoară cineva. Iar apoi, când am auzit că se face zob ceva…

— Am avut o mică dispută cu lampa de pe noptieră.

Atunci a observat cum îmi țineam piciorul stâng în mână, în timp ce un fir de sânge slab dar continuu ieșea din tăietura adâncă din călcâi.

— Rachel, ești rănită! Ce s-a întâmplat?

Nu pentru prima dată, m-am întrebat dacă el chiar își alesese bine meseria. Puterea lui de deducție părea cel puțin problematică.

— În graba de a ajunge la ușă înainte să o spargi, am călcat pe un ciob de lampă.

Mi-am dat seama că probabil am părut un pic nerecunoscătoare, dar încă eram prizoniera coșmarului, iar piciorul chiar mă durea rău. Într-o clipă a fost lângă fotoliul meu, dându-mi blând la o parte mâinile de pe piciorul rănit.

— Lasă-mă să văd!

Cu atenție, mi-am lăsat piciorul în mâna lui întinsă, pregătindu-mă deja să scâncesc la atingerea lui, dar el a fost extraordinar de blând când mi-a luat călcâiul în palmă, examinând rana care încă sângera destul de tare.

— Hai să îl curățăm, a zis el, ridicându-se brusc în picioare. Nu cred că a rămas vreun ciob în tăietură, dar avem nevoie de lumină mai bună decât cea de aici, ca să fim siguri.

Înainte să îmi dau seama ce vrea să facă, s-a aplecat și m-a ridicat în brațe și m-a dus spre baie.

— Pot să merg, am protestat. Sau să țopăi.

Mi-a ignorat comentariile și a deschis cu piciorul ușa întredeschisă a băii, apoi a aprins lumina. În timp ce se uita în jur după ceva pe care să mă pună, eram cât se poate de conștientă de senzația nefamiliară, dar nu neplăcută, pe care mi-o dădea pieptul lui gol. Mai puțin agreabilă a fost conștientizarea că era incredibil de scurtă cămașa mea de noapte și, ca urmare a coșmarului, atârna pe mine într-un fel care îmi cam dezgolea corpul umed de transpirație. Am încercat să trag în jos de ea, dar am reușit doar să dezvelesc mai mult din umeri. Din fericire, atenția lui Jimmy era complet îndreptată spre piciorul meu.

M-a lăsat în jos pe marginea căzii și a folosit dușul să îmi dea cu apă pe picior și pe gleznă. La început, m-a pișcat un pic, dar n-am îndrăznit să mă mișc prea mult, încercând să-mi păstrez câtă decență îmi mai rămăsese, cu un picior ridicat pe marginea căzii. Niciodată nu simțisem o nevoie atât de disperată de lenjerie intimă.

Sub apa calmantă și sub luminile fluorescente din baie, Jimmy s-a ocupat de rană, iar când a considerat că era curată a apăsat tare pe tăietură, ca să oprească sângerarea. Baia era micuță, fără îndoială, gândită pentru o singură persoană și, date fiind împrejurările, noi eram foarte aproape unul de altul. Atât de aproape, încât am auzit când respirația lui, în loc să încetinească, odată panica trecută, a început să se accelereze. Atunci mi-am dat seama că nu doar eu eram conștientă de intimitatea momentului. Cu degetul lui mare încă pe tăietură, degetele i se mișcau în cercuri lente, aproape imperceptibile pe glezna mea. Nu știu dacă și-a dat seama ce făcea, dacă mângâierea era intenționată sau nu, dar ceea ce făcea nu îmi ajuta inima să își reia ritmul normal.

Ceva nou se întâmpla acolo, până și aerul din încăperea mică și închisă părea să pulseze de o emoție ametitoare și de neînțeles. Jimmy a ridicat privirea, iar în ochii lui am văzut ceva ce nu mai văzusem până atunci; totuși, el a recunoscut acel ceva, pentru că se reflecta spre el de pe fața mea. Momentul acela a părut fără sfârșit și am rămas captivi în intensitatea lui, niciunul dintre noi neîndrăznind să vorbească sau să se miște, de teamă să nu stricăm fragilitatea care ne învăluia.

— Jimmy, am respirat eu nesigură, întinzând o mână spre pieptul lui.

Vârfurile degetelor mele au rămas acolo o clipă, suficient să îi simt pulsul puternic reverberând prin ele, dar apoi, scuturând din cap hotărât, de parcă nega ce se întâmpla, el s-a ridicat brusc în picioare. I-a luat câteva momente mai mult decât era necesar să pună dușul la loc și să oprească apa, dar când s-a întors să se uite din nou la mine nimic de pe fața lui nu-i trăda emoțiile. Fragilul interludiu dintre noi parcă nici n-ar fi existat.

— Cred că rana nu mai sângerează, dar probabil că ar trebui să pui un plasture pe ea, dacă ai vreunul.

— Îhî.

Trecerea în câteva secunde de la intimitate la pragmatism nu m-a ajutat deloc să articulez. Apoi m-a lăsat să îmi șterg piciorul și să acopăr rana, iar el s-a întors în dormitor, unde și-a găsit ocupație, curățând metodic cioburile de pe covor. L-am privit în tăcere din ușa băii, fascinată de brațele și de spatele lui musculos, cât a fost aplecat. Mi-am dat seama atunci că sentimentele mele pentru el ieșiseră de pe calea prieteniei și îmi doream atât de mult să mă duc la el, încât am simțit o durere fizică. Dar vedeam foarte clar că Jimmy nu simțea la fel. Oricare ar fi fost teritoriul pe care se aventurase cu câteva minute în urmă, evident, se afla undeva unde Jimmy nu voia să meargă. Dacă forțam, riscam să îl pierd pentru totdeauna și nu puteam să fac față acestui lucru din nou.

— Gata, a zis, ridicându-se în picioare. Cred că le-am adunat pe toate, dar ai grijă pe unde calci.

— Mulțumesc.

Vocea mea era un pic slabă, dar nu știu dacă el a observat. Ce a observat, totuși, a fost tremurul meu involuntar, în răcoarea dormitorului. A venit la mine și și-a pus brațele în jurul umerilor mei.

— Doamne, Rachel, o să îngheți. Ai vreun halat, ceva?

Am scuturat din cap. Luasem cu mine doar lucruri de bază și, cu siguranță, nu mă așteptasem să am companie în toiul nopții.

— Ei bine, întoarce-te în pat, înainte să răcești.

S-a aplecat, de parcă voia să mă ducă în brațe din nou, dar m-am dat la o parte și am șchiopătat pe distanța mică până la pat. A râs ușor de ceea ce credea că era încăpățânarea mea și l-am lăsat bucuroasă să creadă asta. Mult mai bine să creadă că eram căpoasă decât să își dea seama de efectul pe care îl avea asupra mea apropierea de el.

M-am băgat sub pături, acoperirea pe care mi-o ofereau fiind și mai bine-venită decât căldura lor. Spre surprinderea mea, Jimmy nu părea să fie

grăbit să se întoarcă în camera lui și s-a așezat peste pături, lângă mine.

— Despre ce a fost coșmarul care te-a convins să faci praf camera, ca un star rock?

Am zâmbit slab.

— O, nu mare lucru.

— Mie nu îmi pare la fel. Chiar m-ai speriat, să știi.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că era sincer.

— Îmi pare rău, am zis, neștiind sigur dacă o spuneam pentru el; pentru ce se întâmplase în baie; sau pentru orice alte viitoare păcate. A fost un vis obișnuit. Obișnuit pentru mine, adică. Am visat noaptea accidentului.

— Se întâmplă des?

Am aprobat din cap, cu tristețe.

— De la accident încoace?

— De când ai murit, l-am corectat.

Amândoi am tăcut, rămași fără cuvinte pentru o vreme, în urma afirmației mele.

— Dar de ce continui să o mai visezi? a întrebat Jimmy brusc, întorcându-se pe o parte, să îmi vadă mai bine fața. De ce acum, când știi că nu s-a întâmplat cu adevărat așa?

Am scuturat din cap cu tristețe.

— Nu știu.

Însă apoi mi-a trecut prin minte un gând, unul cu adevărat evident. Pentru că ceea ce nu știam, ceea ce nu știam cu adevărat era ceea ce se întâmplase, de fapt, în noaptea aceea fatidică. Pentru că atunci se frânsese în două realitatea mea. Poate că atunci când am înțeles ce se întâmplase, acea a doua viață imaginară își pierduse tot sensul și devenise mirajul despre care vorbeau toți.

— Spune-mi tot. Spune-mi ce îți amintești despre noaptea aceea, din momentul în care ne-am așezat la masă.

Jimmy a citit în vocea mea nevoia de a ști și, parcă pentru a mă proteja de adevăr, în caz că se

dovedea dureros, a pus un braț în jurul umerilor mei, înainte să înceapă. Povestea lui a fost exact așa cum mi-o aminteam. Până și aerul de camaraderie a prins viață din nou, la rememorarea lui. Nu l-am întrerupt deloc, până a pomenit de bănuțul pe care mi-l dăduse.

— L-am păstrat! am strigat involuntar, înainte să mă corectez. Mai degrabă, în cealaltă viață. L-am păstrat în cutia mea cu bijuterii. Nu am putut să-l arunc, părea ultima mea legătură cu tine.

A zâmbit, dar n-a zis nimic. Apoi mi-a trecut prin minte un alt gând.

— Și am făcut planuri pentru ziua următoare. Îmi amintesc acum. Mi-ai spus să trec pe la tine a doua zi și păreai foarte misterios. M-am gândit la asta în toți anii aceștia. Despre ce ai vrut să vorbim?

Să fi fost lumina sau obrajii lui chiar s-au înroșit, la întrebarea mea?

— O, nu știu. Nu îmi amintesc, după atâta timp.

N-am mai zis nimic, pentru că n-am vrut să îl distrag de la povestea lui. Dar n-am putut să mă abțin să mă întreb de ce tocmai mă minți*se. Povestea a continuat cum mi-o aminteam, până am ajuns în punctul în care el a fugit înnebunit de la masă, să scape de mașina care se apropia.

— …și toți am reușit să plecăm de lângă geam, înainte ca individul să intre cu mașina în el.

— Dar eu eram blocată. Nu puteam să mă eliberez, mă bloca un scaun. Nu așa a fost?

A tăcut o clipă, de parcă ar fi cântărit ce să îmi spună.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, e greu de spus. Poate că tu ai fost ultima care a ieșit de acolo.

— Nu. Nu am fost ultima. Tata a spus că tu ai fost rănit, așa că, evident, erai încă în apropiere de geam când a intrat mașina. Ce s-a întâmplat?

Apoi mi-am dat seama ce ezita să îmi spună.

— Chiar s-a întâmplat cum îmi amintesc eu, nu-i așa? Te-ai întors după mine. Tu m-ai tras de acolo.

A părut ciudat de jenat să recunoască.

— Cumva, toți ne-am ajutat unii pe alții să scăpăm.

Am scuturat din cap. Încă vedeam totul clar: toți plecaseră de acolo, erau în siguranță, în afară de mine. Dar unul dintre ei se întorsese să mă salveze.

— Tu mi-ai salvat viața.

Pentru o clipă, am avut impresia că va continua să nege, apoi a auzit certitudinea din vocea mea și a ales să glumească.

— Nu puteam să te las să mori și să iei cu tine bănuțul meu norocos.

Dar nu aveam de gând să îl las să mă distragă.

— Mi-ai salvat viața.

De data aceasta, răspunsul lui și-a pierdut toată frivolitatea și mi-a spus, cu onestitate disperată:

— Cum puteam să fac altceva?

N-am știut ce să spun. Nu există cuvinte pentru genul acela de recunoștință; pentru a plăti genul acela de datorie.

— Și ai fost rănit.

Am ridicat mâna și i-am dat la o parte părul de pe frunte, lăsând să se vadă o mică cicatrice albă, de la marginea părului până la nivelul ochiului.

— Seamănă atât de mult cu a mea, m-am minunat. Cea pe care credeam că o aveam, m-am corectat. Doar că a mea era mai adâncă, mai lungă.

Mi-am lăsat degetul să treacă peste linia cicatricei.

— A mea cobora pe aici.

Degetul meu a coborât peste obrazul lui, simțindu-i începutul de barbă.

— Apoi o lua încoace.

Degetul meu a continuat să marcheze traseul amintitei cicatrice, dar, în loc să se oprească unde se termina mutilarea mea, am continuat spre gura lui, oprindu-mă pe buzele ușor întredeschise. Am simțit electricitatea dintre noi. Brusc, momentul din baie a pălit pe lângă atmosfera aceea puternic încărcată. Blând, foarte blând, mi-a tras vârfurile

degetelor între buzele lui, atingând vârfurile sensibile cu limba. Tot corpul mi-a fost străbătut de un fior de excitare.

Apoi m-am trezit în brațele lui. Chiar nu pot spune cine a făcut prima mișcare, putea fi oricare dintre noi. Tot ce îmi amintesc este intensitatea pasiunii din sărutul lui și senzația dată de corpul lui zvelt și puternic lipit de al meu.

Timpul a fost suspendat când săruturile noastre au devenit mai profunde; căldura pasiunii noastre mi-a lipit trupul de al lui, cu o intensitate care m-a uimit. Mâna lui a tremurat încet când mi-a dat jos de pe umeri cămașa de noapte, dar nu era nevoie să ezite. Îmi doream asta la fel de mult ca el, poate chiar mai mult. Și, într-o revelație care m-a dezmeticit, am recunoscut, în sfârșit, că așteptasem și îmi dorisem momentul acela de mulți ani, dar refuzasem să văd asta.

În timp ce buzele și mâinile lui se plimbau pe trupul meu dezgolit, mi-a scăpat un murmur gutural de plăcere. Nu îmi venea să cred cât de nesăbuit și de prompt răspundeam atingerii lui. Nu semăna cu nimic din ce simțisem vreodată. Păturile au fost date la o parte și nu am simțit nicio jenă să stau goală în fața lui. Ținând cont de lunga noastră prietenie, mă așteptasem să nu mă simt bine, poate chiar vag incestuoasă, dar nimic din ce simțisem până atunci nu se compara cu asta. Gâfâielile noastre se auzeau în liniștea camerei, iar înfiorările care îl cuprindeau pe Jimmy în timp ce corpul lui îl acoperea pe al meu m-au făcut să vibrez de intensitate.

Nu îmi amintesc care a fost primul care s-a desprins, într-o clipă eram uniți, cu gurile și mâinile explorând și desfătându-ne, iar apoi, deodată, m-am trezit doar eu. Mâinile care îmi ținuseră umerii, trăgându-mă mai aproape de el, mă împingeau acum la o parte, blând, dar insistent.

Jenant, dar mi-a luat câteva momente să îmi dau seama ce se întâmpla. Degetele mele încă bâjbâiau

să îi descheie blugii, când mâna lui mi-a prins încheietura și a dat-o la o parte. Vălul roșu al pasiunii a început să se ridice și i-am văzut fața. Intensitatea aproape că dispăruse și fusese înlocuită de o determinare serioasă, de neclintit. În mod stupid, am refuzat să accept ce făcea și m-am întins să îl sărut din nou, punându-mi buzele deschise peste ale lui, sigură că puteam să îl fac să-mi răspundă la fel și să reaprind flacăra.

Dar dispăruse. Revenise la bun-simț, într-un moment în care bunul-simț nu avea ce căuta acolo. Nu îmi păsa care erau motivele lui să se oprească, știam doar că eu nu voiam să mă opresc.

— O, Doamne, nu te opri! Te rog, nu te opri! l-am implorat, lăsând mândria la o parte.

I-am susținut privirea și chiar am prins momentul în care ultima scânteie de dorință s-a stins în profunzimile ei albastre. S-a ridicat de pe mine cu o mișcare rapidă și decisivă, întorcându-se pe jumătate, să se așeze pe marginea patului.

— Trebuie, Rachel. Nu înțelegi?

Evident că nu înțelegeam și încă refuzam să îi accept retragerea și, fără jenă, m-am întins să îl trag înapoi la mine, dar era ca o stâncă: rece, puternic și complet de neclintit. Fără să se întoarcă să se uite la mine, a luat de pe jos cămașa mea de noapte și a aruncat-o spre mine.

— Îmbracă-te!

Iar cele două cuvinte au destrămat, în sfârșit, dorința mea, pătrunzând până în adâncuri. Am luat cămașa din bumbac și am îmbrăcat-o repede, simțindu-mă umilită și ciudat de murdară, în același timp. Mă dădusem lui. Nu aveam cum să o spun altfel; practic, îl implorasem să mă aibă, iar el mă respinsese. Putea fi mai clar de atât? O, desigur, răspunsese la început, dar mi-am dat seama atunci că fusese doar răspunsul masculin firesc la încercarea evidentă a unei femei de a-l seduce. O reacție fizică pripită, nimic mai mult.

Dar nici măcar dorința fizică nu fusese suficientă să îi permită să se lase dus de val. Era un adevăr crud și de netăgăduit: Jimmy nu mă dorise niciodată în felul acela; nici în trecut, nici acum, iar eu tocmai fusesem cea mai mare idioată aruncându-mă asupra lui ca un fel de seducătoare ieftină, dintr-un roman de prost gust.

— Cred că ar trebui să pleci, i-am zis cu voce joasă, care tremura suficient de tare să îmi dau seama că lacrimile erau pe cale să pornească.

Viteza cu care a fost de acord mi-a spus adevărul: nu știa cum să iasă mai repede din asta. S-a oprit o singură dată până la ușă, întorcându-se să îmi arunce o privire lungă, grea.

— Îmi pare foarte rău, Rachel, te rog, iartă-mă!

Vocea lui părea sincer chinuită, dar, încă înainte să îmi vină în minte vreun răspuns, a deschis ușa și a plecat. Îi părea rău? Lui îi părea rău? De ce naiba să îi pară rău? Eu eram cea care ar fi trebuit să își ceară scuze. Eu eram cea care aparent nu își putea controla emoțiile și trebuia să i se spună că ceea ce făcea era total deplasat.

Pentru ce era Jimmy vinovat? Pentru nimic, doar pentru că nu mă dorea. Și nici nu puteam să îl învinuiesc pentru asta; pentru că, în clipa aceea, mă simțeam cea mai dezgustătoare și demnă de dispreț creatură de pe fața pământului.

***

Încă o noapte în care am adormit plângând. Aproape că devenea un obicei. Dacă Jimmy a observat ochii mei înroșiți, în dimineața următoare, a fost prea politicos să zică ceva. A trebuit să recunosc că nici el nu arăta prea bine, când ne-am întâlnit pe hol la ora la care stabiliserăm în seara dinainte. Desigur, asta fusese în partea civilizată a serii; înainte să mă cuprindă nebunia din toiul nopții, când mă purtasem într-un fel care probabil că omorâse pentru totdeauna prietenia noastră.

Când mă trezisem, nutrisem chiar patetica speranță că visasem întreaga întâmplare, că nimic din ea nu se petrecuse cu adevărat și că nimic nu fusese irevocabil distrus sau afectat. Dar când mi-am întors capul, am văzut rămășițele lămpii sparte și mi-am dat seama că era imposibil de reparat, la fel ca relația mea cu Jimmy.

Când l-am văzut așteptându-mă pe coridor, am ezitat în pragul camerei. Habar n-aveam ce să spun. Din fericire, se pare că nici el.

— Vrei să luăm micul dejun sau mergem direct? au fost primele lui cuvinte.

— Aș vrea să ne întoarcem, am răspuns repede.

Ca un fel de răspuns, a clipit în ochii lui, a aprobat doar din cap, de parcă asta așteptase. Mi-a luat geanta din mână și s-a întors spre lifturi.

— Să mergem atunci!

***

Probabil că în viața mea au existat mai multe călătorii neplăcute cu mașina, dar aceea a fost printre cele mai neplăcute. Era o tensiune care nu putea fi ignorată. A stat între noi ca un al treilea pasager, tot drumul de la Londra la Great Bishopsford. În cele din urmă, amândoi am abandonat conversația, preferând să ne prefacem că tăcerea în care călătoream era prietenoasă, nu încordată și ciudată, însă nu făceam decât să ne păcălim. Pentru prima dată în… de fapt, pentru prima dată în toată viața mea nu am putut vorbi liber sau ușor cu Jimmy. Efortul de a nu vorbi despre subiectul pe care niciunul dintre noi nu putea să îl evite era imens. Și totuși, kilometru după kilometru, niciunul dintre noi nu a îndrăznit să deschidă subiectul, iar când, în sfârșit, am trecut de indicatorul care anunța că eram în orașul nostru, am fost recunoscători că nici nu mai aveam timp.

Pe măsură ce intram pe cunoscutele străduțe laterale, îmi venea să sar din mașină, sperând, cu

disperare, că, odată ieșită de acolo, puteam, cumva, să las în urmă noaptea trecută. Iar apoi, exact când am crezut că ziua nu putea fi mai rea de atât, asta s-a și întâmplat.

Am luat ultima curbă, iar în fața casei mele era parcată o mașină elegantă.

— Minunat, a mormăit Jimmy urcând pe bordură, să parcheze în spatele ei.

M-am uitat nedumerită la mașina care nu îmi era familiară, iar apoi privirea mi-a căzut pe numărul de înmatriculare: MR 10. Mașina lui Matt. Jimmy a oprit motorul și s-a întors să se uite la mine, chiar să se uite la mine, pentru prima dată de noaptea trecută.

— Rachel, am vrut să spun… să îți explic…

Am scuturat din cap.

— Te rog, nu spune nimic, nu e nevoie.

S-a întins și mi-a luat mâna, o parte din mine voia să se ferească de atingerea lui, iar o parte și mai mare voia să îl țină lângă mine pentru totdeauna. Mi-a văzut mâna tremurând sub a lui și a interpretat greșit reacția.

— Știu că probabil mă urăști în clipa asta, a continuat, dar, te rog, dă-mi o șansă să…

Nu am apucat să aud ce fel de șansă voia, pentru că în clipa aceea ușa pasagerului a fost larg deschisă de un Matt cu un aer nerăbdător. Mi-a văzut mâna în mâna lui Jimmy, deși o trăsesem repede, de parcă fusese arsă de o flacără! Anticipând orice comentariu, am ieșit repede din mașină.

— Matt, ce faci aici? Nu trebuia să mai fii în Germania pentru încă trei zile?

Matt m-a tras într-o îmbrățișare largă, care cred că a fost mai mult pentru ochii lui Jimmy decât pentru mine. Până să îmi dea drumul din brațe, Jimmy coborâse și el din mașină.

— Am terminat treburile destul de repede; m-am gândit că ai putea avea nevoie de mine aici. Dar văd că ai reușit să faci… aranjamente alternative.

Doamne, iar începea. Vechea rivalitate adolescentină care mă fascinase în spital, numai că acum era doar meschină și enervantă.

— Jimmy a renunțat cu generozitate la ziua lui liberă și m-a dus la Londra. Am avut de lămurit multe lucruri, iar el s-a oferit să mă ducă.

Matt a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a lui Jimmy, peste mașina care era între ei.

— Și la noaptea lui, desigur. A renunțat și la noaptea lui.

Mi-am dat seama unde bătea și nu îmi plăcea deloc. Până atunci, Jimmy nu răspunsese provocării, dar simțeam tensiunea plină de testosteron cum se ridica în jurul meu ca un vârtej, formând o mică tornadă.

— A fost prea târziu să ne întoarcem aseară, așa că am găsit un hotel și am rămas în oraș. Tata știa de planurile noastre.

Matt a aprobat și m-am întrebat care fusese reacția lui când ajunsese acolo și aflase de la tata că eu și Jimmy fuseserăm plecați împreună peste noapte.

— Am avut noroc să găsim un loc cu două camere disponibile, fără să fi făcut rezervare, am zis, încercând stângaci să îi spun lui Matt că totul se petrecuse cuviincios.

Mă bâlbâiam, auzeam asta cu urechile mele. Și m-a iritat și graba mea de a-i explica ce făcusem, știind că Matt, ca logodnic al meu, avea tot dreptul să întrebe unde fusesem. Și îmi era jenă de nevoia mea de a minți.

— Totul a fost perfect respectabil, l-am asigurat pe Matt, îndepărtându-mă de mașina lui Jimmy și întorcându-mă să o iau pe alee.

— Sunt sigur, a răspuns Matt.

Și, cu toate că vorbele lui spuneau că nu se îndoise nicio clipă, privirea pe care i-a aruncat-o lui Jimmy spunea cu totul altceva.

— Nu intri? a întrebat Matt, în timp ce Jimmy a trecut pe lângă el și mi-a dat geanta cu lucrurile

mele.

Atunci m-am oprit, eram la jumătatea drumului spre ușă; presupusesem că amândoi mă vor urma înăuntru.

— Nu, nu de data asta. Am niște lucruri de făcut. Și sunt sigur că vrei să petreci mai mult timp singur cu Rachel. Are multe să îți spună.

Am simțit cum culoarea trădătoare începea să îmi încălzească obrajii. Nu roși, nu roși, o, Doamne, te rog, nu mă lăsa să roșesc. Matt s-a uitat de la Jimmy la mine, abia reușind să își mascheze suspiciunea de pe față sub forma curiozității.

— Despre revistă, a zis Jimmy, deja în drum spre mașină. Pa, Rachel!

Mi-a venit să alerg spre el, să mă arunc în brațele lui și să îl implor să nu plece. Ridicol. Absolut ridicol. Și desigur că nu am făcut așa ceva, picioarele mele rămânând fixate pe alee, de parcă erau prinse în ciment. Dar nu mi-a plăcut nota definitivă al acelui „pa” al lui Jimmy: nu mi-a plăcut deloc.

Când Matt a trecut pe lângă ușa deschisă a șoferului, să mi se alăture, mâna lui Jimmy s-a ridicat să îl oprească. Vocea lui era joasă și probabil că nu voia ca eu să aud ce avea de spus, dar strada devenise brusc tăcută și i-am auzit rugămintea.

— Ai mare grijă de ea, Matt! A avut douăzeci și patru de ore grele.

***

E puțin spus că l-am văzut pe tata ușurat când am intrat pe ușă. Și, chiar dacă știam că mare parte din asta se datora instinctului său, care îi spunea să își facă griji pentru mine, mi-am dat seama că o parte și mai mare venea din faptul că povara de a-i ține companie unui Matt nu-prea-binedispus îmi putea fi pasată acum mie. Am presupus bine că

fuseseră câteva ore dificile de la sosirea lui, cât aşteptaseră întoarcerea noastră.

— A patrulat prin sufragerie ca un leu în cuşcă, mi-a şoptit tata, în timp ce stăteam în bucătăria primitoare şi pregăteam ceai şi nişte pâine prăjită.

Nu prea îmi era foame, dar fusese o scuză binevenită pentru a evada în bucătărie, ca să aflu ce se întâmplase exact când apăruse Matt acolo şi aflase că eu nu eram.

— Îmi pare rău că a trebuit să te descurci cu asta. Nu ştiu de ce e aşa iritat.

Tata s-a oprit din aranjat căni şi linguriţe pe tavă şi s-a întors să îmi arunce o privire lungă şi critică. Fără cuvinte, doar m-a privit.

— Ce e? am întrebat şi am făcut pe proasta. Ce e?

Încercarea mea de a fi nonşalantă a fost dejucată de roşeaţa caldă care mi-a invadat obrajii. Şi cu cât a continuat tata să mă privească în felul acela părintesc atotştiutor, cu atât m-am înroşit mai tare. Nu eram sigură ce ştia sau ce presupunea, dar nu cred că era prea departe de adevăr.

— Doar ai grijă, Rachel, altfel cineva o să aibă de suferit.

Apoi şi-a înmuiat solicitarea, punându-şi braţele în jurul meu şi trăgându-mă aproape de el.

— Şi nu vreau să fii tu aceea.

Până să terminăm ceaiul şi pâinea prăjită, buna dispoziţie fusese cumva recăpătată şi, oarecum firesc, amândoi au vrut să afle ce se întâmplase în Londra. A durat ceva să îi delectez cu întreaga poveste a ultimelor douăzeci şi patru de ore, evident, omiţând din relatarea mea cele întâmplate cu o seară înainte. Eram sigură că nimeni din încăpere nu voia să audă povestea aceea jalnică, mai ales eu.

Când, în sfârşit, am terminat, a urmat o pauză lungă, amândoi digerând ce le spusesem.

— Aşadar, acum îţi aminteşti tot, a insistat Matt, plin de speranţă.

— Nu, nu chiar. Mă rog, nici pe departe, dacă e să fiu complet sinceră. Dar cel puțin acum știu ce nu s-a întâmplat.

Dezamăgirea de pe fața lui Matt era evidentă și nu m-am putut abține să mă nu gândesc că o parte din ea îmi era adresată mie personal, și nu situației. Aproape aveam impresia că suspecta că nu mă străduiam suficient să îmi amintesc: și că, dacă m-aș fi străduit un pic mai mult, toate amintirile ar fi revenit, pur și simplu.

— Nu-ți face griji, scumpo! a zis tata și s-a întins să îmi strângă mâna liniștitor. E încă devreme. Cel puțin acum ai de unde să pornești, când te vei duce la tipul cu amnezia, săptămâna asta.

— Da, așa a zis și Jimmy.

Fața lui Matt s-a încordat iritată la auzul numelui, dar, din fericire, n-a zis nimic.

— Între timp, am adunat tot ce am găsit pe aici din ultimii cinci ani și te-ar putea ajuta să îți amintești.

Părea atât de încântat, că a fost greu să îmi reprim un oftat, când a scos din partea laterală a canapelei câteva albume groase și o cutie cu suvenire și le-a pus pe măsuța de cafea din fața mea.

— Acum trebuie să merg un pic în oraș, așa că voi doi puteți să vă uitați prin astea. Sunt sigur că Matt îți va răspunde la orice întrebare ai putea avea, probabil, mult mai bine ca mine. Presupun că nu îmi spui nici jumătate din ce se întâmplă în viața ta!

Având în vedere întâmplările recente, probabil că era mai bine.

***

Răsfoisem câteva pagini din primul album, când ușa de la intrare s-a închis la plecarea tatei. Venind mai aproape de mine pe canapea, Matt mi-a luat

blând albumul din mâini și și-a pus brațele în jurul meu, trăgându-mă spre el.

— Hai să lăsăm pozele vechi, deocamdată, ce zici? Cred că pot găsi un mod mult mai bun de a te ajuta să îți amintești.

Și, înainte să pot spune ceva să îl opresc sau măcar să mă gândesc dacă voiam să îl opresc, gura lui a fost pe a mea, îndemnându-mă insistent și convingător să răspund. Iar după o clipă de imobilizare am răspuns. Poate că exact de așa ceva aveam nevoie să îmi recapăt memoria. Poate că nu doar în basme prințul o readucea pe prințesă la viață sărutând-o. Iar Matt, cu aspectul lui sexy și cu siguranța de sine abilă, era suficient de priceput să scoată un răspuns și de la un manechin de magazin, darămite de la femeia pe care o săruta în ultimii șapte ani.

Iar în timp ce buzele lui se mișcau în același ritm cu ale mele, iar mâinile lui alunecau posesiv în sus și în jos pe spatele meu, brusc, chiar mi-am amintit. Mi-am amintit cât de profund mă îndrăgostisem de el în adolescență; cât de mult însemnase pentru mine atunci. Mi l-am amintit așa cum fac femeile din toată lumea, în felul acela în care nu își uită niciodată prima dragoste. Dar mi-am amintit și cum l-am scos din viața mea când a murit Jimmy, tăind toate amintirile relației noastre. Și ce mi-am amintit cel mai mult a fost faptul că, deși despărțirea de Matt mă făcuse să sufăr, fusese nesemnificativ, în comparație cu agonia pierderii lui Jimmy. Iar dacă se aflase că acele întâmplări existaseră doar în imaginația mea – iar dovada era acum destul de clară –, ei bine, nu aveai nevoie de o diplomă în psihologie pentru a înțelege mesajul pe care subconștientul meu încercase să îl transmită.

Nu l-am dat la o parte, dar, în cele din urmă, lipsa mea de reacție a fost evidentă.

— Rachel? a murmurat în urechea mea, oprindu-se să mă ciupească ușor de gât și să mă facă să mă

înfior, deși nu voiam.

S-a tras în spate, să îmi studieze fața, propriul lui chip fiind o imagine clară a pasiunii și a dorinței.

— Prea mult pentru acum? Vrei să mă opresc?

Am aprobat tăcut și, din fericire, a înțeles. Am observat efortul de care a avut nevoie pentru a-și regăsi stăpânirea de sine și m-am simțit oribil de vinovată pentru că îl indusesem în eroare, știind că nu trebuia să fac asta. M-am întrebat dacă Jimmy se simțise exact la fel în noaptea anterioară. Deodată, firul care țesea viețile noastre mi s-a părut plin de ironie.

— Poate ne uităm peste lucrurile pe care ni le-a lăsat tata? am propus, fără entuziasm.

— Dacă vrei, a fost el de acord, dar a adăugat încet: Să nu crezi că renunț la tine atât de ușor.

Sunt sigură că a vrut s-o spună ca pe o promisiune, dar atunci de ce nu am reușit să scap de senzația că vorbele lui au sunat mai mult ca o amenințare? Câteva ore mai târziu, după ce răsfoisem trei albume, nu eram deloc mai aproape de a-mi aminti ceva și mă plictisisem să mă uit la poze cu mine și oameni pe care nu îi cunoșteam, în locuri în care nu fusesem niciodată. Deși Matt putea să ofere o mare parte din informațiile lipsă, multe dintre pozele făcute în zilele studenției mele rămâneau un mister.

— Se pare că m-am distrat bine, am zis și am luat o poză dintr-o grămadă, în care eram imortalizată cu brațele în jurul câtorva prieteni, zâmbind larg și cumva amețită.

— În studenție a fost bine, a zis Matt, apoi mi-a sfidat defensiva, aplecându-se și dându-mi un sărut. Dar acum e mai bine.

Nu puteai decât să admiri încrederea lui de nezdruncinat. Totuși, nu voiam ca lucrurile să meargă mai departe, așa că am virat repede discuția spre altceva.

— Și am reușit să supraviețuim dificultăților unei relații la distanță?

Am văzut o schimbare rapidă în privirea lui, o mică ezitare?

— Ei bine, suntem încă împreună, înseamnă că trebuie să fi făcut ceva bine.

Chiar era ceva în vocea lui, ceva ce nu suna foarte încrezător, lucru care a fost confirmat când a încercat să îmi distragă atenția cu propria fandare.

— Iar acum suntem logodiți, a zis el, cu o satisfacție evidentă în voce.

— Iar acum suntem logodiți, am repetat, cu vocea plină de o emoție cu totul diferită.

***

— Ești sigur că nu vrei să ni te alături, Tony? Ești mai mult decât bine-venit.

Cuvintele au fost foarte politicoase și m-am întrebat dacă tata putea să își dea seama că îndemnul nu era chiar din toată inima. Am văzut licărul din ochii tatei și mi-am dat seama că a înțeles perfect.

— Nu, nu, mergeți și distrați-vă! Doar nu vreți să mă țin scai de voi și să vă stric cina. În plus, trebuie să pregătesc camera liberă, pentru Matt.

Touché, tată, excelent. Matt n-a zis nimic, până am ajuns în coconul din piele al mașinii lui.

— Așadar, o să fiu trimis din nou în camera de oaspeți, nu?

Am încercat să nu zâmbesc, dar simțeam cum buzele îmi tremurau și începeau să mă trădeze.

— Sunt sigur că el își închipuie că suntem încă adolescenți, s-a plâns el, turând inutil motorul, înainte să iasă de pe bordură. Încă are ideea aia învechită, „nu sub acoperișul meu”. Ce crede că facem în Londra?

Cum nu știam, de fapt, ce făceam noi doi în Londra, m-am gândit că era mai bine să nu răspund.

— În fine, a zis Matt, întorcându-se spre mine și făcându-mi cu ochiul într-un mod impertinent, încă

îmi amintesc care dintre podelele de pe hol scârțâie, așa că nu uita să lași ușa descuiată.

Am râs nervos, neștiind dacă glumește sau nu, dar mi-am notat în minte să încui ușa când ne întoarcem. Ne-am simțit surprinzător de bine în seara aceea, date fiind circumstanțele Odată plecați de acasă și de lângă privirea vigilentă a tatei, Matt a părut mai în largul lui sau cel puțin mai asemănător cu cel pe care mi-l aminteam cu ani în urma. Era grijuliu și fermecător și a fost imposibil sa ignor privirile invidioase îndreptate spre mine de câteva femei din restaurantul unde alesesem să mâncăm.

— Asta e ceva ce sunt fericită că am uitat, l-am zis, după încă o evidentă privire de genul oare-ce-vede-la-ea.

Matt trebuie să fi văzut privirea pe care mi-a aruncat-o femeia, dar a respins-o cu o ridicare din umeri.

— Nu lăsa să te îngrijoreze.

— Nu mă îngrijorează, e doar enervant, asta e tot. Și e nepoliticos.

Atunci s-a ridicat în picioare.

— O să mă duc să văd ce se întâmplă cu nota.

Dar, înainte să plece, m-a pupat ușor pe cap.

— Nu uita, am ochi doar pentru tine.

În mai puțin de două minute s-a întâmplat ceva ce m-a făcut să mă întreb cât de adevărată era, de fapt, afirmația aceea. Încă îl vedeam traversând localul spre bar, când dinspre marginea mesei s-a auzit un bâzâit. Mobilul lui Matt era lângă farfuriile noastre goale, forma lui subțire vibrând insistent și anunțând un apel. Am ridicat privirea, să îl chem înapoi, dar un instinct m-a făcut să mă uit mai întâi la telefon. Pe ecranul mic era afișat cu verde aprins, ca într-o reclamă, numele persoanei care suna. Am citit clar, chiar și cu susul în jos, dar l-am răsucit cu arătătorul spre mine. Cathy. Cinci litere nevinovate, dar ceva la ele mi-a aprins un

beculeț de avertizare, care nu avea nicio legătură cu apelul telefonic.

De ce îl suna Cathy pe Matt? Telefonul încă suna insistent. Trebuia să răspund? Nehotărâtă, mi-am lăsat mâna să se îndrepte spre dispozitivul mic, dar un fel de instinct m-a oprit să răspund. Câțiva clienți de la mesele din apropiere s-au întors auzind telefonul, evident, sunetul întrerupându-le seara. Le-am întâmpinat privirile cu un zâmbet de scuză, dar tot nu am răspuns. În cele din urmă, s-a oprit.

Un minut sau două mai târziu, Matt s-a întors, aducându-mi haina. Acum era momentul să îi spun despre apelul pierdut. Să îl întreb de ce Cathy, pe care el pretindea că nu o mai văzuse de mulți ani, până în seara accidentului meu, îl suna pe mobil, pe numărul pe care îmi amintesc sigur că mi-a spus că îl dăduse doar celor mai apropiați prieteni și familiei.

În drum spre casă, a sunat din nou. Eram opriți la semafor, iar el a scos discret telefonul din buzunar, să se uite la ecran. O expresie pe care nu am reușit să o citesc i-a trecut pe chip, în timp ce degetele i s-au mișcat rapid și au respins apelul, fără să răspundă. Intuiția mi-a spus că era din nou Cathy, încă înainte să aud minciuna din vocea lui.

— Cine era?

— Doar cineva de la lucru. Poate aștepta până mâine.

Când am ajuns, lumina de la parter era încă aprinsă, astfel că Matt a profitat de ultimele noastre momente de intimitate de la ușă, în timp ce căutam cheile prin geantă.

— M-am simțit foarte bine în seara asta, domnișoară Wiltshire.

Am încercat să zâmbesc, dar aveam în minte doar expresia ciudată pe care o avusese pe față în mașina, când sunase telefonul.

— Crezi că tatăl tău va veni după mine cu o pușcă, dacă încerc un sărut de noapte bună în prag?

Și, fără să aștepte răspunsul meu, m-a tras ferm lângă el și m-a sărutat într-un fel în care în alte împrejurări mi-ar fi înmuiat genunchii. Când s-a tras, ochii îi erau plini de dorință și nu părea să fi observat că mintea mea fusese în altă parte când mă îmbrățișase.

AM umblat prin geantă și am reușit să scot cheile. Venind chiar în spatele meu, când am intrat pe hol să îl salutam pe tata, Matt mi-a șoptit poznaș la ureche.

— Nu uita ce am zis mai devreme despre ușa dormitorului tău.

***

Nu mi-am dat seama de imensul nod de tensiune pe care încercasem să îl controlez toată ziua, până când în sfârșit, am rămas singură în cameră. Mi-am aruncat cât colo pantofii și m-am lăsat pe patul vechi, de o persoană. Apoi, singură pentru prima dată, am simțit cum încordarea începe să se retragă și am știut că gândurile și sentimentele pe care încercasem să le îngrop în adâncurile minții mele refuzau să mai fie reduse la tăcere. Dar erau atâtea de clarificat, atât de multe emoții contradictorii, încât realmente m-am simțit copleșită de invazia lor. Să ies direct din durerea și umilirea respingerii lui Jimmy, să îl evit pe Matt, care, pe bună dreptate, era nedumerit de răspunsul neconvingător al logodnicei lui, însemnau prea mult pentru mintea oricui. Mai ales pentru o minte care încă mai credea că avea un trecut complet diferit. Nu era de mirare că nu reușeam să mă integrez în prezent.

Pentru a-mi potoli gândurile haotice, de parcă sursa tuturor problemelor mele se datora doar inactivității, am început să fac ordine prin cameră frenetic, în cele din urmă, aplecându-mă să iau geanta pe care o avusesem cu mine la Londra, cu o

seară înainte. Am desfăcut-o și am răsturnat conținutul pe pat.

Mi-a luat doar câteva momente să dau la o parte lucrurile mai mici și să rămână doar cămașa de noapte din bumbac pe care o purtasem la hotel. Am luat-o, cu intenția de a o îmbrăca din nou, dar în clipa în care am atins materialul moale, un instantaneu intens mi-a umplut mintea. Nu îmi mai vedeam patul și, deodată, am fost transpusă înapoi la hotel. Simțeam căldura buzelor lui Jimmy pe ale mele, le simțeam atât de puternic, de parcă era chiar acolo, lângă mine. Niciodată nu crezusem în psihometrie – de fapt, nu credeam în nimic spiritual –, dar am retrăit, în cele mai mici detalii, senzația că Jimmy îmi dădea jos, încet, cămașa de noapte. Degetele mele s-au strâns convulsiv pe materialul din bumbac, retrăind momentul când, în sfârșit, îmi deschisesem sufletul spre un adevăr pe care îl negasem atât de mult timp, iar apoi a urmat și momentul când întreaga speranță îmi fusese luată.

Am scos un țipăt furios și am aruncat cămașa de noapte pe pat. A rămas acolo, o bucată de material inofensiv, dar aproape că puteam vedea căldura urmelor lăsate de degetele lui Jimmy pe el. Pentru mine, cămașa aceea avea să fie marcată pentru totdeauna și mi-am dat seama că nu puteam să o port atunci, nu cu logodnicul meu dormind într-o cameră aflată la câțiva metri distanță. De fapt, nu credeam că voi fi în stare să o mai port vreodată.

Am visat intens în noaptea aceea, subconștientul meu fiind la fel de agitat ca și mintea mea trează. În visul meu eram, în mod ciudat, adormită, nu acolo, în dormitorul meu, ci într-un loc bizar, pe care nu îl recunoșteam. Dar am presupus că trăiam acolo, pentru că și tata era acolo, suficient de aproape de mine să îi aud vocea, dar nu într-atât de aproape cât să înțeleg ce spunea. Iar în visul meu știam că aveam o întâlnire importantă. Natura ei nu era clară – poate că era cu specialistul în amnezie

sau putea fi cu totul altceva –, dar tot ce știam era că, în visul meu, simțeam o prevestire teribila că voi adormi și voi rata tocmai întâlnirea aceea importantă.

Mai avusesem astfel de vise, când se apropia ceva important, precum examenele sau o vacanță. Și, cu toate că visul acela era asemenea celor din trecut, părea, în același timp, cumva mai necesar și imperativ să nu adorm. În visul meu știam că ratarea întâlnirii ar avea consecințe catastrofice; că nu era ceva ce putea fi reprogramat, pur și simplu. Era crucial să nu adorm și, parcă pentru a sublinia asta și mai mult, îl auzeam pe tata șoptindu-mi: „E timpul să te trezești, Rachel, e timpul să te trezești acum”. Îmi doream să îi răspund, să îi spun că eram trează, dar somnul mă ținea strâns și nu reușeam să scap de încătușarea lui, să îi răspund. Incapacitatea de a mă trezi și de a ajunge la întâlnire la timp începea acum să mă sperie și simțeam cum inima îmi bătea mai repede, de frustrare.

Țiuitul a început lent, pătrunzând în vis precum înțepăturile mici ale unui ac. A trecut de vălul somnului, tonul lui ascuțit și insistent spunându-mi că nu putea fi ignorat. Ce era sunetul acela? În vis îl auzeam foarte clar, iar când tentaculele somnului au început să-și slăbească strânsoarea, mi-am dat seama că era o alarmă. Când am clipit să mă trezesc, încă o auzeam sunând. Confuză, am întins mâna spre noptieră. Probabil că era o alarmă pe care o setasem înainte să mă culc, fără să îmi dau seama. Dar mâna mea nu a găsit niciun ceas lângă pat.

Am ridicat capul de pe perne. Vălul somnului s-a mai ridicat un pic și mi-am dat seama că țiuitul devenea tot mai slab, iar o clipă mai târziu a dispărut. Am clipit prostește în beznă, complet zăpăcită de vis, iar apoi, parcă purtată de un mic vârtej, am simțit mirosul familiar al after-shave-ului preferat al tatei. Asta m-a trezit și mai bine

decât o făcuse alarma imaginară. Nu era prima dată când simțeam mirosul acela noaptea și, cum tata nu era de văzut, evident, dovedea că nu el mă verificase când se mai întâmplase asta. Dar ce însemna? E posibil să ai halucinații cu un miros?

Gândurile mele haotice au fost întrerupte brusc de un zgomot slab venit dinspre coridor. Am înghețat, ciulind urechile. După o clipă, am auzit din nou: scârțâitul slab al parchetului vechi, trădând prezența unui intrus. Primul meu gând frenetic a fost: un hoț. Și pot da vina doar pe faptul că încă eram pe jumătate adormită pentru nebunească lipsă de logică ce a atras acea concluzie inițială.

Un alt scârțâit, un pas pe scândurile trădătoare, iar apoi, prin lumina difuză a Lunii, care pătrundea printre draperiile subțiri, am văzut cum mânerul ușii mele începe să se miște încet. Când mișcarea de rotire a fost completă, am auzit ușa scâncind ușor, când cineva a apăsat să o deschidă. Ușa s-a opus. Mânerul a fost eliberat și apăsat din nou, iar de data aceasta forța folosită a făcut ca ușa să scârțâie din țâțâni, în semn de protest. Încuietoarea încă rezista.

Am așteptat ținându-mi respirația. De teamă ca mișcările mele să nu fie auzite de pe hol, nu îndrăzneam să mă foiesc pe pat, mi-am mușcat buzele nervos, întrebându-mă de câte ori va mai încerca și cât de rezistentă era încuietoarea. Era o nebunie să cred că ar fi fost de preferat ca un hoț să fi intrat în casă și să nu fie logodnicul meu.

— Rachel?

Vocea lui Matt era o șoaptă rostită aproape de țâțâna ușii.

— Rachel, ești trează? Rachel?

Timpul parcă se oprise în loc. Nu mai puteam să îmi țin respirația multă vreme, iar dacă nu renunța în curând, cu siguranță, avea să audă cum expiram zgomotos sau leșinam din lipsă de oxigen. Din fericire, nu s-a întâmplat niciuna dintre ele,

deoarece, după un alt minut de neliniște, i-am auzit pașii retrăgându-se pe hol, spre camera de oaspeți.

***

Când am coborât dimineață, era îmbrăcat și stătea la masa din bucătărie. În fața lui erau o cană de cafea goală și un ziar deschis.

— Bună dimineața, l-am salutat relaxat.

Speram să fie tonul potrivit pentru o femeie care își încuiase afară din cameră logodnicul, în noaptea dinainte. În plus, m-am aplecat să îl pup pe obraz.

— Ai dormit bine? m-a întrebat politicos.

Eram cu spatele la el și îmi umpleam o cană mare cu cafea. M-am bucurat că nu putea să îmi vadă fața când am răspuns.

— Da. De fapt, foarte, foarte bine. M-am stins ca un bec; moartă, din clipa în care am atins perna.

Încetează, Rachel, țipa o voce șoptită din mine; era mult prea mult ca să pară credibil. Se pare că și el a considerat la fel.

— Așadar, nu m-ai auzit la ușa ta azi-noapte?

Nu l-am privit în ochi și m-am concentrat să amestec în cană atât de energic, încât riscam să înlătur ceramica de pe ea.

— Nu. De ce, s-a întâmplat ceva?

A rămas tăcut atât de mult timp, încât m-a forțat să ridic privirea.

— Am venit să stau cu tine.

— O!

Iar când a părut să aștepte de la mine mai mult decât atât, am adăugat:

— Credeam că glumești când ai spus asta.

Evident, nu a fost răspunsul corect. Privirea lui spunea multe, iar tăcerea lui m-a obligat să spun mai mult.

— Dar nu puteam face nimic. Nu aici. Nu cu tata în camera alăturată.

— Asta nu ne-a oprit niciodată înainte.

Avea dreptate. Îmi aminteam câteva incursiuni din adolescență pe coridor, riscul asumat și frica de a nu fi prinși oferindu-ne un plus de entuziasm.

— Ei bine, acum e altfel. Suntem mai în vârstă. În plus, știi că, pentru mine, lucrurile sunt încă un pic confuze. Ai spus că înțelegi. Ai spus că vei avea răbdare.

Dacă în clipa aceea ar fi arătat un pic mai jenat, probabil că mi-aș fi înmuiat tonul. La urma urmei, el nu știa sigur dacă eu fusesem trează când venise să îmi bată la ușă. A luat ziarul și l-a împăturit atent, înainte să continue:

— Cred că sunt extrem de răbdător, Rachel. Dar sunt om. Într-o clipă avem o relație cât se poate de adultă, iar în următoarea nu îți amintești nimic despre noi și te ascunzi de mine în întuneric, în spatele ușii încuiate.

La naiba! Știa că fusesem trează. Și totuși mă lăsase să intru direct în capcană, să mă fac de ras. Brusc, m-am enervat.

— Ei bine, îmi pare foarte rău dacă faptul că am fost atacată a fost un inconvenient atât de mare pentru viața ta plănuită. Cu siguranță, nu am avut intenția asta. Vrei să îmi cer scuze și pentru amnezie, cât încă o mai am, sau ar trebui să spun doar că îmi pare rău pentru că n-am vrut să fac sex cu cineva pe care am impresia că l-am cunoscut abia acum câteva zile?

Atunci a venit la mine și, cu toate că încă eram furioasă, l-am lăsat să își pună brațele în jurul meu, dar nu m-am relaxat în îmbrățișarea lui și sunt sigură că a simțit încordarea care trecea în valuri prin corpul meu.

— Îmi pare rău, mi-a șoptit în păr. Doar că e foarte dificil să te văd, să te iubesc și să te doresc, știind că tu nu simți la fel.

A părut atât de sincer, încât am simțit că furia mea aproape a dispărut, luată de un val de remușcări. Nu îmi aminteam să îl iubesc ca femeie adultă, dar nu era vina lui. Fără să vreau, mi-a venit

în minte poza cu noi doi lângă Turnul Eiffel. Poate că nu-mi aminteam sentimentul, dar nu putea exista îndoială că în clipa în care fusese făcută poza eram complet îndrăgostită de bărbatul pe care acum îl țineam la un braț distanță. Am gemut un pic și i-am permis corpului meu să se relaxeze complet lângă el, ba chiar mi-am pus brațele pe pieptul lui puternic, să îl țin aproape.

— Îmi pare rău, Matt. O să mă străduiesc mai mult. Serios. Doar mai dă-mi un pic de timp. Doar dă-mi timp să… fiu bine din nou.

Inima mea a tresărit un pic. Aproape că mi-am zis să uit de Jimmy! Degetele lui mi-au ridicat bărbia, ținându-mi fața îndreptată spre a lui, într-un fel pe care mi-l aminteam de cândva.

— Doar să nu dureze prea mult, da?

Apoi m-a sărutat lung și pasional, parcă pentru a-mi arăta ce pierdeam. L-am sărutat și eu, pentru că mă simțeam vinovată; pentru că înainte îl iubeam foarte mult, într-adevăr, și pentru că… pentru că era Matt.

La câteva minute după ce tata a intrat în bucătărie, întrerupându-ne fără subtilitate îmbrățișarea și anunțându-și din prag sosirea, prin câteva mormăieli în barbă, mi-a dat o veste bombă:

— Îmi pare foarte rău, Rachel, dar va trebui să mă întorc la Londra astăzi, nu mâine.

Încă mă simțeam vinovată pentru felul în care reacționasem, așa că am spus pe un ton plin de regret:

— Trebuie? Credeam că plănuim să petrecem ziua împreună.

Expresia lui era plină de regret, dar a rămas ferm.

— Îmi pare rău, dar a intervenit ceva important la lucru și trebuie să rezolv azi.

— Duminica?

— Știi că uneori trebuie să lucrez în weekenduri.

— De fapt, nu știu. Amnezie. Ai uitat?

Aș fi putut să mă opresc acolo, dar ceva în privirea lui mi-a activat intuiția feminină.

— Are vreo legătură cu telefonul acela de la lucru, de aseară?

Pentru o clipă, a rămas blocat, apoi, într-o succesiune rapidă, pe fața lui frumoasă s-a așternut o altă expresie, urmată rapid de una plină de regret.

— Da, chiar are. E o situație urgentă de care trebuie să mă ocup și care nu poate aștepta până luni. Tu încearcă să ai o zi relaxată cu tatăl tău și te sun diseară, da?

Vreo zece minute mai târziu a plecat, m-a pupat pe hol și a dat mâna cu tata. Am stat în pragul ușii deschise și am privit cum scoate mașina de pe alee, într-o sclipire metalică și cu scrâșnet de cauciuc.

— Ce păcat că a trebuit să plece atât de repede! a zis tata, în cele din urmă, când mașina a dispărut de sub privirile noastre.

Știam că nu îi părea rău deloc și i-am aruncat o privire lungă, care spunea tot. Dar m-a făcut să mă întreb câte minciuni voi mai auzi în ziua aceea.

***

Restul zilei a trecut destul de liniștit. Am petrecut vreo oră încercând să o fac pe pisica tatei să mă placă, însă fără să reușesc, o altă oră întrebându-mă ce fel de urgență-legată-de-Cathy necesita prezența imediată a lui Matt în Londra, iar în restul timpului străduindu-mă, tot fără succes, să nu mă gândesc deloc la Jimmy. Singurul moment bun al zilei a fost un telefon neașteptat din partea lui Sarah, care tocmai se întorsese din luna de miere. Ea și David petreceau seara cu părinții ei, dar am stabilit sa luam prânzul împreună a doua zi, înainte ca ea și proaspătul ei soț să se întoarcă în Harrogate.

În seara aceea am adormit gândindu-mă că urmează să se întâmple ceva plăcut, ceva care nu avea de ce să-mi perturbe visele.

10

Stabiliserăm să ne întâlnim la un bistro mic din centru și, ca de obicei, eu am ajuns cu mult înainte de sosirea lui Sarah. Vremea se răcise și mai mult peste noapte și, cu toate că eram înfofolită cu un fular călduros și cu mănuși, simțeam aerul de decembrie, greu de amenințarea zăpezii, biciuindu-mi picioarele și fața.

Apoi a ajuns Sarah, ieșind din taxi toată numai un zâmbet plin de căldură, care m-a transportat imediat înapoi în tinerețe. M-a învăluit în cea mai strânsă îmbrățișare, o adevărată realizare pentru cineva cu 15 centimetri mai scundă decât mine, și a fost nevoie de ceva timp până ca vreuna dintre noi să se tragă din strânsoare. Când am făcut-o, lacrimile din ochii mei erau la fel ca sclipirile din ai ei și amândouă am izbucnit în râs, pentru că era singurul mod de a ne împiedica să plângem.

— Cum ești, scumpa mea?

Mi-a luat un timp să răspund, pentru că vechea noastră formulă de salut mi-a pus un nod uriaș în gât, iar fața mea era încă adânc îngropată în umărul ei. Am atras unele priviri curioase din partea trecătorilor, dar niciuneia dintre noi nu îi păsa.

— Trăiesc, dar am luat-o un pic razna.

Mi s-a părut că era un rezumat destul de exact al situației mele.

— Nicio schimbare, așadar, a răspuns ea, împletindu-și brațul cu al meu și ghidându-mă spre restaurant. Haide întâi să ne ascundem de frig și apoi poți să îmi povestești tot.

A adăugat poznaș, din mers:

— Știi, în clipa asta, chiar e mult mai frig aici decât în St. Lucia.

Am așteptat până ne-am așezat la masă și am comandat ceva de băut, înainte să începem să vorbim. Iar apoi, când am făcut-o, am început amândouă deodată.

— Deci, cum stau lucrurile, până la urmă? Tot nu ți-a revenit memoria?

— Așa, spune-mi despre luna ta de miere.

Am râs și amândouă am așteptat ca să povestească cealaltă.

— Scuze, a zis Sarah, cred că întrebarea mea despre lovitura ta la cap și despre amnezie este mai tare decât banala mea lună de miere.

— Bine, am zis, cu un zâmbet. Despre ce vrei să îți spun mai întâi? Despre atacul pe care nu mi-l amintesc deloc sau despre chestiile picante care au urmat?

Chipul bronzat al lui Sarah s-a luminat, trădând o încântare evidentă. Chestiile picante, evident. Dar, înainte să pot începe, s-a răzgândit.

— Știi ceva, vreau să aud tot, absolut toate detaliile.

— Ar putea dura ceva, am prevenit-o. Tu și David nu aveți de prins un tren în după-amiaza asta?

A ridicat din umeri, de parcă un astfel de detaliu trivial nu avea cum să aibă importanță.

— Dacă nu voi fi acolo, va trebui să plece fără mine. Suntem căsătoriți de vreo cinci minute… probabil că nici nu o să-mi simtă lipsa!

Nu prea mi-a venit să cred ceea ce-mi spunea, dar am luat o înghițitură lungă de vin și am început să îi povestesc ce mi se întâmplase după noaptea petrecerii burlăciților. A ascultat atentă cât timp am vorbit, asimilând tot, întrerupându-mă atunci când avea nevoie de mai multe detalii despre ceva.

— Și cum sunt eu în celălalt trecut al tău? Te rog, spune-mi că sunt înaltă, slabă și frumoasă. O, nu, și mai bine, te rog, spune-mi despre Cathy că s-a îngrășat și e urâtă. Asta chiar ar fi ceva.

Am râs amândouă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar Cathy e și mai frumoasă decât era în tinerețea noastră. Dar e și mult mai răutăcioasă, trebuie să recunosc.

Sarah și-a țuguiat buzele și a zis pe un ton mucalit:

— Nu mi-e greu să-mi imaginez asta.

M-am uitat atent la ea. Sarah vorbise mereu pe șleau când venea vorba despre Cathy. Îi povesteam lucrurile în ordinea în care se întâmplaseră și nu îi spusesem încă despre apelul telefonic pe care îl văzusem pe mobilul lui Matt. Eram sigură că avea să spună ceva mai puțin elegant despre asta.

— Deci această a doua viață pe care credeai că o ai era de tot rahatul? Corect? Toată lumea era bolnavă sau foarte speriată sau moartă? Și toate lucrurile bune din viața ta nu se întâmplaseră deloc? Am înțeles bine?

— Pe scurt, da.

— Și totuși, ai continuat să încerci să le dovedești tuturor că trebuie să te întorci acolo?

— Ei bine, da.

Mi-am dat seama unde voia să ajungă.

— Toți au dreptate. Ești nebună! Nu ți-a spus nimeni niciodată că, dacă îți imaginezi o altă lume, aceea este mai bună decât cea reală, nu de o sută de ori mai rea?

Doar ea putea să mă facă nebună, în așa fel încât să nu pară decât a observa o trăsătură ceva mai bizară.

— Înțeleg ce spui. Dar, chiar și așa, tot îmi doream să „mă întorc”, dacă așa e corect spus, la ceea ce părea adevărata mea realitate. Dar acum nu mai vreau. Mă rog, nu după noaptea trecută.

— Ooo… s-a întâmplat ceva cu Matt?

Am făcut o pauză de o clipă lungă înainte să răspund, știind că răspunsul meu o va șoca și o va uimi.

— Nu, Jimmy.

Jur că bronzul ei a pălit pentru un moment, când a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă ce spuneam.

— Scuză-mă puțin!

A prins brațul unui ospătar care trecea pe lângă noi.

— Credeți că puteți să ne mai aduceți o sticlă din asta?

A arătat spre sticla noastră de vin aproape goală.

— Am impresia că o să avem nevoie de ea.

***

Nu știam ce așteptam să spună când, în sfârșit, am terminat de povestit incidentul de la hotel. Poate că mă așteptam la șoc, chiar dezamăgire, auzind cât de dispusă fusesem să îl înșel pe Matt. La ce nu mă așteptam a fost aprobarea ei fără echivoc.

— La naiba, era și timpul!

— Cum?

— Așa cum ai auzit.

— Da, te-am auzit. Dar tu m-ai auzit? M-a refuzat. Pur și simplu, n-a fost interesat. Iar în ziua următoare abia dacă se putea uita la mine. Acum, spune-mi nebună, dar în orice viață anterioară acesta ar fi un mesaj destul de clar: „Nu vreau să fac asta”.

— Pfuuu! a zis Sarah. Nu înseamnă nimic. În ceea ce îl privește pe Jimmy, tu ești singura persoană care există în lumea asta. Așa a fost mereu.

— Nu ai fost acolo, Sarah. Nu ai văzut cât de dezgustat arăta. Nu știa cum să scape de mine mai repede.

— Și ai vorbit cu el despre asta, a doua zi, când ați venit acasă?

— Nu, am răspuns trist, amintindu-mi drumul ciudat cu mașina. Niciunul dintre noi nu a îndrăznit să aducă vorba. A fost prea jenant. Prea umilitor.

Sarah a scuturat din cap.

— În povestea asta e mai mult decât îți dai seama. Trebuie să fie. Jimmy nu s-ar purta așa cu nimeni, cu atât mai puțin cu tine. Știu că nu l-ai

văzut prea mult în ultimii ani, dar crede-mă când spun asta. Încă e la fel de îndrăgostit de tine cum era în liceu.

— Te înșeli, am corectat-o ursuză.

— O să vezi.

Ajunsesem la un impas. Nu mai era nimic de spus despre noaptea aceea. Așa că, în sfârșit – și din fericire pentru mine –, am trecut la subiectul mai puțin complicat al nunții lui Sarah și al lunii ei de miere. În drum spre restaurant se oprise să ia pozele de nuntă, iar după ce ni s-au luat farfuriile, a pus pe masă albumul gros.

Niciodată nu văzusem o mireasă care să arate mai frumoasă și mai fericită ca Sarah în ziua aceea. În timp ce întorceam paginile în relief ale albumului, nu am putut să mă abțin să mă simt copleșită de tristețe, pentru că nu fusesem acolo, să împart cu ea acel moment incredibil. Probabil că și-a dat seama la ce mă gândeam și a văzut regretul din zâmbetul meu, în timp ce degetele mele rătăceau pe o fotografie în care ea și David râdeau fericiți sub o ploaie de confetti.

— Știi, am vrut să amân nunta, a zis ea încet, când am aflat ce s-a întâmplat cu tine, dar tatăl tău și Matt nu au vrut să audă de așa ceva.

— Aveau dreptate. Aș fi fost furioasă dacă ai fi făcut asta.

Am continuat, întorcând pagină după pagină. Acum ajunsesem la poze de la nuntă, cu mesele frumos decorate cu aranjamente florale roșii, care se asortau perfect cu fundele de un roșu intens de pe spatele scaunelor.

— Totul arată foarte frumos, am murmurat.

Am întors încă o pagină și am ajuns la poze cu invitații, făcute la întâmplare, după masă. Chipul frumos al lui Matt m-a privit din câteva poze de grup. Și Jimmy era acolo, dar mereu în fundal, fără să zâmbească direct spre cameră, cum făcea logodnicul meu. Nu m-am putut abține să nu observ și că în multe poze era prezentă și Cathy,

niciodată prea departe de Matt. M-am oprit să îi studiez chipul superb și am văzut-o pe Sarah că mă privea.

— A arătat uimitor, desigur. Rochia aia era atât de strâmtă, că trebuie să fi fost cusută de ea!

Am râs. Rochia roșie pe care o purtase Cathy arătase într-adevăr de parcă fusese sculptată pe corpul ei, ca un fel de a doua piele.

— Cred că încerca să mă eclipseze.

— Niciodată nu ar reuși! am asigurat-o.

Iar după ce am mai întors o pagină și am văzut-o din nou pe Cathy cuibărită lângă Matt, de data aceasta, pe ringul de dans, a trebuit să întreb:

— A stat lipită de el toată noaptea?

Sarah a ridicat din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că nu știa, dar am citit-o mai bine de atât.

— Doamne, nu-i scapă nimic, nu-i așa?

— O știi pe Cathy, a zis Sarah.

Și am tăcut pentru o clipă. Da, o știam pe Cathy; dar poate că pe Matt nu îl cunoșteam atât de bine.

— Și, oricum, a zis Sarah, luându-mi albumul și închizându-l hotărâtă, nu contează cât dă din gene și câte decolteuri afișează, tu ești cea cu care el s-a logodit; tu ești cea cu care el a fost dintotdeauna.

Am aprobat, dar nu eram sigură că un mic detaliu ca acela ar opri-o pe Cathy, nu dacă ea chiar își punea ceva în cap.

— Știu că voi doi ați trecut printr-o perioadă dificilă în ultimele luni, dar tu m-ai tot asigurat că sunt doar chestiuni legate de lucru, nimic serios, nu cum s-a întâmplat când erați la facultate.

M-am îndreptat brusc pe scaun.

— Cum? Ce s-a întâmplat când eram la facultate? Despre ce vorbești?

Atunci a tresărit vinovată și i-am văzut în privire gândurile, în timp ce căuta o modalitate de a ieși din gafa pe care o făcuse. Am repetat întrebarea, încercând să-mi păstrez vocea calmă și liniștită.

— Ce s-a întâmplat când eram la facultate, Sarah? Spune-mi. Nu e corect să nu știu.

Râsul îi dispăruse din voce și mi-am dat seama că implorarea mea o convinsese să îmi spună.

— Tu și Matt v-ați certat rău și v-ați despărțit pentru vreo patru luni, în anul doi.

Asta chiar era ceva nou pentru mine. Cu siguranță, Matt nu se gândise să pomenească despre asta, în ciuda faptului că avusese toate ocaziile posibile să o facă atunci când vorbiserăm despre relația noastră.

— Ne-am despărțit? De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să îți spun.

— Nu fi toantă! Desigur că poți să îmi spui, am îndemnat-o. Nu o să mă supăr sau așa ceva, vreau doar să știu.

— Nu. Nu e asta. Adică nu pot să îți spun pentru că nu știu.

Asta chiar era ciudat. Cum era posibil ca Sarah să nu știe detalii despre ceva ce trebuie să fi fost un moment foarte important din viața mea? Noi mereu împărtășiserăm totul. Cu siguranță, i-aș fi spus totul despre asta. Dar, după cum spunea ea, se pare că nu o făcusem. O, sunt sigură că ea trebuie să fi încercat să scoată totul de la mine, de multe ori, dar, după câte se pare, refuzasem.

— Am fost foarte supărată din cauza asta?

— Da. Foarte. Dar tot nu ai vrut să îmi spui nimic. Și, crede-mă, am încercat să scot de la tine orice!

Am râs, imaginându-mi tacticile de gradul trei pe care le încercase, aparent fără succes. A fluturat degetul spre mine, în semn de avertizare:

— Și tocmai de asta nu ar trebui să ai secrete față de cea mai bună prietenă a ta. Pentru că nu se știe niciodată când vine o zi în care te trezești cu amnezie, iar ea trebuie să completeze golurile!

Restaurantul începea să se golească în jurul nostru. Iar când m-am uitat pe geam, am văzut că ziua se cam întunecase, sub cerul cenușiu. Încă mai aveam atât de multe să îi spun lui Sarah, dar nu mai era timp. Am cerut nota și, ca să prelungim

ultimele noastre minute împreună, m-am oferit să o conduc până la taxi.

Stăteam la intersecție, așteptând să se schimbe lumina semaforului, când s-a întâmplat. Tocmai se făcuse verde pentru pietoni, iar Sarah făcuse deja un pas pe carosabil, când am auzit sirena. În mod ciudat, nu mi s-a părut că suna de departe și distant, ci s-a auzit puternic și strident, de parcă era foarte aproape. Capul meu s-a răsucit brusc stânga-dreapta, după ambulanța despre care nu știam din ce parte se va apropia. Dar drumul lung și gri părea pustiu în ambele direcții: nu se îndrepta nimic spre noi. Totuși, sunetul era peste tot, claxonul strident reverberând din clădiri și din asfalt. M-am uitat nedumerită în jur, în timp ce alți pietoni începeau să traverseze, în necunoștință de cauză, intrând, cu siguranță, drept în calea unei mașini care venea cu viteză. Mai târziu aveam să îmi dau seama cât de asemănătoare era situația cu visul meu recent; cel în care doar eu vedeam un pericol iminent și toți ceilalți erau indiferenți. Dar deocamdată aveam în minte un singur gând: să o apuc pe Sarah și să o trag din calea amenințării. Sirena era acum atât de puternică, încât abia mi-am auzit propriul țipăt de avertizare, în timp ce m-am întins și am prins-o de mâneca hamei și am tras-o – la propriu – înapoi de pe carosabil. Chiar mă așteptam ca vuietul mașinii să acopere spațiul unde cu o clipă mai devreme fusese prietena mea, dar n-a trecut nimic șuierând pe lângă noi, într-o strălucire de lumini clipind. Drumul a rămas pustiu.

Ceilalți trecători, care începuseră traversarea odată cu Sarah, ajunseseră în siguranță pe partea cealaltă, fără să își dea seama nicio clipă cât de aproape fuseseră de dezastru.

— Unde a dispărut? am întrebat-o pe Sarah, fără să îmi dau seama că purtarea mea ciudată era acum subiectul atenției unui grup de „supraviețuitori” de pe cealaltă parte a străzii.

Din fericire, Sarah părea doar un pic nedumerită; de parcă să fie trasă din calea unui pericol invizibil și inexistent era ceva cu care avea de-a face de obicei.

— Unde a dispărut ce?

— Sirena.

Și cum a continuat să mă privească nedumerită, am adăugat:

— Trebuie să o fi auzit! Se îndrepta direct spre noi!

Vocea mea s-a stins, când am început să depășesc panica și să înțeleg că sunetul sirenei nu se mai auzea. M-a cuprins un oribil sentiment de déjà-vu.

— Tu nu l-ai auzit, nu-i așa?

A scuturat din cap.

— Dar a fost asurzitor, de parcă era chiar deasupra noastră.

A scuturat din cap din nou. Nu a fost nevoie să îmi spună că nimeni nu auzise sunetul, în afară de mine, deja vedeam asta în privirea ei.

— Ți s-a mai întâmplat așa ceva? a întrebat ea blând.

M-am gândit la alarma de ceas care nu era acolo și țiuia în noapte, la numeroasele dăți când aftershave-ul tatei mă învăluia ca un nor.

— Au fost câteva momente, am recunoscut încet, când am auzit lucruri, am simțit mirosuri care…

Cuvintele mele s-au stins.

— Trebuie să îi spui medicului despre asta, când vei merge la el, săptămâna aceasta, m-a îndemnat ea și mi-am dat seama că avea dreptate, chiar dacă nu îmi venea să mai adaug stării mele un simptom inexplicabil. Ar putea fi ceva ce este normal în cazuri de amnezie, a sugerat ea, văzându-mi expresia tristă, apoi a încercat o abordare diferită.

— Sau poate, din moment ce te-ai lovit la cap, acum ai aceste simțuri incredibil de acute și poți

auzi și simți lucruri pe care noi, ceilalți, nu le putem auzi și simți.

— Ca un câine sau cum?

A râs și m-a îmbrățișat.

— Da, dar unul cu un pedigree foarte drăguț.

***

Cuvintele medicului m-au însoțit până ce am coborât treptele de marmură ale clinicii, apoi pe strada selectă din Londra, rezervată mai ales cabinetelor medicale și în zona aglomerată a magazinelor care gemeau de cumpărători de Crăciun. Fusese prematur să anticipez o soluție simplă pentru problemele mele, după o singură consultație. Dar sperasem ca măcar să obțin niște răspunsuri; doar că, de fapt, sfârșisem cu și mai multe întrebări.

Nimic din consultație nu decursese așa cum îmi imaginasem, m-am gândit, în timp ce mă lăsam dusă de valul de cumpărători și turiști, toți grăbindu-se să pună mâna pe orice chilipir le ieșea în cale în zilele acelea de dinaintea Crăciunului. Însăși clinica fusese mult mai elegantă și exclusivistă decât mă așteptasem, dar cabinetul medicului fusese mult mai puțin intimidant; fără o înspăimântătoare canapea din piele pentru consultații, fără bărbați în halate albe, așteptând să mă însoțească în vreo clădire păzită, în cazul în care povestea mea era prea excentrică pentru a-mi mai permite să îmi continui viața printre oameni „normali”.

Până și medicul fusese neașteptat: era o femeie, când eu mă așteptasem la un bărbat, și mult mai maternă și caldă decât medicul freudian pe care mi-l închipuisem. Ea fusese suficient de profesionistă pentru a mă conduce la o deschidere completă cu privire la ciudata mea concepție greșită despre ultimii cinci ani și suficient de blândă pentru a mă face să simt că nimic din ce

spuneam nu era nici pe departe atât de ciudat încât să o determine să apese pe vreun buton de alarmă, care, cu siguranță, era ascuns pe undeva prin cabinetul ei.

La ce nu mă așteptasem era ca aceea să fie abia prima din numeroasele ședințe pe care trebuia să le avem pentru a pune cap la cap trecutul meu pierdut. Din punct de vedere medical, trecusem deja de toate analizele și procedurile necesare pentru a diagnostica orice problemă psihologică, dar încă eram foarte dezamăgită că nu exista o soluție rapidă. Am presupus că, în secret, sperasem la vreun fel de medicamentație sau tratament care să îmi risipească închipuirile și să facă astfel încât noua mea realitate să îmi pară… mă rog, să îmi pară reală. Dr. Andrews fusese amabilă, dar fermă în privința acelei iluzii.

Iar când îi pusesem ultima întrebare, cea al cărei răspuns mă urmărea ca o umbră pe trotuarele aglomerate din Londra, cel puțin fusese onestă.

— Rachel, nu pot să îți spun când îți vei recăpăta amintirile. Ar putea fi mâine, sau săptămâna viitoare, sau ar putea dura mult mai mult. Și, cu toate că se întâmplă rar, trebuie să fiu sinceră și să îți spun că, în unele cazuri de excepție, perioadele acelea pierdute rămân pierdute pentru totdeauna.

Pierdute pentru totdeauna. Cuvintele mă urmăreau în timp ce mergeam, răsunând ca un ecou, în timp ce picioarele mele pășeau pe străzile alunecoase ale capitalei. Nu era ca și cum întreaga consultație ar fi mers prost. Dr. Andrews mă făcuse să mă simt un pic mai bine în privința senzațiilor ciudate pe care mi le imaginasem. Se pare că halucinațiile auditive și olfactive nu erau în niciun caz neobișnuite pentru cei care suferiseră traume la cap, iar când am întrebat-o de ce lucrurile pe care le auzeam și le simțeam erau atât de specifice mi-a oferit o teorie rezonabilă și despre asta. Mirosul aftershave-ului tatălui meu avea pentru mine conotații foarte specifice legate de senzația de

siguranță, iar simțul mirosului este foarte evocativ când vine vorba să ne întoarcem în trecutul nostru. Medicul a presupus că halucinațiile oglindeau, probabil, sentimentele de siguranță fizică pe care le avusesem în copilărie, când fusesem ținută în brațe de tata. Raționamentul ei referitor la sirenele închipuite era și mai prozaic – deoarece a presupus că atunci când am fost dusă la spital, după atac, nu fusesem complet inconștientă, iar sirena ambulanței mi se întipărise cumva în memorie, iar acum era retrăită arbitrar, în timp ce mintea mea confuză încerca să găsească un punct de sprijin în realitate.

Era un pic mai puțin sigură de motivul pentru care auzeam și alarme care nu erau acolo, dar m-a asigurat că în timp vom descifra toate misterele. În timp. Pe scurt, asta era. Trebuia să am răbdare și să las realitatea să iasă la iveală singură, treptat, iar ea m-a asigurat că, odată cu fiecare element care va ieși la suprafață, voi putea renunța la câte o bucată echivalentă din povestea mea imaginară, până când, în cele din urmă, va rămâne doar trecutul adevărat.

Mie îmi părea un proces foarte lent și nu m-am putut abține să nu mă gândesc că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi fost posibil un tratament rapid – oricât de oribil –, care să grăbească lucrurile.

Un lucru îmi plăcea foarte mult la dr. Andrews, și anume faptul că nu râsese când îi răspunsesem la întrebarea de ce credeam că aveam două trecuturi complet diferite. Reacția ei nu fusese deloc ca a lui Jimmy, când îi spusesem despre teoria mea referitoare la lumile paralele. Cel puțin ea nu izbucnise în râs și nu dăduse vina pe alegerile mele literare cumva fanteziste.

Am închis aproape brusc ușa gândurilor. Intenționat nu îmi permisesem să mă gândesc la Jimmy toată săptămâna, iar acum, în cabinetul unui psihiatru care se pricepea să scoată la iveală cele

mai ascunse secrete ale cuiva, cu siguranță, nu era momentul să o iau din nou pe drumul acela.

Și chiar dacă eu nu vorbisem cu Jimmy, știam că ținuse legătura cu tata în fiecare zi, deoarece auzisem câteva discuții șoptite, în spatele ușilor care nu fuseseră închise atât de bine cum crezuse secretosul meu tată. Așadar, în ciuda faptului că, evident, nu era nerăbdător să stea de vorbă cu mine, Jimmy tot voia să știe ce făceam. Și, în timp ce o parte din mine era mulțumită să știe că îi păsa suficient cât să treacă pe la noi, cealaltă parte devenea tot mai furioasă că alegea să discute cu tata, și nu cu mine. Îmi confirma cea mai rea presupunere: că încă se simțea prost după cele întâmplate între noi la hotel și nu putea nici să dea ochii cu mine, nici să mă ierte. M-am întrebat dacă va reuși să mai facă vreuna dintre ele vreodată.

Sătulă să fiu asaltată de înverșunații vânători de cadouri de Crăciun, m-am strecurat într-o cafenea mică și am găsit o masă liberă. În ultima clipă, programarea mea la medic fusese mutată de după-amiază pe dimineața următoare. Nu m-ar fi deranjat să iau mai devreme trenul rapid spre Londra, doar că îmi rămânea prea mult timp de pierdut, înainte de ora la care trebuia să mă întâlnesc cu Matt la cină și să mă ducă apoi la Great Bishopsford. Fusese prea târziu să dau de Matt în ziua precedentă, să îl anunț de schimbarea de planuri și, deși crezusem că îmi puteam petrece timpul liber rămas la Londra pentru cumpărături de Crăciun, programarea la medic mă obosise mental mai mult decât mă așteptasem, iar acum nu mai aveam chef să mă înghesui prin mulțimea de oameni din magazinul universal.

M-am uitat la ceas. Era spre sfârșitul dimineții, dar exista posibilitatea ca Matt să fie liber pentru un prânz timpuriu. Aș fi putut să îi explic unele dintre lucrurile pe care mi le spusese dr. Andrews, cât încă le aveam proaspete în minte. Poate că l-ar ajuta să înțeleagă de ce îmi era atât de dificil să

revin imediat la rolul meu de logodnică, așa cum știu că se aștepta. Acționând impulsiv, am scos telefonul și am căutat prin agendă până am dat de numărul lui de la birou.

Secretara lui a răspuns la al doilea țârâit, tonul ei profesional încălzindu-se considerabil când mi-a recunoscut vocea. Mai mult decât al meu.

— O, Rachel, îmi pare rău, tocmai l-ai ratat. A plecat acum vreo zece minute la apartamentul lui, dar oricum vă întâlniți acolo pentru prânz, nu?

— Hmm…

Nu știu de ce nu i-am corectat imediat presupunerea, dar o voce șoptită m-a avertizat să nu o fac. Și am ascultat-o.

— Ar trebui să ajungă acolo foarte curând, în funcție de trafic. Și ai putea să îi spui că am reușit să îi anulez întâlnirile acelea pe care le avea în această după-amiază, așa cum mi-a cerut?

— O… bun. O să-i spun.

— Mi-a părut bine că am vorbit cu tine. Sper să aveți un prânz plăcut azi. Toți ne bucurăm să auzim că te simți mai bine.

— Mulțumesc…

M-am chinuit să îmi amintesc numele ei, dar, evident, nu mi-a venit nimic în minte, așa că am zis încă o dată:

— Mulțumesc.

Am rămas mult timp uitându-mă la telefon, înainte ca, în sfârșit, să închid clapeta și să îl pun la loc în geantă. Nu îmi amintesc când am terminat cafeaua sau când am plătit nota, dar, cum nimeni nu a fugit după mine strigând „hoața”, presupun că m-am ocupat de asta.

Existau o sută de motive pentru care secretara lui Matt putea să fi înțeles greșit ce îi spusese el despre planurile pe care le avea. La urma urmei, avusesem intenția să ne întâlnim la cină în seara aceea, iar când el îi ceruse să îi anuleze întâlnirile de după-amiază, ea trebuie să fi înțeles greșit că ne întâlnim la prânz. Totuși, păruse atât de sigură că el

era în drum spre apartament, pentru o întâlnire cu mine. Cum putea să fi interpretat greșit asta?

Și poate că ignoram cea mai importantă întrebare. Ce era atât de urgent încât determinase un workaholic precum Matt să își anuleze toate întâlnirile din toiul unei zile? Pentru că, evident, nu făcuse asta pentru a lua prânzul cu logodnica lui.

A fost destul de ușor să găsesc un taxi, deși a trebuit să mă uit în agenda cu adrese, pentru a găsi exact unde era apartamentul lui Matt. În timp ce taxiul se târa prin traficul de la amiază, am încercat să nu mă gândesc la nimic și am refuzat categoric să ascult vocea din mintea mea care striga să prezică rezultatul acelei vizite-surpriză. Mi-am tot reamintit că știam foarte puține despre stilul de lucru al lui Matt, iar faptul că dispărea în felul acela în mijlocul zilei putea fi comportamentul lui obișnuit. Sigur că da, mi-a zis vocea.

În cele din urmă, taxiul a oprit în fața unui bloc de apartamente cu aspect exclusivist.

— Am ajuns, scumpo. Hanbury Mansions.

Am încercat să zâmbesc, dar cum eram cam încordată, nu mi-a ieșit natural, așa că am umblat în portofel, să scot o bancnotă pentru șofer. Atunci am văzut că mâna mea începuse să tremure foarte ușor. E ridicol, m-am dojenit. De ce deveneam atât de stresată de ceva ce, fără îndoială, avea vreuna dintre cele mai simple explicații? Vedeam mistere acolo unde nu existau și, cu siguranță, aveam parte de suficientă dramă reală în viață ca să mai am nevoie să inventez un episod nou.

Aproape că i-am spus taximetristului că m-am răzgândit, dar asta a fost înainte să mă uit pe geamul pătat de ploaie și să văd mașina lui Matt parcată discret pe o parte a curții, într-un loc privat. Bun, așadar era acolo. Asta tot nu însemna nimic. Cu toate acestea, mâna mea, care ezitase pe mânerul ușii, l-a apăsat și am coborât din mașină.

Hotărârea mea s-a clătinat când am ridicat privirea spre clădirea înaltă, din cărămidă roșie și

sticlă. Cât de stupid voi arăta când toată povestea asta se va dovedi doar o agitație pentru nimic? Ca să nu mai spun de paranoia? Fără îndoială, îmi va mai da ceva de lămurit cu dr. Andrews, la următoarea ședință.

Totuși, picioarele mele au continuat să se îndrepte spre clădire. Deși știam că Matt putea avea o sută de motive valide pentru a se duce acasă în mijlocul zilei, motive pe care să nu i le fi spus secretarei lui, tot n-am putut ignora impulsul care mă făcuse să merg acolo, după acel telefon dat la biroul lui.

Dar, pentru prima dată, m-am întrebat dacă într-adevăr voiam să merg până la capăt cu asta. Deși încercasem să nu ascult vocea de avertizare din mintea mea, nu eram complet stupidă. Știam că orice era pe cale să se întâmple putea să se termine rău. Dar cuvintele secretarei îmi sădiseră o întrebare în minte, întrebare care acum țipa după un răspuns. Am auzit motorul taxiului în spatele meu, care apoi a plecat în trombă de lângă curte, eliminând ultima mea șansă de a fugi. Am tras aer în piept, mi-am îndreptat umerii și am luat-o spre clădire.

Lângă intrarea mare din sticlă era un portar în uniformă, care mi-a deschis politicos ușile și mi-a permis să intru. Abia când am ajuns înăuntru mi-a trecut prin minte că nu aveam nici cea mai mică idee care era apartamentul lui Matt. Tot ce știam era adresa clădirii. Șirul de cutii poștale încuiate din stânga holului arăta că erau mai bine de douăzeci de apartamente în bloc: Matt putea locui în oricare dintre ele. Soluția evidentă era să îl întreb pe portarul în uniformă, de la recepție, care era apartamentul lui Matt Randall. Dar, dacă făceam asta, probabil că regula i-ar fi spus să sune în apartament, să îl anunțe pe proprietar că avea un vizitator; se înțelegea de la sine că nu putea lăsa orice persoană de pe stradă să intre, pur și simplu. Evident, dacă apelam la portar, pierdeam

elementul-surpriză, astfel că singura soluție era să trec cumva de el și să încerc să găsesc singură apartamentul lui Matt.

Într-o clipă de inspirație am scos din geantă o hârtie albă și m-am prefăcut că mă uit pe ea de parcă îmi justifica prezența acolo în momentul acela. Dacă treceam, pur și simplu, cu încredere pe lângă bărbatul de la pază, poate că reușeam. Din fericire, telefonul de pe biroul de la recepție a sunat în clipa aceea și, în timp ce el a răspuns, am profitat de ocazie. Cu privirea fixată pe șirul de lifturi din spatele holului, am trecut hotărâtă pe lângă birou. Am fost rapidă, dar nu suficient.

— Scuzați-mă!

Am ignorat vocea. Mergi sigură pe tine, ca și cum ai avea tot dreptul să te afli aici, mi-am zis, fără să-mi las pașii să ezite.

— Domnișoară, scuzați-mă!

De data asta, vocea lui a fost mai puternică și, fără să vreau, am ezitat. Nu mai era altcineva pe hol. Evident, mi se adresa mie. M-am gândit să înaintez oricum, dar a fost imposibil să ignor neașteptata imagine nedorită cu mine scoasă afară din clădire de doi bodyguarzi musculoși. M-am întors spre recepție, cu ceea ce speram că era un zâmbet inocent. Un al doilea portar, pe care nici nu îl observasem până atunci, a ridicat curios privirea de pe un vraf de hârtii din fața lui: evident, pauza care i se arăta promitea să fie mult mai interesantă decât ceea ce făcea atunci.

Primul bărbat, cel care mă strigase, mi-a făcut semn cu degetul să mă apropii. O, era mai mult decât jenant. Am aruncat o privire rapidă spre intrare, care încă era păzită de un al treilea bărbat. Evident, să ies în fugă nu era o opțiune. Simțindu-mă vinovată, dar sperând să nu se vadă, am continuat să zâmbesc în timp ce mă îndreptam spre biroul de la recepție, cu picioarele moi. Când m-am apropiat, am văzut că ceea ce luasem drept o

privire furioasă era, de fapt, un zâmbet chiar plăcut.

— Da? am zis, sperând că doar eu îmi auzeam tremurul din voce.

— Ați uitat ceva? a întrebat bărbatul.

Am clipit prostește spre el. Să uit ce, mai exact? Să uit să trec pe la recepție? Să uit că nu locuiesc în clădirea aceea?

La naiba, puteam mult mai mult de atât: uitasem chiar ultimii cinci ani.

— Cheile dumneavoastră? a continuat bărbatul, de parcă scotea răspunsul de la un copil din clasă.

— Uf, o, desigur, cheia mea, am răspuns și m-am prefăcut că aș căuta o cheie pe care nu o aveam.

Zâmbetul paznicului s-a lărgit un pic când s-a întins peste birou și mi-a dat o cheie de la intrare, de care era prinsă o plăcuță argintie. Vocea lui a fost amabilă când a continuat:

— Mereu ne rugați să vă păstrăm la recepție cheia de la apartamentul domnului Randall, domnișoară Wiltshire, a explicat el, pe un ton patern. Spuneți că vă scutește să o purtați peste tot cu dumneavoastră.

Am întins mâna să iau respectiva cheie, observând recunoscătoare că pe plăcuța argintie era inscripționat un număr. Paznicul a ezitat, de parcă nu era sigur că ce urma să spună era chiar cuviincios.

— Toți sperăm că vă simțiți mai bine, domnișoară Wiltshire. Ne-a fost dor să vă vedem pe aici.

— Hmmm, mulțumesc! Foarte drăguț din partea dumitale.

Degetele mele s-au strâns în jurul cheii și le-am zâmbit amândurora, dându-mi seama pentru prima dată că cel mai tânăr dintre ei părea cumva agitat. Privirea lui se tot muta de la mine la cheie, iar apoi spre colegul lui mai în vârstă. Ceva îl deranja la faptul că aveam cheia, dar nu intenționam să stau

pe acolo suficient de mult cât să își exprime îngrijorarea.

M-am întors și m-am îndreptat din nou spre lifturi, auzind în acest timp șoapte și o exclamație dinspre bărbații de la recepție. Am apăsat butonul de chemare a liftului. Și mai multe șoapte agitate; evident, erau în dilemă în legătură cu ceva. A fost dată o instrucțiune urmată rapid de sunetul tastelor unui telefon. O altă exclamație și un mormăit rapid și încins între cei doi.

Unde era afurisitul ăla de lift? I-am auzit încercând din nou telefonul, exact în momentul în care cabina și-a anunțat sosirea. Am auzit doar cuvintele „tot ocupat”, când ușile s-au deschis și am intrat în lift.

— Domnișoară Wiltshire, m-a strigat bărbatul mai în vârstă, ridicându-se de pe scaun și plecând de la birou.

Dar nu a fost suficient de rapid, iar ușile s-au închis înainte ca el să fie măcar la jumătatea holului. Apartamentul lui Matt s-a dovedit a fi la ultimul etaj și am sperat ca linia lui telefonică să fi rămas ocupată până să ajung eu la ușă. Cred că știam deja ce îi îngrijorase pe cei doi bărbați de la pază și de ce nu voiseră ca eu să ajung la apartamentul lui fără să îl anunțe mai întâi.

Evident, norocul a fost de partea mea, pentru că, atunci când am ajuns în fața ușii, nu se vedea niciun semn că vizita mea ar fi fost anunțată. Din apartament se auzea sunet slab de muzică, dar nicio voce. Am inspirat adânc, să mă calmez, asurzită pentru moment de bătăile puternice ale inimii mele, și am băgat cheia în ușă. Aceasta s-a deschis și am văzut un apartament mare, cu podele din lemn, în stilul unei mansarde, decorat elegant în piele alb-negru. Sursa muzicii era în stânga mea; acorduri lente și seducătoare de jazz ieșeau dintr-un sistem hi-fi scump.

Pe o masă mare, dreptunghiulară, din sticlă era deschisă o sticlă de vin, lângă care erau două

pahare pe jumătate goale. Pe o margine a canapelei mari din piele era telefonul, pe jumătate ridicat din furcă. Baftă cu apelul de avertizare, băieți, m-am gândit mucalit, surprinsă de gustul amar pe care l-am simțit brusc în gât. Camera era goală.

Timp de câteva momente am rămas pe loc, apoi, din partea opusă a apartamentului, am auzit o voce urmată de ceea ce părea un chicotit. Nu m-am mișcat. Acum știam răspunsul la întrebare. Îl știam din dovada pe care o aveam în față, în camera aceea. Îl știusem, dacă era să fiu complet sinceră, încă dinainte să plec de la cafenea și să chem taxiul. Chiar avusesem nevoie să merg mai departe, spre această inevitabilă și urâtă concluzie?

Picioarele au început să mă ducă în direcția vocilor. Se pare că avusesem nevoie de asta. Ușa era deschisă, ei bine, de ce n-ar fi fost? Credeau că aveau locul doar pentru ei. Am intrat încet în cameră și am văzut mai mult decât aș fi vrut din trupurile lor îmbrățișate, înainte ca vreun simț latent să îi alerteze în legătură cu prezența mea. Reacțiile lor au fost complet diferite: Matt a țâșnit în spate, ca electrocutat, eliberând-o imediat pe femeia din brațele lui. Cathy, pe de altă parte, s-a mișcat cu deliberare, cu privirea de nedescifrat, și s-a întins încet după un cearșaf, ca să-și acopere sânii goi.

Am rămas nemișcați pentru o secundă sau două, dar mi s-a părut o eternitate împietrită în acel tablou hidos și ieftin. Crezusem că voi spune ceva, dar, pentru moment, vorbirea îmi fusese răpită. În mod surprinzător, Cathy a fost cea care a rupt tăcerea.

— Ei bine, asta îmi pare oribil de familiar.

Matt i-a aruncat o privire furioasă, înainte să își ia pantalonii pe care, evident, îi aruncase neglijent lângă pat. Privirea lui era lipită de a mea, în timp ce bâjbâia să se îmbrace. Văzusem suficient, realmente, în toate sensurile cuvântului. M-am întors dinspre dormitor și am început să traversez

sufrageria mare. Mă mișcam repede, dar totul îmi părea ca într-un vis, de parcă lucrurile se întâmplau cu încetinitorul. Din spatele meu am auzit-o pe Cathy spunând ceva, urmată repede de o replică furioasă a lui Matt. Eram aproape la ușă când l-am auzit strigând:

— Rachel, stai! Te rog, așteaptă!

Iuțind pasul, am ajuns la ușă și am deschis-o repede. Următoarele lui cuvinte au fost acoperite de ușa închisă, nu trântită. Ajunsă din nou pe coridor, cu scena patetic de îngrozitoare din apartament lăsată în urmă, am respirat, în sfârșit. Nici măcar nu îmi dădusem seama că uitasem să respir, din clipa în care îl întrerupsesem pe logodnicul meu aflat în pat cu o altă femeie. Senzația amețitoare care începuse să îmi încețoșeze simțurile a dispărut imediat, luată de un val de oxigen, iar odată cu el a venit și durerea și, chiar mai rău de atât, umilința. De fapt, aceea era singura emoție care nu m-a luat prin surprindere. La urma urmei, nu era exact ce mă așteptasem să văd?

Nu am stat după lift, ci am urmat indicatoarele spre scara de urgență, abia apucând să trec de ieșirea de incendiu, când Matt a năvălit pe coridor, încheindu-și în grabă o cămașă pe pieptul încă lucind de transpirație de la activitățile lui.

Din păcate, fie a auzit ușa, fie a presupus încotro o luasem, pentru că n-a mai pierdut timp să cheme liftul, ci a fugit spre scări. Am auzit ușa deschizându-se, iar numele meu strigat a ricoșat pe casa scării. Apartamentul lui era la etajul cinci: asta însemna zece jumătăți de rânduri de scări, încă aveam un avans. Reușeam, dacă fugeam.

M-a ajuns din urmă înainte să ajung măcar la jumătate, coborârea mea fiind încetinită de tocuri și de vederea încețoșată. Ciudat, până atunci, nici nu îmi dădusem seama că plângeam. Chiar și așa, probabil că el zburase în jos pe treptele de ciment, picioarele lui goale lovind fiecare treaptă, să mă ajungă rapid. Mâna lui s-a întins cu atâta forță să

mă oprească, încât aproape că am căzut, doar reacțiile lui rapide trăgându-mă lângă el și împiedicându-mă să cad pe trepte. Am simțit căldura și umezeala corpului său prin materialul subțire al cămășii și m-am retras dezgustată. Era căldura ei.

— Rachel, pentru Dumnezeu, încetinește, înainte să cazi.

Atunci m-am întors spre el, cu o furie suficient de mare cât să îmi usuce lacrimile într-o clipă, înainte ca el să le poată vedea, din fericire.

— De parcă ți-ar păsa! De parcă asta nu ar fi soluția perfectă!

Ciudat, o expresie cu adevărat surprinsă i-a contorsionat chipul.

— Sigur că îmi pasă. Cum poți măcar să spui asta?

Am fost cuprinsă de ură, răutate și venin.

— Ei bine, nu știu, lasă-mă să mă gândesc… Oare să fie din cauză că acum mai puțin de cinci minute erai ocupat să te fuți cu altcineva?

Fața lui a tresărit la cuvintele mele și s-a întins spre mine, dar m-am tras cuprinsă de repulsie.

— Te rog, Rachel, lasă-mă să…

I-am tăiat imediat vorba.

— Să ce, Matt? Ce vrei să faci? Să îmi explici? Ăsta e cuvântul? Nu te deranja. Am văzut suficient din micul tău film murdar, nu sunt necesare niciun fel de explicații. Înțeleg perfect ce se întâmplă!

— Nu se întâmplă nimic! a strigat el.

— Serios! Nu așa se vedea de unde eram eu! Și nu uita, am avut loc în față. Poate că am amnezie, dar până și eu pot să îmi amintesc că ceea ce făceați tu și Cathy, categoric, înseamnă mai mult decât nimic!

Și-a trecut mâna prin păr, cu frustrare.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că nu înseamnă nimic pentru mine. Ea nu înseamnă nimic pentru mine. A fost doar sex. Asta a fost tot.

Am mimat o expresie de iluminare, înainte să îl ocolesc furioasă ca o tigroaică.

— Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Arăta neajutorat, chinuindu-se să-și găsească cuvintele, iar eu am profitat de moment.

— Știi ceva, Matt? Nu-mi pasă!

— Nu, Rachel, nu spune asta! Trebuie să mă lași să-ți explic. Trebuie să mă lași să îndrept asta.

Mi-a fost greu să nu mă dezlănțui în clipa aceea, nu la cuvintele lui, ci la incapacitatea lui de a înțelege exact ce făcuse.

— Nu există să îndrepți asta, Matt. Nu înțelegi? Indiferent care sunt motivele tale, nu contează. Nimic nu mai poate îndrepta asta.

— Nu poți vorbi serios! a implorat el, cu sinceră durere în voce.

Nu că m-aș fi înmuiat atunci, dar următoarele lui cuvinte i-au pecetluit soarta.

— Și atunci, săptămâna trecută, când ai încuiat ușa de mine…

Nu a apucat să termine. Prin vene îmi curgea furia ca o lavă topită.

— Ce? Asta era? Au trecut vreo trei săptămâni de la accidentul meu, iar asta justifică să te culci cu altcineva? Asta vrei să îmi spui? Da?

Atunci a părut îngrijorat, știind că, dintre toate lucrurile, acela nu ar fi trebuit spus, că poate fusese cel mai prost lucru pe care îl spusese vreodată. Și atunci mi-am amintit cuvintele lui Cathy. Ceea ce zisese ea când dădusem peste ei.

— Și ce a vrut să spună Cathy când a zis că asta era „oribil de familiar”?

O roșeață lentă i-a invadat obrajii, în timp ce eu simțeam că sângele se scurgea din ai mei.

— Cum? Asta s-a mai întâmplat? Aveai o relație cu ea, pe la spatele meu? Asta era?

— Nu, nu. Desigur că nu. Ți-am spus, chestia asta de azi s-a întâmplat o singură dată. Pur și simplu… s-a întâmplat.

Simțeam că era mai mult decât recunoștea.

— Dar ai mai fost cu ea, nu-i așa?

Am văzut în ochii lui admiterea tacită. Atunci mi-a căzut fisa, în timp ce micile piese ale puzzle-ului s-au așezat la locul lor.

— O, Doamne! Te-am mai găsit o dată cu ea, nu-i așa? Când eram la facultate?

Pentru o clipă nebună, el chiar a părut mulțumit că mi-am recăpătat memoria.

— Îți amintești asta?

— Nu chiar, am șuierat. Dar asta s-a întâmplat, nu-i așa? Te-am găsit cu ea și ne-am despărțit?

A aprobat cu tristețe.

— Dar apoi m-ai iertat.

I-am văzut atunci implorarea din privire. Am ucis speranța aceea, înainte chiar să poată respira, strivind-o sub picior.

— Dar nu și de data asta, Matt. Nu mai ai nicio șansă să-mi faci asta. Niciodată.

11

M-am plimbat mult timp; m-am plimbat până când furia ce clocotea în mine s-a potolit, iar umilirea doar mă înțepa, în loc să mă străpungă ca o lance. Din păcate, oricât de departe m-am dus, nu am reușit să șterg imaginea care mă întâmpinase în camera lui Matt; trupurile lor perfect împreunate, ca un fel de operă de artă otrăvitoare. Nu credeam că exista ceva care să mă scape de imaginea aceea imprimată în amintirea mea pentru mult timp de atunci încolo. Ironic, aceea avea să fie o amintire care se va păstra, în timp ce multe lucruri din viața mea erau uitate.

În cele din urmă, frigul și extenuarea mi-au oprit picioarele neobosite. La o intersecție aglomerată am ridicat privirea, am citit numele unei străzi de care nu auzisem și mi-am dat seama că habar n-aveam unde mă aflam. Mersesem absentă timp de câteva ore și, pentru prima dată de când țâșnisem afară din blocul lui Matt, m-am oprit să mă gândesc ce urma să fac. Răspunsul a venit neașteptat de repede.

În câteva minute am oprit un taxi și i-am dat adresa apartamentului din Londra pe care îl vizitasem cu Jimmy cu doar o săptămână în urmă. L-am rugat pe șofer să oprească o dată pe drum, să cumpăr câteva lucruri. Telefonul meu a sunat încontinuu, în timp ce treceam cu mașina pe străzile Capitalei, dar l-am ignorat cu bună-știință, la fel cum făcusem în orele de după ce, în sfârșit, mă smulsesem de lângă Matt, în casa scării. Până la urmă, a încetat să mai sune, dându-și, probabil, seama că toate cuvintele erau de prisos, pentru că nu mai rămăsese nimic de spus.

Categoric, șoferul și-a meritat bacșișul, ajutându-mă să intru în clădire cu cele câteva cutii de împachetat pe care le cumpărasem pe drum. Odată ajunsă în apartamentul meu, chiar dacă nu

avea să rămână al meu pentru mult timp, am sprijinit de perete cutiile din carton, împreună cu banda adezivă, foarfeca și sfoara pe care, de asemenea, le cumpărasem.

Discuția cu tata de la telefon a fost dificilă. Nu exista un fel ușor de a-i prezenta situația și, chiar dacă am minimizat natura explicită a celor întâmplate, instinctele lui paterne au fost alertate la maximum. A fost nevoie de fiecare gram de putere de convingere să îl opresc să urce în primul tren spre Londra.

— Nu îmi place ideea că ești absolut singură acolo, în noaptea asta. O să te tot gândești la ce s-a întâmplat.

— Nu, nu o s-o fac, l-am asigurat, sperând să nu fie o minciună. Oricum, o să fiu mult prea ocupată cu împachetatul, pentru a mai avea timp de gândit.

În cele din urmă, ceva din vocea mea trebuie să îl fi convins că nu eram nici maniaco-depresivă, nici sinucigașă, pentru că a încetat să încerce a mă convinge să mă răzgândesc și m-a rugat doar să îl sun dimineață. Am închis, fiind sigură că ruperea logodnei și părăsirea apartamentului din Londra, pentru a mă întoarce acasă, nu erau chiar vești proaste pentru el. Pentru mine era prea devreme să spun dacă simțeam la fel.

Am început să asamblez cutiile, împrăștiindu-le prin toate camerele. Am lucrat metodic, golind dulapuri, sertare, la fel de calm ca un angajat al unei firme de mutări; împachetam lucruri pe care nu le recunoșteam, dintr-un apartament pe care nu mi-l aminteam. Am păstrat foarte puține lucruri pentru cele două cutii care se întorceau cu mine la Great Bishopsford, doar documente ce păreau importante sau obiecte vechi, pe care le-am recunoscut. Celelalte puteau să ajungă la magazinele caritabile și la gunoi. Am vrut să iau cât mai puțin posibil din locul acela pe care nu mi-l aminteam.

Împachetarea a fost ciudat de terapeutică și, pe măsură ce fiecare cutie era umplută și sigilată, aveam impresia că făceam mai mult decât să scap de lucruri. În sfârșit, găsisem singurul aspect benefic al amneziei: nu doare să împachetezi o viață pe care nu ți-o amintești, nu există regrete, când nu lași în urmă amintiri.

Am zăbovit o singură dată, asupra pozei cu mine și Matt în Paris. Cumva, părea să nu își aibă locul în niciuna dintre cutii, astfel că am creat o altă grămadă de lucruri despre care m-am gândit că ar putea fi cadouri de la el, toate mult prea scumpe pentru a le arunca. Puteam să le strâng în scurt timp și să i le returnez. Patru ore mai târziu, terminasem. Mă durea spatele și eram destul de prăfuită, dar chiar și așa, pentru prima dată, am simțit că, în ciuda revelațiilor oribile, aceea era prima zi în care chiar făcusem un pas spre viitor, îndepărtându-mă în același timp de trecut.

M-am rezemat de partea laterală a patului, prea obosită să mă ridic de pe jos. Aveam nevoie doar să închid ochii o clipă.

***

Lovituri puternice și strigăte răsunau de undeva din apropiere, nu destul de aproape ca să mă trezească de tot. Dar când ușa s-a lovit de perete cu suficientă forță cât să sară din balamale, chiar m-am trezit. Întinsă pe jos, am ridicat privirea, clipind ca o bufniță mioapă, în lumina brusc strălucitoare din dormitor. Am încercat să disting silueta mare din ușă, conturată de luminile din restul apartamentului; lumini pe care știam că le stinsesem.

— Slavă Domnului!

Urechile mele au recunoscut vocea, chiar dacă ochii îmi erau încă prea somnoroși să vadă clar.

— Jimmy? Ce naiba faci aici?

Însă el nu mi-a răspuns la întrebare, în schimb, s-a întors spre persoana pe care abia acum am observat-o că stătea un pic mai în spatele lui. Străinul scund, de vârstă mijlocie se uita de la mine la Jimmy, înainte să întrebe cu ezitare:

— E totul în regulă, domnule polițist?

M-am ridicat în picioare, frecându-mă la ochi, de parcă totul era un vis nebunesc, pe care puteam să îl alung astfel. Mi-am lăsat mâinile în jos. Nu, amândoi erau tot acolo. Jimmy, cu o mână fermă, îl ghida pe străin prin apartament, până la ușa de la intrare, mulțumindu-i pentru cooperare. Omul s-a lăsat condus, arătând atât uimit, cât și un pic dezamăgit să fie expediat atât de repede dintr-o potențială dramă.

— Dacă aveți nevoie de mine să dau vreo declarație sau ceva…

Vocea lui s-a stins.

— Nu va fi nevoie de data aceasta, domnule. Dar sunt extrem de recunoscător pentru ajutor.

Am așteptat până când Jimmy a închis ușa după bărbat și a intrat încet în sufragerie. Nu am zis nimic, cât timp l-am privit punându-și înapoi în buzunar legitimația de polițist, dar capul meu înclinat și sprâncenele ridicate spuneau tot. Părea vag jenat, dar nu chiar plin de regret.

— Chestia asta e măcar legală?

— Ce anume să fie chiar legal?

— Să te folosești de legitimație ca să intri în casa cuiva?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, dar nu i-am putut citi expresia.

— Nu am intrat prin efracție, m-a corectat el, l-am adus pe administrator să deschidă ușa.

— Spunându-i ce, mai exact? Că sunt un terorist internațional? Un spărgător de bănci periculos? O nebună evadată?

A părut întristat de ultima mea remarcă, înainte să reducă distanța dintre noi din doi pași și să-mi răspundă cu voce joasă.

— Că nimeni nu dă de tine… Că ai suferit o traumă recentă, iar apoi ai primit niște vești foarte proaste. Și că ai putea fi… rănită.

Apoi brațele lui s-au pus în jurul meu și am simțit tremurul îmbrățișării lui puternice, când m-a tras lângă el. Atunci am înțeles totul, prin ochii altora: am înțeles de ce îngrijorarea se transformase rapid în panică.

— Presupun că ai vorbit cu tata? l-am întrebat, cu fața în cămașa lui.

— Da.

— Nu ți-a spus că am vrut doar să golesc apartamentul? Că o să vin acasă mâine?

A oftat adânc, iar vocea lui a fost un pic răgușită când a răspuns.

— Trebuia să vorbesc cu tine. Să verific dacă ești bine. Iar apoi, când am încercat – Dumnezeu știe de câte ori – să dau de tine la telefon…

— L-am ignorat. Credeam că era Matt.

Atunci s-a tras în spate și mi-a studiat fața, de parcă încerca să vadă cum mă afectase faptul că îi rostisem numele. Evident, expresia mea era de nepătruns, pentru că a întrebat ezitant:

— Tatăl tău a pomenit ceva despre asta: că v-ați certat.

Am râs ușor ironic, fără prea mult umor.

— Da, poți să spui și așa. S-a gândit că e în regulă ca azi să facă sex cu Cathy în apartamentul lui, iar eu, în mod ciudat, nu am fost de acord.

Un val de emoții a trecut peste fața lui Jimmy, prea repede să le pot identifica, dar mi s-a părut că am zărit o furie abia reținută, dar și ceva mult mai blând și plin de speranță.

— Tatăl tău nu a spus asta!

— El a aflat versiunea cenzurată.

Ținându-mă de mână, Jimmy m-a condus blând spre canapea și s-a așezat lângă mine. M-am gândit să îmi trag mâna, dar el nu părea grăbit să-i dea drumul, așa că am lăsat-o prinsă în a lui.

— Povestește-mi, m-a îndemnat el.

Vocea lui era blândă și încurajatoare, era din nou confidentul și prietenul meu, dar în ochii lui era ceva ce abia recunoșteam și ce avea un efect tulburător asupra pulsului meu. A rămas complet tăcut câtă vreme i-am povestit întreaga mea zi: de la programarea la medic la descoperirea trădării lui Matt. A rămas atât de nemișcat cât am vorbit, încât a trebuit să îi privesc foarte atent chipul, pentru a prinde chiar și o fărâmă de reacție la cuvintele mele. Încordarea bărbiei când am ajuns la partea în care am dat peste Matt și Cathy a fost singurul semn al furiei pe care știam că se lupta să o controleze.

Când, în sfârșit, am terminat, mi-a întors mâna în a lui și a părut să aibă nevoie de mult timp ca să își aleagă cuvintele cu grijă.

— Îmi pare foarte rău, Rachel! Îmi pare foarte rău că ți-a făcut asta! îmi pare rău că te-a rănit în felul acesta. Știu cât de mult… îl… iubești. Dar meriți ceva mult mai bun.

Fața lui era foarte aproape de a mea, la doar câțiva centimetri distanță. Mi-am ridicat privirea, sperând să poată citi în ochii mei tot ceea ce nu fusesem în stare să spun. Am văzut cum capul lui începe să coboare, iar buzele mele s-au întredeschis și am vrut să închid ochii, așteptând. I-am redeschis imediat, câteva clipe mai târziu, când el s-a aplecat blând și mi-a atins fruntea cu cel mai ușor sărut. Apoi s-a ridicat încet, atmosfera schimbându-se brusc, de parcă fusese răsucit un buton. Fără să se uite în ochii mei, care știam că probabil exprimau încă nedumerire, s-a uitat ostentativ la ceas.

— Uite ce e, se face destul de târziu. Ce-ar fi să ies și să iau ceva de mâncare? Sunt sigur că nu ai mâncat toată ziua, nu-i așa?

Am dat doar din cap, de teamă că vocea m-ar fi trădat.

— Bun, mă duc să iau de mâncare. Nu stau mult.

Plecarea lui a fost atât de rapidă, că mi s-a părut aproape amuzantă. De câte ori o să mai interpretez greșit semnele și o să îl tot văd fugind de mine, până să accept că orice sentimente pentru el aveam adânc îngropate în mine trebuiau lăsate să se odihnească în pace? Chiar nu exista nicio șansă ca ele să fie reciproce.

Nu i-a luat foarte mult să găsească un local cu mâncare la pachet și tocmai terminasem să mă spăl de praful de pe față și de pe mâini când s-a întors încărcat cu multe cutii cu mâncare chinezească și două sticle de vin.

— Așteptăm pe cineva? am întrebat, cu ochii pe mulțimea de cutii cu miros ademenitor, pe care era ocupat să le deschidă pe măsuța de cafea.

— Sper că nu, a răspuns serios și nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama la cine se gândea că ar fi putut plănui să ni se alăture.

Bănuiam că nu era nici pe departe posibil; eram sigură că Matt își va da seama că să apară la ușa mea în noaptea aceea nu era cea mai bună idee. Totuși, gândul la ceea ce ar fi putut să se întâmple între cei doi bărbați, dacă Matt ar fi fost suficient de prost să își facă apariția, m-a făcut să mă înfior involuntar.

De fapt, îmi era surprinzător de foame și am reușit să mă descurc rezonabil cu cina noastră improvizată. În timp ce mă luptam hotărâtă cu mâncarea și vânam cu bețișoarele ultima bucățică dintr-o cutie, am observat că Jimmy îmi urmărea cu satisfacție abia ascunsă apetitul sănătos.

— Să știi că nu trebuie să faci asta.

— Ce anume? a întrebat, evident, fără să își dea seama că îl prinsesem privindu-mă.

— Să mă verifici. Să te asiguri mereu că sunt bine. Că nu sunt pe cale să am o cădere sau să mă înfometez sau să fac ceva… prostesc… într-un acces de depresie.

— Nu fac nimic din toate astea, a negat cu o voce gravă, dar care nu m-a păcălit deloc.

La urma urmei, îl cunoșteam de foarte mult timp.

— Și ce a fost aia de mai devreme, când ai dat buzna aici?

Mi-a întâlnit privirea, dar nu a răspuns.

— Nu am nevoie de încă un tată care să aibă grijă de mine, să știi.

Eram în pericol să par nerecunoscătoare, dar trebuia să mă asigur că înțelegea.

— Nu e datoria ta să mă tot salvezi.

Privirea lui era indescifrabilă, dar, în cele din urmă, a răspuns calm:

— Știu. Doar că simt…

Vocea lui s-a stins surprinzător.

— Da? am întrebat încet.

— Mă simt… parțial răspunzător pentru ce s-a întâmplat cu tine și Matt.

Categoric, nu la asta mă așteptasem… sau sperasem… să aud.

— Cum naiba?

A oftat adânc și s-a așezat pe fotoliul din fața mea, lăsând măsuța de cafea între noi.

— Eu și Matt nu prea ne-am înțeles bine niciodată…

— Spune-mi ceva nou.

Mi-a ignorat sarcasmul și a continuat:

— Iar în săptămânile de la atacul tău noi doi am petrecut ceva timp împreună. Cu siguranță, eu te-am văzut mai des decât Matt.

O imagine nedorită mi-a apărut în minte la neintenționata lui exprimare cu dublu înțeles; o imagine pe care am alungat-o imediat undeva în străfundurile minții.

— Iar asta nu cred că a ajutat situației dintre voi.

Am vrut să îl întrerup, dar a ridicat o mână, să mă oprească.

— Iar pentru ce s-a întâmplat azi, aici… cred că trebuie să îmi asum o parte din responsabilitate și pentru asta.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred.

— Dacă nu cumva ai plătit-o pe Cathy să se dezbrace și să se urce în patul logodnicului alteia, altfel nu văd de ce!

Și-a trecut mâinile prin păr, evident, exasperat de ceva ce eu nu înțelegeam.

— Doamne, Rachel! Nu fi așa dezinvoltă! Nu crezi că cel puțin un motiv pentru care a făcut asta azi a fost din răzbunare pentru ceea ce aproape că s-a întâmplat între noi?

M-am simțit de parcă tocmai primisem un picior în stomac.

— Cum? Crezi că i-am spus despre asta? Că am adus vorba nonșalant, într-o conversație? Ce te face să crezi că aș face asta?

S-a uitat la fața mea, în căutarea unui răspuns, cu siguranță, capabil să citească sentimentele despre care nu aveam curaj să vorbesc. Dar, indiferent ce a văzut, nu a generat genul de reacție la care sperasem, pentru că în tonul lui am simțit încordare și control, când, în sfârșit, a răspuns:

— Nimic. Absolut nimic.

Apoi am strâns masa în tăcere, fiecare pierdut în propriile gânduri. După ce așteptasem atât de mult ca el să recunoască, în sfârșit, interludiul nostru de la hotel, acum îmi doream ca subiectul să nu fi fost deschis deloc. Era evident pentru mine că Jimmy regreta profund întregul incident și, aparent, presupunea că și eu simțeam la fel. Brusc, dificultatea zilei și numeroasele ei revelații mi s-au părut prea mult și nu m-am prefăcut când am căscat și am zis:

— Mă simt cam obosită, mă duc să mă culc. Sigur vei fi bine pe canapea, cu păturile alea?

Cum amândoi știam că singura alternativă era să împărțim patul meu, nu am fost surprinsă când i-am auzit confirmarea rapidă.

— Da. O să fie perfect.

Aproape că eram la ușă când i-am auzit ultimele cuvinte rostite încet:

— Somn ușor, Rachel!

***

În mod surprinzător, am dormit bine. Fără alarme misterioase, fără aftershave ciudat, fără nimic de felul ăsta. Evident, Jimmy era treaz și îmbrăcat de ceva vreme, pentru că din filtru curgea cafeaua și pe masa din bucătărie mă aștepta o farfurie cu croasanți aurii. Am luat unul și am început să ciugulesc din coca ușoară și pufoasă, în timp ce el îmi punea cafea cu lapte.

— Văd că ai fost la cumpărături.

A zâmbit și, din fericire, stinghereala serii trecute a dispărut. M-am gândit că totul va fi bine atât timp cât păstram totul pe un teritoriu neutru. A tras unul dintre scaunele înalte de bucătărie și a încercat să nu zâmbească atunci când am încercat să mă cațăr pe el.

— E mai ușor cu tocuri, am mormăit.

Înainte să îl pot opri, m-a prins de talie și m-a ridicat fără efort pe scaunul înalt din lemn. Mâinile lui au zăbovit scurt pe mine, cât m-am așezat, dar chiar și contactul acela scurt m-a înfiorat.

— Nu-i așa că ți-e frig? a întrebat, uitându-se la bluza fără mâneci și la pantalonii de jogging din bumbac cu care dormisem.

Nu era nici pe departe cea mai atrăgătoare imagine a mea, mai ales cu fața lipsită de orice fard și cu părul adunat într-o coadă de cal. Fără să aștepte un răspuns, și-a dat jos jacheta și a pus-o pe umerii mei, învăluindu-mă atât în căldură, cât și în mirosul lui irezistibil.

S-a uitat la mine, iar privirea îi era caldă. Brusc, nu mi-a mai fost frig deloc. Mă măsura de la cap până la picioarele goale, care se legănau la vreo douăzeci și cinci de centimetri de podea. Mi s-a părut că văd apreciere în privirea lui, apoi buzele i s-au curbat într-un zâmbet pe care îl mai văzusem de o mie de ori.

— Ce e așa amuzant? am întrebat, luând o înghițitură mare de cafea, pentru a ascunde roșeața pe care începeam să o simt din pricina privirilor lui.

— Tu, cum stai acolo, arăți exact ca la treisprezece ani.

— Uau! Complimentele ca acesta te-au făcut să rămâi singur, i-am zis și m-am întins după încă un croasant.

***

Ne-a luat mai bine de o oră să încărcăm toate cutiile în spatele mașinii lui Jimmy. Eram în lift, pe la jumătatea drumului spre etajul meu, să luăm următoarele cutii, când mobilul meu a început să sune din nou: așa cum făcuse la intervale regulate, în ultimele câteva ore. L-am scos din buzunarul blugilor, am verificat numele de pe ecranul luminat și am respins apelul.

— Tot Matt? a întrebat Jimmy scurt.

Am aprobat și am pus telefonul înapoi în buzunar.

— Va renunța, până la urmă, am zis.

— Crezi? a întrebat Jimmy cu subînțeles, când am ajuns la etajul nostru.

Era cu spatele la mine când s-au deschis ușile, astfel că nu am putut să îi văd expresia când a adăugat încet:

— Eu nu cred.

Interesant. Foarte interesant.

***

Un pic mai târziu, am închis ușa apartamentului pentru ultima dată. Probabil că va trebui să mă întorc acolo, la un moment dat, să rezolv cu chiria și utilitățile, dar, practic, mă mutasem.

— Ești bine? a întrebat Jimmy și m-a strâns ușor de umăr.

— Surprinzător, da.

— Bun. Pentru că, dacă îți recapeți memoria și vrei să muți înapoi toate chestiile astea, va trebui să găsești pe altcineva să o facă!

Am râs, dar ceea ce spusese mi-a rămas în minte, în timp ce ne întorceam la mașina lui. Dacă voi regreta deciziile pe care le luam acum, când îmi voi recăpăta memoria? Mi-am amintit imaginea cu Matt și Cathy, chiar voi avea nevoie de ceva timp să scap de ea. Nu, unele decizii vor rămâne valabile, indiferent ce m-ar ajuta doctorul Andrews să îmi amintesc.

Traficul era destul de lejer, având în vedere cât de aproape eram de Crăciun; poate că cerul întunecat și vântul în rafale țineau oamenii departe de Londra. Oricare ar fi fost explicația, în mașina lui Jimmy era cald și bine sau poate că așa mă făcea el să mă simt când eram împreună?

— Te-ai gândit vreun pic ce o să faci în privința jobului tău de la revistă?

M-am încruntat. Mă gândisem la asta. Mult. De fapt, ideea de a renunța la el era mult mai dificilă decât aproape orice altceva. Cariera aceea fusese visul meu atât de mulți ani, era ironic că acum îmi părea cumva greșit și fraudulos că era a mea, fără să o merit.

— Asta e stupid, a zis Jimmy, când am încercat să-i explic de ce ezitam să rămân acolo. Ai văzut articolele pe care le-ai scris. Ești bună. Meriți jobul acela.

Am savurat un pic lauda lui și am oftat melancolic.

— Poate. Nu știu. Probabil că mai pot trage de timp câteva săptămâni, înainte să iau o decizie.

— Desigur, a zis Jimmy speculativ, tocmai venindu-i în minte o alternativă. Poate că ar fi posibil să îți recuperezi fostul job. Tatăl tău zicea cândva că oricând ar fi fericiți să te primească înapoi.

Nici nu mă gândisem la asta și încă meditam la ideea aceea, când a adăugat:

— Și ar fi plăcut să te avem mai aproape de casă.

M-am întors să mă uit pe geamul stropit de ploaie, să nu îmi vadă zâmbetul ridicol pe care cuvintele lui mi-l întinseseră pe față. În clipa aceea, axa vieții mele s-a înclinat din nou și nebunia a revenit.

— Fă la stânga aici!

Jimmy și-a luat ochii de la drum, evident, surprins de tonul meu agitat.

— Cum? De ce? Nu acela e drumul.

Ceva de pe chipul meu i-a spus să nu mai pună întrebări și, cu un gest care probabil și-a meritat claxonul din partea taxiului căruia i-a tăiat calea, Jimmy a trecut de pe o bandă pe alta, apoi a făcut la stânga.

— Drept în față, la luminile acelea, i-am zis.

M-a privit din nou întrebător, dar eu doar am scuturat din cap, iar el n-a insistat. S-a ivit o intersecție aglomerată.

— Pe unde? a întrebat.

— Fă la dreapta aici, iar apoi du-te până la capătul străzii. O să cotească brusc la stânga.

Nu s-a îndoit de mine nicio clipă; nu a încercat să mă oprească, nu m-a pus să-i explic încotro îl ghidam. Nici măcar nu a clipit la instrucțiunile ordonate, o singură dată a comentat încet:

— Să știi că tipa de la navigație e mult mai politicoasă.

Aproape că am zâmbit atunci, aproape că m-am relaxat un pic, iar asta ar fi fost o ușurare binevenită, pentru că inima îmi bătea nebunește, iar stomacul îmi era încordat, în timp ce viram pe nenumărate străduțe. Parcă eram trasă de o forță irezistibilă și de neoprit, care mă ducea spre destinație. Treptat, am lăsat în urmă casele mai atrăgătoare și, în cele din urmă, am ajuns pe o

stradă cu magazine cam dărăpănate, într-una din zonele mai puțin plăcute ale Londrei.

— Poți să oprești acolo? am spus, arătând spre un loc de parcare care tocmai se ivise în fața noastră. În spatele camionetei.

A făcut cum i-am spus, a parcat atent și a oprit motorul, înainte să se întoarcă spre mine. Panica pe care o simțisem în timpul ocolului nostru de cincisprezece minute începuse să se retragă, iar în locul ei simțeam o frică familiară. Ceea ce eram pe cale să spun avea să strice totul: îi va face pe toți să se uite din nou la mine ca la o nebună.

Jimmy mi-a luat mâinile, care mi se frământau convulsiv în poală.

— Care?

— Care ce? am zis, cu ochii pe mâinile lui mari, care se strânseseră blând peste ale mele, ținându-le.

— Care este apartamentul tău?

Atunci am ridicat privirea, dar n-am putut să îl văd bine printre lacrimile care luceau ca diamantele și amenințau să iasă. Am dat ușor din cap și am arătat spre clădirile de pe cealaltă parte a străzii.

— Cel din capăt, deasupra spălătoriei.

S-a uitat spre clădire o clipă sau două, înainte să-și desfacă centura.

— Vino atunci!

Am ridicat privirea, perplexă.

— Trebuie să verificăm.

A ocolit mașina și a venit pe partea mea, luându-mi ferm brațul sub al lui. Paloarea mea cadaverică și expresia împietrită probabil că îl îngrijorau, pentru că a încercat să detensioneze momentul glumind.

— Apropo, amintește-mi să nu conduc niciodată cu viteză, cu tine. Ești un pilot prea morocănos.

Am așteptat să traversăm strada pe care eu o traversasem de o mie de ori înainte, când locuiam acolo. Pasul lui Jimmy era ferm, în timp ce mă îndruma prin trafic. Știam că probabil se întreba

cum să reacționeze când vom afla că apartamentul nu era și nici nu fusese vreodată al meu. Dar eu aveam o cu totul altă grijă. M-am întors spre el și am sperat că vocea mea suna mai sigură decât mă simțeam.

— Ce o să facem dacă se dovedește că apartamentul acela e plin cu lucrurile mele?

Eram deja în fața spălătoriei și, indiferenți la cei care așteptau în interiorul cu aburi de la mașini, m-a tras în brațe și m-a ținut strâns lângă el, de parcă forța îmbrățișării lui putea să țină demonii la distanță.

— O să ne descurcăm. Indiferent ce ar fi, o să ne descurcăm.

Era un jurământ, o promisiune. Mi-a dat putere să ies din strânsoarea lui și să îl conduc încet spre cealaltă casă a mea.

***

Intrarea spre complexul de apartamente de deasupra magazinelor era chiar după colț. M-am oprit înainte să cotesc, lăsându-l pe Jimmy să ajungă primul la ușă. M-a privit curios.

— Vezi un panou cu un buton de intrare lângă tine?

S-a uitat spre partea stângă a ușii.

— Da, dar cele mai multe apartamente au…

— Winter. Hunt. Webb. Freeman.

Am văzut cum se încruntă nedumerit, în timp ce eu înșiram corect numele de pe plăcuțele de lângă fiecare sonerie. Nume pe care nu aveam cum să le citesc de unde stăteam.

— Iar cel de sus e al meu. Wiltshire.

S-a uitat de la mine la panou, iar apoi din nou la mine.

— Patru din cinci, a zis el. Cel de sus e gol.

Am ieșit de după colț și am văzut că avea dreptate. Ultima dată când văzusem panoul acela, numele meu era inscripționat clar pe butonul de

sus. Îndoiala a început să se strecoare în certitudinea care mă atrăsese spre locul acela.

— Apartamentul acesta putea să aparțină unei prietene de-ale tale. Cineva pe care nu ți-o amintești, a zis blând.

Era o concluzie destul de rezonabilă: cu o excepție.

— Dar tu memorezi numele vecinilor prietenilor tăi?

Nu a avut un răspuns, dar mi-am dat seama că mintea polițistului se străduia să caute o dovadă. Am apăsat al doilea buton de pe panoul de intrare, spunând, în același timp:

— Doamna Hunt. Ea lasă pe oricine să intre, fără să întrebe cine este. E un adevărat pericol.

Clicul mecanismului ușii de intrare s-a auzit aproape imediat, ca răspuns, iar ușa din față s-a deschis încet.

Jimmy a făcut primul pas peste prag, pe holul întunecos, care mereu mirosea vag a detergent, de la spălătorie. Mirosul familiar mi-a zdruncinat siguranța pentru o clipă, iar pașii mei au ezitat ușor, când am urcat treptele vechi din fața noastră. Jimmy mi-a luat mâna, iar eu am strâns-o ca pe o frânghie de salvare, când am început să urcăm treptele foarte uzate.

Am trecut fără incidente de primul și de al doilea palier, dar când am vrut să urcăm la următorul etaj a trecut pe lângă noi o femeie bine făcută, de vârstă mijlocie. Părea vădit preocupată de niște hârtii pe care se uita și a tresărit surprinsă când am salutat-o.

— Bună dimineața, doamnă Keyworth.

S-a oprit, zâmbetul ei automat de salut pălind, când s-a uitat la cei doi străini din fața ei.

— Bună dimineața, a răspuns ea automat, deși privirea i s-a îngustat confuză. Îmi cer scuze… vă cunosc?

Într-adevăr, aceea era o întrebare interesantă. Am rămas tăcută, în timp ce privirea ei rătăcea impasibilă pe chipul meu, înainte să își îndrepte

atenția și zâmbetul întrebător spre Jimmy. Aproape că am zâmbit la reacția familiară a proprietarei mele. Mereu îi preferase pe chiriașii masculi, mai ales pe cei tineri.

— Probabil că nu vă amintiți de noi, a încercat Jimmy.

Evident, era adevărat.

— Suntem prieteni cu cineva care locuiește aici.

Iar asta era o minciună.

Zâmbetul doamnei Keyworth încă era un pic nesigur când a răspuns:

— Ah, da. Desigur. Mă bucur să vă revăd.

Apoi și-a continuat coborârea, dar s-a oprit de două ori, să se uite întrebător spre noi, care eram pe palierul de deasupra ei, de parcă o deranja ceva. Probabil că își va petrece restul dimineții încercând să își amintească unde și când îl mai întâlnise pe Jimmy. De mine uitase deja.

Când am fost din nou singuri pe palier, m-am uitat la Jimmy, să văd cum procesa acea ultimă descoperire.

— Aceea a fost proprietara, doamna Keyworth. E o femeie destul de plăcută. Vorbește un pic prea mult, uneori. Și cam preferă bărbații tineri.

Jimmy n-a zis nimic, nici măcar n-a zâmbit la ultimul meu comentariu. Părea preocupat, de parcă ceva de acolo începea să îi clatine convingerea.

— Cred că i-ai plăcut, l-am tachinat.

Din nou, nu a răspuns nimic replicii mele vesele, doar zicând pe un ton ușor distras:

— Dar nu te-a recunoscut.

Am tăcut cât am continuat să urcăm, până când, în sfârșit, am ajuns la ultimul etaj, cel unde se afla apartamentul. Nu mă așteptasem să tresar recunoscând locul, când am ajuns în fața lui.

— Și iată. Casă, dulce casă.

Jimmy s-a uitat în jur: ușa de la intrare, cu straturi de vopsea cojindu-se; pereții arătând de parcă aveau nevoie de zugrăveală și geamul

murdar de pe hol, prea prăfuit să lase să pătrundă prin el lumina slabă a dimineții de decembrie.

— Sincer, prefer celălalt apartament al tău.

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, a zis el, dându-se ușor în spate, să mă lase să ajung la ușă, ai de gând să bați?

Am făcut un pas mic în spate, simțind că era absolut inutil să bat la ușă: oricine era în apartamentul meu deja îmi auzea inima bubuind. Mi-am dat seama că apartamentul nu era al meu încă înainte să ridic mâna și să ciocănesc. Ușa avea o yală nouă și lucioasă, care, categoric, nu fusese acolo când locuisem eu în el.

Răpăitul degetelor în lemn a răsunat cu ecou pe coridorul pustiu. Au trecut câteva minute până să încerc din nou, lovind și mai tare în ușa familiară.

— Se pare că nu e nimeni acasă, a zis Jimmy, în cele din urmă. Poate că nici nu e locuit. Nu era niciun nume pe soneria de jos.

Am fost surprinsă de dezamăgirea care m-a cuprins la vorbele acelea. Era mai mult decât frustrant că ajunsesem până acolo și nu puteam intra în apartament. Chiar dacă ceea ce aflasem îmi spunea la ce să mă aștept, tot trebuia să văd cu ochii mei. Dacă era să îmi găsesc liniștea vreodată, trebuia să intru în apartament și să verific dacă nu existau semne ascunse ale vieții mele uitate.

Apoi mi-am amintit ceva. Abandonând ușa de la intrare, am traversat rapid spre geam, care era la distanță mică pe coridor. Mi-am trecut degetele peste pervazul din lemn decolorat, căutând un mâner. Am prins ferm cu mâinile lemnul galben și am tras, sprijinindu-mă cu genunchiul în pervaz.

— Hei, ce faci? a întrebat Jimmy, venind repede lângă mine.

Am mormăit din cauza efortului, dar am continuat să încerc să scot pervazul. Jimmy și-a pus mâinile peste ale mele, oprindu-mă.

— Rachel, dacă nu vrei să te arestez pentru vandalism, îmi explici, te rog, ce vrei să faci?

Am oftat și m-am îndreptat.

— Tipul care a avut apartamentul înaintea mea, un american, mi-a spus despre pervazul ăsta șubred, când m-am mutat aici. Se pare că el mereu se încuia pe dinafară, așa că a găsit locul ăsta bun să își ascundă cheia de rezervă. Dacă mai e aici, putem intra în apartament, să îl verificăm.

— Asta chiar este intrare prin efracție, a zis Jimmy. Nu tocmai cea mai profesională mișcare a mea, nu crezi?

M-am uitat la el. Avea dreptate. Ar fi avut probleme serioase cu șefii lui. Nu puteam să-i fac asta. Nu puteam să îi pun în pericol locul de muncă.

— Bine. Așteaptă-mă în mașină! O s-o fac singură. Nu va dura mult.

A oftat adânc.

— Chiar ești hotărâtă să comiți o infracțiune, nu?

Apoi, în ciuda celor spuse, m-a dat blând la o parte și s-a prins de pervaz. L-a scos cu ușurință, cu o singură mișcare. În aer s-a ridicat tencuială și praf și, pentru o clipă, au acoperit cărămizile pe care stătuse pervazul. Când praful s-a așezat, ne-am aplecat amândoi, să vedem mai bine. Dar nu era nevoie. Se vedea clar o cheie pusă într-o pungă din plastic, într-o adâncitură dintre cărămizi. Jimmy a scos o exclamație de surpriză.

Mâna mea se îndrepta deja spre cheie, când în spatele nostru s-a auzit sunetul inconfundabil al unui zăvor deschis și zornăitul unui lanț de ușă. Cu o singură mișcare grăbită, Jimmy a pus pervazul înapoi pe cărămizi, apăsând ferm lemnul, pentru a-l așeza la loc, tocmai când ușa apartamentului meu s-a deschis în spatele nostru.

— Salut! s-a auzit o voce masculină.

M-am răsucit, sperând că nu se citea vina pe fața mea, și am văzut stând în ușă un bărbat înalt, bine făcut.

— Scuze, nu am reușit să deschid imediat. Eram la telefon. Pot să vă ajut?

Zâmbea fermecător, dar am observat că se uita la Jimmy, nu la mine. Jimmy chiar avea succes în ziua aceea.

— Bună dimineața, domnule! a început Jimmy, adoptând un ton profesional. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar mă întrebam dacă puteți să ne acordați câteva minute.

În timp ce vorbea, Jimmy și-a băgat mâna în buzunarul jachetei și a scos legitimația de serviciu. Reacția lui a fost interesantă, pentru că a pălit un pic sub bronzul artificial scump și și-a trecut cu nervozitate mâna prin părul perfect aranjat. M-am întrebat în ce putea fi băgat, de îl făcea să se simtă atât de dezorientat la vederea unui polițist la ușa lui.

— Putem intra pentru o clipă? a întrebat Jimmy, făcând încă pe polițistul perfect.

— O, da, desigur, desigur, s-a tulburat noul chiriaș al apartamentului. Vă rog să scuzați dezordinea. Nu așteptam vizitatori; locul e un dezastru!

L-am urmat pe holul pe care eu îl zugrăvisem într-un galben aprins, să îl mai luminez. Acum era acoperit cu tapet în dungi albastru cu alb. Sufrageria era departe de dezastrul descris de locatar, fiind mobilată minimalist cu mobilă în tonuri de alb și bleumarin. Chiar arăta mult mai mare fără mobila mea.

— Vă rog, luați loc, așezați-vă! s-a agitat bărbatul. Pot să vă aduc ceva de băut? Sau de mâncat?

— Nu, mulțumim, domnule. Chiar nu va dura mai mult de câteva minute.

La zâmbetul încurajator al lui Jimmy, bărbatul a început să se relaxeze. Chiar era bun ca polițist. Dacă ar fi fost acolo ca să îl ia la întrebări pe bărbat în legătură cu vreun delict, chiar l-ar fi păcălit și l-ar fi făcut să se simtă în siguranță.

— Puteți să îmi spuneți cum vă numiți, vă rog? a întrebat Jimmy calm, ba chiar și-a scos o agendă mică, pentru a completa aparențele unei investigații.

Doamne, chiar era bun!

— Maximilian MacRae, a zis bărbatul, așezându-se pe marginea unei canapele albe, care contrasta puternic cu pantalonii lui negri din piele.

S-a aplecat spre Jimmy și i-a făcut cu ochiul.

— Dar toată lumea îmi spune Max.

Putea fi mai evident de atât? Mi-am mușcat buza, care amenința să îmi tremure ușor. Jimmy, pe de altă parte, părea impasibil.

— Domnule MacRae, a început el, ducând discuția spre o zonă mai formală, facem verificări în legătură cu o persoană dispărută. Știți ceva despre o domnișoară Rachel Wiltshire?

Capul meu a țâșnit în sus, auzindu-mi numele.

— Nuuu. Mă tem că nu am auzit de ea vreodată. De ce, i s-a întâmplat ceva?

Tonul lui avea o curiozitate aproape morbidă; dorința de a afla și cel mai oribil detaliu. Dacă aș fi fost dispărută, individul acesta s-ar fi aflat în capul listei cu suspecți!

— Noi sperăm că nu. Încercăm doar să aflăm unde este. Acest apartament figurează ca ultima ei adresă cunoscută.

Aproape că am aplaudat felul ingenios în care Jimmy manipulase discuția, pentru a afla ce voiam să aflăm.

— Serios? Asta e foarte ciudat. Vedeți, locuiesc aici de trei ani, iar înaintea mea a fost un tânăr american, care a stat chiar mai mult. Așadar, dacă această… cum o chema… Rachel chiar a stat aici, trebuie să fi fost cu foarte mult timp în urmă.

— Înțeleg, a zis Jimmy.

S-a uitat spre mine cu ochi întrebători. Ai văzut destul? M-am uitat în jur, prin camera care era și nu era a mea. Eram peste tot și nicăieri. Am

aprobat ușor din cap. Jimmy s-a ridicat în picioare și l-am urmat.

— Ei bine, vă mulțumesc foarte mult, domnule MacRae! îmi cer scuze încă o dată pentru deranj.

— Vă rog, Max.

— Mulțumesc, Max! s-a corectat Jimmy, îndreptându-se deja spre hol. Ne-ați fost de mare ajutor.

Max a zâmbit neîncrezător la cuvintele lui Jimmy.

— Sper să o găsiți pe această fată dispărută. Și, vă rog, dacă mai aveți întrebări, absolut orice, treceți pe aici oricând. Sunt mereu acasă.

Invitația i-a fost adresată direct lui Jimmy; eu am fost exclusă complet, la fel de bine puteam să fiu invizibilă. M-am întors și m-am prefăcut că îmi examinam pantofii, de teamă că nu va mai dura mult până să izbucnesc în râs. M-am uitat scurt spre Jimmy și am văzut un ușor tremurat al umerilor lui.

Max ne-a urmat pe hol și a rămas în ușa deschisă, în timp ce ne îndepărtam.

— Apropo, a început Jimmy, întorcându-se din nou spre Max, după ce a făcut doar câțiva pași, cheia aceea pe care ați ascuns-o sub pervaz nu e o idee prea bună.

A fost foarte amuzant să văd cum expresia lui Max se schimbă din flirt vag în uimire.

— De unde știți… Nimeni… Cum…

— Primul loc în care caută un hoț, l-a asigurat Jimmy, luându-mă de braț, să mă îndrepte spre scări. O zi bună, domnule!

Ne-am ținut de braț până când ne-am îndepărtat suficient să nu ne mai audă, apoi am izbucnit în râs, o plăcută și bine-venită evadare temporară din atmosfera încordată. Chiar îmi dăduseră lacrimile, când am deschis ușa clădirii și am ieșit pe stradă, în aerul rece al acelei zile de decembrie.

— Băiete, ești pornit rău azi, hm? am zis în cele din urmă, când mi-am recăpătat vocea.

Jimmy a ridicat din umeri modest.

— Ce pot să spun? Când ești sexy, ești sexy!

Întorși în mașina lui, starea de spirit i-a redevenit un pic mai serioasă.

— Ai idee câte legi încălcam în clipa aia?

Mi-am mușcat buza, cu vinovăție.

— Câteva? m-am hazardat.

— Da.

— Îmi pare rău, am murmurat.

S-a întins să îmi ia mâna, ținându-mi-o liniștitor în a lui. M-am uitat la degetele lui împletite atât de ușor în jurul alor mele, știind că n-ar trebui să tot interpretez greșit intențiile lui, dar era foarte greu să nu o fac. Poate că era timpul să revin la realitate.

— Atunci, hai să vedem! Explică-mi tu ce s-a întâmplat acolo, înăuntru.

— Ah, ei bine, în mod firesc, Maximilian a căzut sub vraja farmecului meu incontestabil și…

I-am dat un răspuns deloc demn de o doamnă, înainte să îi distrag atenția de la lucrurile amuzante.

— Știi despre ce vorbesc. Explică-mi cum de știam tot ce știam: cum să ajung acolo; numele proprietarei, chiriașii, trecut și prezent… să nu mai spun de cheia ascunsă.

A rămas tăcut atât de mult timp, încât aproape am crezut că nu va răspunde. Când a făcut-o, cuvintele lui au ieșit însoțite de un oftat lung.

— Nu pot.

Atunci m-am răsucit pe scaun, să îi studiez mai bine expresia. Nu eram obișnuită cu el atât de nesigur. Aproape că mi-a părut rău că îl puneam într-o astfel de situație, știind că mintea lui logică de polițist se lupta cu ceva ce nu avea nicio logică. Apoi a pornit motorul, eliberându-mi, în sfârșit, mâna din a lui.

— Poți încerca să mă ghidezi ceva mai puțin agresiv, de data asta?

— Să te ghidez unde?

S-a uitat la mine de parcă făceam pe proasta.

— Andersons Engineering. Așa se numea locul unde munceai, nu?

Am aprobat, incapabilă să îmi rețin un zâmbet de pură recunoștință drept răspuns. Nu doar că își amintise numele, dar, și mai important, știa și înțelegea că aveam nevoie de ajutorul lui în această încercare imposibilă, fără să fie nevoie să i-l cer. Și, brusc, căutarea răspunsurilor nu mi s-a mai părut atât de descurajantă și înspăimântătoare acum, când îmi dădeam seama că nu trebuia să o fac singură.

***

Patruzeci și cinci de minute mai târziu eram din nou în centrul Londrei.

— Pe străduța asta este o parcare mică, i-am arătat.

Jimmy a urmat indicațiile mele, fără să mai pară surprins când clădirea mică a fost exact unde îi spusesem că va fi. În timp ce parcurgeam pe jos distanța mică până la companie, m-am uitat la fețele trecătorilor, în căutarea vreunui coleg, dar nu am recunoscut pe nimeni; și mai important, nimeni nu m-a recunoscut.

Accesul în clădire era în capul unor trepte late din beton și am ezitat o clipă pe trotuar, înainte să mă întorc spre Jimmy.

— Mulțumesc! am murmurat, cuvântul fiind aproape acoperit de vântul de decembrie.

Zâmbetul lui de răspuns a fost încurajarea de care aveam nevoie să urc treptele acelea spre ușa mare din sticlă. Când am ajuns sus, Jimmy a apăsat pe soneria sub care scria: Vizitatorii sunt rugați să sune, pentru acces.

— Stai, i-am zis, arătând cu capul spre un panou mic argintiu prins într-o ramă din aluminiu.

Degetele îmi erau reci de la frig, dar tot au zburat spre butoane, tastând fără ezitare codul de opt cifre pentru personal, în spatele meu, l-am auzit

pe Jimmy inspirând adânc, atunci când ușa a răspuns comenzii și s-a deschis. M-am uitat la el, incapabilă să îmi ascund expresia provocatoare pe care o aruncam în fața tuturor explicațiilor logice. Când am intrat în clădire, chipul lui era încă plin de îndoieli și întrebări, dar, ajunși pe holul de la intrare, eu am fost cea care s-a oprit ezitând.

— Rachel? Ești bine?

M-am uitat în jur la locul meu de muncă familiar și, fără să vreau, am oftat.

— Ce căutăm aici? Ce o să fac acum? O să mă duc la biroul meu și o să ridic pe oricine stă acolo? O să continui să insist că locul meu e aici, până când cineva o să cheme paza, să mă dea afară?

Parcă vorbele mele l-au invocat, pentru că amândoi am fost luați prin surprindere de sosirea unui paznic, care venise spre noi atât de repede, că niciunul nu îl auzise.

— Pot să vă ajut? a întrebat bărbatul, pe un ton care era oricum, numai de ajutor nu.

Am presupus că ne văzuse intrând în clădire și nu ne recunoscuse ca fiind dintre angajați, așa că nu pierduse vremea și venise la noi. Am încercat să-i zâmbesc inocent, dar nu mi-a ieșit deloc, pentru că n-am reușit să-i încălzesc răceala din privire. L-am recunoscut vag, dar nu am văzut nicio reciprocitate în privirea lui ușor ostilă. Am sperat doar să nu fi apăsat deja vreun buton de alarmă.

— O, bună ziua! De fapt, mă întrebam dacă dumneavoastră puteți să ne ajutați. Ne întâlnim cu o prietenă de-ale mele, pentru prânz; ea lucrează aici. E un pic prea frig să așteptăm afară. Sper că este în regulă că am intrat.

Atitudinea pazniculuis-a relaxat îndată, limbajul lui corporal trecând de la agresivitate evidentă la una mocnită. Evident, acum credea că „prietena” mea dăduse codul de acces al companiei unor persoane care nu lucrau acolo. Probabil că îmi băgasem în bucluc prietena imaginară.

Paznicul ne-a oferit un mormăit vag, care putea fi răspunsul lui sau poate că doar și-a dres vocea. Am continuat să-i zâmbesc larg, gândindu-mă că, dacă nu înceta să ne privească atât de suspicios, bărbia mea se va rupe de la atâta încordare. Din fericire, în acel moment a intervenit Jimmy, adăugând șaradei noastre un comentariu plauzibil.

— Este posibil să o sunați pe prietena noastră și să o anunțați că suntem aici?

Chiar mințea convingător pentru un polițist, lucru care era cumva alarmant. Totuși, întrebarea lui a părut să adauge suficientă credibilitate poveștii noastre, iar paznicul s-a întors spre recepție și ne-a făcut semn să îl urmăm. Ajuns din nou în spatele biroului său, cu vizitatorii despărțiți de cuvenita barieră, evident, a simțit că lucrurile erau din nou în ordine, pentru că a vorbit pe un ton mai relaxat când ne-a întrebat:

— Îmi spuneți, vă rog, numele prietenei dumneavoastră?

Fără să stau pe gânduri, am intervenit:

— Rachel Wiltshire.

Am văzut cum ochii lui Jimmy s-au închis scurt nevenindu-i să creadă când paznicul și-a trecut degetul peste secțiunea literei W, de pe lista cu personalul, căutând un nume care nu mai era pe hârtia aceea. Mi-am dat seama prea târziu de prostia pe care o spusesem.

Cu arătătorul lui grăsuț oprit la capătul listei, paznicul a ridicat privirea spre noi, neîncrederea revenindu-i pe chip într-o clipă.

— Rachel Wiltshire ați zis? Nu avem pe nimeni cu numele acesta aici.

M-am uitat la Jimmy, să văd dacă avea de gând să mă scoată din încurcătura pe care o creasem, dar el doar mi-a aruncat cel mai schițat zâmbet posibil, care, evident, spunea: tu te-ai băgat în asta, tu să ieși! Mi-am îngustat privirea cu subînțeles spre însoțitorul meu și am decis să fac pe proasta.

— O, scuze, acesta este numele meu!

Privirea paznicului vorbea de la sine.

— Pe prietena mea o cheamă Emily. Emily Frost.

Am spus primul nume care mi-a venit în minte, dintre numele colegelor mele.

— Dar, de fapt, știți ce, cred că o să așteptăm afară, totuși, să… îi facem o surpriză. Scuze că v-am deranjat!

Am apucat mâneca lui Jimmy și l-am tras spre ieșire.

— Încet, a zis Jimmy, lăsându-se îndrumat spre ușă. Cu siguranță, asta nu l-a făcut suspicios, nu?

Încă simțeam privirea paznicului urmându-ne. Când am ajuns la ușă, l-am auzit vorbind, iar la început am crezut că ne chema înapoi, dar își lua la revedere de la un coleg care se ducea la masă.

— Ne vedem mai târziu, Joe.

Cu mâna deja pe clanță, m-am întors și am văzut un al doilea paznic traversând holul și îndreptându-se spre ieșire. Era un bărbat cam de vârsta tatei, cu păr grizonant și ten roșiatic. Gura mea s-a pornit automat să îl salute cu un zâmbet cald.

— Bună, Joe. Ce mai faci?

Nedumerirea a fost prima lui reacție, dar nici Jimmy, nici eu nu ne așteptaserăm să se schimbe în neîncredere la următoarea mea replică:

— Ce mai face soția ta? A ieșit din spital?

Toată culoarea s-a scurs din obrajii lui Joe, când privirea lui a trecut de la Jimmy la mine, apoi peste umăr, la colegul lui. S-a grăbit să iasă pe ușă, forțându-ne să ieșim cu el. Abia după ce toți trei am trecut pragul și am fost afară din clădire s-a întors tăios spre mine, zicând aproape agresiv:

— Scuzați-mă! Ce m-ați întrebat?

Nu eram obișnuită să îmi vorbească așa, uitasem pentru o clipă că pentru el eram o străină.

— Am întrebat doar ce mai face Muriel. Ultima tură de chimioterapie trebuie să se fi încheiat, nu? spuneai că speri să iasă din spital până la Crăciun.

Jimmy făcuse un pas mic înapoi, stând într-o parte și privind curios micul nostru schimb de replici. Joe, pe de altă parte, părea complet șocat de cuvintele mele.

— Nu înțeleg… cine ești?

— Eu sunt Rachel. Rachel Wiltshire.

Dacă speram la vreo urmă de recunoaștere, puteam să aștept mult și bine.

— Nu te cunosc, a zis Joe, scuturând capul dintr-o parte în alta.

Era un refren cunoscut. Toată lumea părea să-l cânte în ultima vreme. Nu mi-a trecut prin cap nimic de spus, nimic care să nu îi pară deplasat.

— Dar chiar aș vrea să știu, a zis Joe repede, de unde naiba știi de Muriel. Nu am spus nimănui de aici despre boala ei. Nicio vorbă.

***

Cred că Jimmy l-a dus pe Joe la pub doar ca să îl păcălească. Spunându-i că, dacă venea să bea ceva cu noi, îi vom explica totul, însemna că întindea coarda, după definiția oricui. Totuși, când am propus să ne adăpostim de vânt și să ne mutăm în pubul King George, unde cei mai mulți angajați se duceau zilnic la prânz, Joe a fost de acord, fără tragere de inimă.

Era un pic derutant să văd cum tot arunca priviri piezișe spre mine, cât am parcurs cele câteva sute de metri până la cunoscuta bodegă; de parcă eram vreun fel de clarvăzător ciudat sau mai rău. Pubul era aglomerat, cum se întâmpla de obicei la ora aceea din zi, și ne-am chinuit să găsim o masă pentru noi trei. Peste tot în jur erau grupuri mici cu colegi de lucru de-ai mei și a trebuit să îmi mușc buza ca să mă opresc din salutat. În cele din urmă, am văzut o masă liberă spre partea din spate a localului, și m-am grăbit să o ocup, cu un Joe vădit reticent pe urmele mele.

I-am zâmbit timid când ne-am așezat. Nu mi-a răspuns în vreun fel, ceea ce a fost trist, pentru că mereu îmi plăcuse omul acela, cu mult înainte să îmi dau seama că aveam atât de multe lucruri în comun. În cele din urmă, Jimmy s-a întors cu un rând de băuturi și ne-a spus că a comandat trei porții zdravene de prânz, care urmau să ne fie aduse în scurt timp. Cumva, mă îndoiam că vreunul dintre noi va avea mare poftă de mâncare, înainte ca întâlnirea aceea să se termine.

— Așadar, cine ți-a spus despre Muriel? a fost prima întrebare a lui Joe, rostită rapid.

Am scuturat din cap, gândindu-mă că era mai bine să nu răspund din prima la întrebarea aceea. Evident, Joe era extrem de defensiv, judecând după următorul lui comentariu.

— Nu știu ce joc faci, dar nu vreau să am probleme la lucru din cauza asta.

Evident, turuia excesiv despre faptul că cel mai mare secret al lui era cunoscut de o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată. M-am întins să îl bat liniștitor pe mână și m-am oprit doar când am văzut expresia îngrozită de pe fața lui.

— Nu încercăm să îți facem probleme, Joe, l-a asigurat Jimmy, pe un ton foarte relaxat.

— Nu am bani, să știți, a zis Joe.

— Sigur că nu, am fost de acord, fără să mă gândesc. Nu după ce ai trimis doi copii la facultate și o întreții pe mama ta în căminul acela.

Jumătate din berea lui Joe s-a vărsat pe masă, când mâna lui tremurândă aproape că a scăpat paharul.

— Ajunge! De unde știi toate astea? Cine sunteți?

Nu exista niciun mod ușor de a începe și tot ce puteam face era să îi spun adevărul, așa cum îl știam.

— Joe, știu că s-ar putea să îți vină greu să crezi, dar sunt prietena ta.

Joe m-a fixat cu o privire lungă și grea. Apoi s-a întors și s-a uitat la fel spre Jimmy.

— Ah, nu, a zis Jimmy, eu sunt doar un străin. Rachel e cea care te cunoaște.

Joe s-a uitat din nou la mine, încă vădit nedumerit pentru că mie îmi părea rău că îl târâsem în asta. Deja avea suficiente de îndurat.

— Dacă suntem prieteni, cum de nu te cunosc? Am o memorie bună; e nevoie de ea, în munca mea. Și nu uit o față și, categoric, mi-aș aminti să fi spus unei străine detalii din viața mea privată.

Am zâmbit, să îmi îmblânzesc cuvintele, sperând că nu va interpreta greșit dezvelirea dinților, să o ia ca pe un act de agresivitate.

— Știu că sună ca o nebunie. Dar suntem prieteni. Foarte buni. Iar motivul pentru care știu atâtea despre tine și despre familia ta, mai ales despre boala lui Muriel, este că am trecut prin ceva similar cu tata.

Pentru prima dată, expresia lui Joe s-a înmuiat, lăsând să se vadă bărbatul blând care îmi fusese sprijin atunci când ne împărtășiserăm îngrijorările legate de cei dragi nouă, care se luptau cu aceeași boală.

— Îmi pare rău să aud asta, a mormăit el și, în sfârșit, dându-și seama că nu aveam niciun fel de intenții rele, a continuat. Dar tot nu înțeleg cum ai putea ști tot ce știi. A trebuit să fiu foarte atent, să nu las pe nimeni de la lucru să afle. Au fost foarte multe concedieri în ultima vreme, nu am putut risca să le dau vreun motiv să mă pună pe liber.

— Știu, am zis încet.

Îngrijorarea aceea fusese un subiect familiar pentru numeroasele noastre conversații. Cum fusese și progresul rudelor noastre în lupta lor pentru viață. Ne apropiaserăm și amândoi căpătaserăm putere astfel. Era trist că, în această nouă versiune a lumii, Joe nu avea pe nimeni cu care să își împartă povara.

— Dar de unde știi toate acestea? a întrebat Joe din nou. Cine ți le-a spus?

Nu am putut să mă eschivez încă o dată.

— Tu.

***

Nu știu dacă am reușit să îl convingem pe Joe că eram sinceri. Tot ce știu este că, atunci când i-am povestit detaliu după detaliu din bătălia soției lui, care fusese atât de asemănătoare cu a tatălui meu, nu a mai putut nega că știam lucruri despre care el credea că nu fuseseră spuse nimănui. În final, s-a chinuit să găsească o explicație cu care să se împace, una care să nu îl țină treaz noaptea, în anii care vor urma.

— Trebuie să fie din cauza stresului, a zis el, în cele din urmă.

— Ce anume? a întrebat Jimmy.

— M-a făcut să nu îmi amintesc. Da, asta este. Toate grijile mi-au provocat un fel de… amnezie.

A urmat o tăcere lungă. M-am uitat cu subînțeles la Jimmy, înainte să spun cu gravitate.

— Se întâmplă des.

***

Nu am mai rămas mult timp în pub, după ce ne-a fost adusă mâncarea. Jimmy părea singurul cu poftă de mâncare, deși m-am gândit că Joe va mânca mai liniștit după ce vom pleca. Am avut o întâlnire ciudată la toaletă, când am ieșit dintr-o cabină și am văzut-o pe Emily Frost stând lângă chiuvete.

— Bună, am salutat-o, zâmbindu-i cald și uitând că ea nu știa nimic despre presupusa noastră întâlnire de la prânz sau cine naiba eram.

M-a privit prudent în oglindă. Brusc, am simțit că obosisem să fiu o străină printre oamenii pe care îi cunoșteam de atâta vreme. Era timpul să plec.

***

Jimmy i-a întins mâna lui Joe.

— Mi-a părut bine să te cunosc.

Nimeni nu a fost foarte surprins că Joe nu i-a răspuns la fel. Despărțirea lui de mine a fost ușor mai caldă, după ce am zis:

— Îmi pare rău dacă te-am supărat azi. Sper sincer ca totul să decurgă bine cu Muriel. O să mă gândesc la voi doi.

Apoi ne-am îndreptat spre ieșire, mâna lui Jimmy ghidându-mă să plec.

— Hei… Rachel? a strigat Joe, surprinzându-ne pe amândoi. Ne-am întors deodată spre bărbatul pe care îl zăpăcisem atât de mult în ziua aceea.

— Tatăl tău, Rachel… Cum este? Ce face acum?

Am zâmbit ușor spre vechiul meu prieten și îngrijorarea lui.

— E mai bine, Joe.

12

— Joe mi s-a părut un tip de treabă.

N-am zis nimic, ținându-mi privirea pe geam, la suburbiile Londrei. Jimmy a încercat din nou.

— Până la urmă, cred că l-am convins că nu am fost complet nebuni.

Din nou, nu am zis nimic.

— Ești bine? a întrebat Jimmy blând, luându-și scurt mâna de pe volan, să mă strângă ușor.

— Nu mă cunoștea.

Vocea mea a fost liniară, dar Jimmy tot a simțit durerea.

— Știu.

În vocea lui era compasiune și înțelegere.

— Nu știu de ce sunt surprinsă, trebuia să mă aștept la asta. Dar el a fost prima persoană pe care am întâlnit-o și pe care am cunoscut-o bine; de care chiar mi-a păsat. E prietenul meu, pentru Dumnezeu, iar el nu știa cine naiba sunt!

M-am gândit la pubul plin de fețe cunoscute și la faptul că niciuna dintre ele nu mă recunoscuse.

— Nimeni nu știe cine sunt.

N-am putut să îl învinovățesc pe Jimmy că n-a mai găsit de spus ceva liniștitor. Ce naiba putea să spună, să mă sunt mai bine?

— Parcă nu eu am amnezie… ci ei! Efectiv am fost ștearsă din memoria lor.

— Hei, nu o să mă iei cu chestii SF, nu?

Evident, mintea lui se întorcea la teoria pe care o avansasem când fusesem prima dată în Londra: cea despre o lume paralelă, unde continuau să existe toți, ducând o viață similară, dar ușor diferită decât aceea.

— E o teorie… am zis ezitant.

— Una nebună.

— Dar dacă ar fi adevărată: nebună sau nu? Dacă mi s-a întâmplat ceva când m-am lovit la cap,

în timpul atacului? Dacă am făcut cumva schimb cu o altă versiune a mea?

Jimmy a râs. Dar când a văzut că eu nu râd s-a oprit repede.

— Rachel, nu se poate să vorbești serios, a început el blând. Știu că sunt o grămadă de întrebări fără răspuns, dar chiar nu cred că oamenii pot face un salt în timp și să ajungă în alte vieți ale lor.

— Nu vorbesc despre călătorie în timp. Poate că în noaptea aceea s-a întâmplat ceva ce a creat… Nu știu… un fel de anomalie în continuumul spațiu-timp?

— Știi măcar ce este acela continuum spațiu-timp?

— Nu. Dar am putea găsi un expert, un om de știință din domeniu. Cineva care să aibă unele dintre răspunsuri.

„Cineva care să nu creadă că sunt complet nebună", am terminat propoziția în minte.

— Rachel, scumpo, chestiile alea se întâmplă doar în cărți și filme. În viața reală nu poți găsi un Om-de-Știință-Ciudat în cartea de telefoane. Cum am putea să dăm de el?

— Nu știu, am răspuns cu încăpățânare.

Știam că avea dreptate. Dar nu voiam să aud asta.

— Vrei să auzi ce cred?

M-am întors spre el, să îl văd mai bine.

— Spune.

— Cred că ceva s-a întâmplat cu tine când te-ai lovit la cap. Ceva foarte neobișnuit și unic. Ceva ce îți permite să… nu știu, poate… să citești minți, să atragi un fel de energie spirituală și să o transpui în amintiri… nu știu.

— Și de ce nimic din aceste vătămări neurologice nu au apărut la niciunul dintre testele pe care mi le-au făcut?

A scuturat din cap.

— Nu știu. Cum spuneam, cred că trebuie să fie ceva incredibil de rar. Poate că se vede la teste, dar medicii nici măcar nu știu ce văd. Ai putea fi singura persoană căreia i s-a întâmplat asta vreodată.

Presupunerea lui avea un anumit grad de credibilitate rațională, trebuia să admit. Dar nu părea să se potrivească, nu în felul în care vedeam eu lucrurile. Puteam continua în două feluri: să insist să cred că era ceva supranatural – în lipsă de alt cuvânt mai potrivit – și să risc să îi pierd complet sprijinul, sau să o las baltă. Am fost prudentă.

— Așadar, sunt unică, am zis cu un început de zâmbet. Nu mai e nimeni ca mine.

— Nu m-am îndoit de asta nicio clipă.

Nu m-am putut abține: zâmbetul meu s-a tot lărgit, până am fost în pericol să semăn cu o versiune dementă a personajului din *Alice în Țara Minunilor,* Cheshire Cat. De asemenea, nu m-am putut abține din a observa că răspunsul meu îl mulțumea destul de mult. După alți câțiva kilometri parcurși pe fâșia gri a autostrăzii, am deschis din nou subiectul.

— Și dacă nu îi dăm de capăt niciodată? Dacă nu aflăm niciodată răspunsurile? Ce facem atunci?

Jimmy a rămas tăcut un moment lung.

— Ei bine, a zis, în cele din urmă, pe un ton meditativ, îți amintești totul din primii optsprezece ani de viață, nu?

— Da. Chiar până în noaptea accidentului de mașină.

— Așadar, în mare, vorbim doar despre… pierderea… inexplicabilă a unei porțiuni mici din trecutul tău. Cred că trebuie să te întrebi cât timp și energie vrei să investești privind în urmă.

Atunci, vocea lui s-a schimbat, timbrul ei devenind mai blând și mai jos.

— Dar, personal vorbind, nu trecutul tău mă interesează atât de mult, cât viitorul.

Și acelea au fost cuvintele pe care le-am repetat în gând tot restul drumului până acasă.

***

Ochii tatălui meu s-au luminat când am trecut pragul cu un geamantan plin cu lucrurile mele și cu toate cutiile acelea.

— Nu te deranjează dacă mă întorc să mai stau un pic aici cu tine, nu? am întrebat când am intrat în casă.

O întrebare inutilă, de fapt, dar chiar și eu am fost surprinsă să îi văd ochii sclipind neașteptat.

— Te simți bine, tată?

Și-a frecat ochii cu mâna.

— Doar o răceală, cred, a mormăit brusc, aplecându-se să ia cutiile. Îți duc astea sus. Și desigur că nu mă deranjează. Poți să rămâi aici cât dorești.

L-am privit din spate, în timp ce urca scările, cuprinsă deodată de un val de dragoste pentru singurul părinte pe care îl cunoscusem vreodată, amestecat cu o imensă recunoștință că acum și aici el era bine. Probabil că discuția cu Joe despre boala soției lui mă făcuse să apreciez brusc că, în multe feluri, viața aici era mult mai bună decât cea pe care mi-o aminteam. Mă rog, în afară de incidentul nefericit cu Matt. Dar poate că și acela se va dovedi că nu era un lucru atât de rău. Mai bine că am aflat acum că nu poate să fie fidel și să plec cât pot, înainte de a face greșeala de a mă mărita cu el.

***

În sfârșit, a doua zi n-am mai evitat să-i răspund la unul dintre numeroasele telefoane. Chiar trebuia; sunase încontinuu, atât pe mobil, cât și pe telefonul de acasă, așa că nu prea am avut de ales. Nu a fost o discuție plăcută și am spus unele lucruri de care nu am fost foarte mândră. Nu că nu le merita, poate

că da, dar sperasem că vom putea rămâne civilizați. Dar nicio discuție telefonică încheiată cu unul dintre noi strigându-i celuilalt „Să ai o viață frumoasă!” nu poate fi considerată chiar un succes.

Următoarele câteva zile ar fi trebuit să fie plăcute, Crăciunul era aproape și, cu toate că nu simțeam entuziasmul obișnuit pentru sărbători, m-am străduit, de dragul tatei. Nu cred că l-am păcălit prea tare, nu când prima lui întrebare după ce se întorcea acasă de la o plimbare era: „A trecut cineva pe aici sau a sunat cât timp am fost plecat?”

Probabil se gândea că așteptam vești de la Matt și nu m-am sinchisit să îi corectez presupunerea. Dar nu lipsa de contact cu fostul meu logodnic mă deranja, ci faptul că nu aveam vești de la Jimmy. Având în vedere ce spusese recent, mă gândisem, mă rog, mai degrabă sperasem că va fi un vizitator mai frecvent al casei noastre, dar, în realitate, nu îl mai văzusem și nu mai auzisem nimic de el de când ne întorseserăm din Londra.

Desigur, poate că era doar ocupat cu munca, dar, sincer, cât durează să dai un telefon? Oare regreta deja că petrecuse cu mine atât de mult din timpul lui liber? Sau din nou interpretasem greșit cuvintele și acțiunile unui prieten apropiat și le luasem drept altceva?

Pentru a-mi umple timpul, m-am străduit să mă mențin ocupată în fiecare zi, descoperind că extenuarea fizică îmi lăsa mult mai puține momente să mă gândesc. Astfel că mi-am reorganizat vechiul dormitor. De două ori. Și chiar am făcut o asemenea curățenie în casă, cum nu mai făcusem vreodată. M-am apucat și să coc prăjituri, o ocupație dubioasă, având în vedere că abia dacă mai făcusem asta vreodată. În timp ce scoteam tavă după tavă de mâncare mai mult sau mai puțin comestibilă, am văzut privirile întrebătoare ale tatei, chiar dacă niciodată nu le-a dat voce. Și avea dreptate. De ce găteam cât să hrănesc o armată, când în ziua de Crăciun urma să fim doar noi doi?

În fiecare seară cădeam în pat complet epuizată, sperând să fiu suficient de obosită să ignor atât tăcerea lui Jimmy, cât și recurența viselor ciudate și ale halucinațiilor nocturne care începuseră să mă bântuie din nou.

* *

Cu câteva seri înainte de ajunul Crăciunului, tata a venit în sufragerie trăgând după el un brad mare. Am ridicat privirea de unde stăteam, lângă foc, unde făceam progrese mici dar constante cu pisica distantă a tatălui meu. Cel puțin acum mă lăsa să o ating mai mult de cinci secunde, înainte să țâșnească de lângă mine.

— Credeam că nu ne batem capul cu bradul anul acesta?

— Știu, a zis el, chinuindu-se să tragă peste covor imitația de sequoia. Dar m-am gândit că ne-ar prinde bine să înveselim un pic atmosfera. Să o facem plăcută și festivă.

M-am grăbit să golesc un loc în colț, aplecându-mă pe sub crengile care păreau suficient de ascuțite să scoată un ochi sau pe amândoi, dacă nu erai atent. De fapt, pomul era atât de înalt, încât crengile cele mai de sus se aplecau sub tavan și în lățime era aproape la fel de mare.

— N-ai găsit unul mai mare? l-am tachinat.

— Părea mult mai mic acolo, a zis tata.

— Lasă-l în pace pe bietul tău tată! Ar fi trebuit să îl vezi chinuindu-se să îl care în sus, pe pantă.

M-am întors suficient de rapid cât să îmi sucesc gâtul. Fusesem atât de ocupată să examinez bradul, că nu îl văzusem pe Jimmy intrând în sufragerie.

— Mulțumesc că m-ai adus, băiete, a zis tata. Am știut că ar fi trebuit să iau mașina.

— Nu ai pentru ce, a zis Jimmy, vorbele lui îndreptându-se spre tata, dar cu ochii pe chipul meu.

A urmat un moment lung de tăcere, care a fost destul de ciudat.

— Vrea cineva o cană de ceai? a întrebat tata, deja la jumătatea drumului spre ușă, să îl prepare.

Am așteptat până când am rămas singuri, apoi am rostit:

— Bună, străine! Începusem să mă întreb dacă o să te mai vedem vreodată.

A avut eleganța să pară nedumerit.

— Scuze că nu am mai zis nimic. Am primit mesajele tale, am vrut să sun, dar…

— Ai fost ocupat. Am înțeles.

— Nu. Nu e asta. Doar că…

Situația asta începea să mă obosească. Avea de gând să termine vreo propoziție?

— Frumos brad! a zis el în schimb, studiind coniferul cu o atenție nejustificată.

Dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine, aș fi zis că era agitat. Dar zău dacă știam de ce. Când tata ne-a adus ceaiul, am profitat de ocazie să îl studiez pe Jimmy neobservată. Părea că nu fusesem singura care nu prea dormise în ultima vreme, după umbrele întunecate de sub ochii lui.

— Ai vreo decorațiune pentru bradul ăsta? a întrebat Jimmy, după ce și-a golit cana.

— Te oferi să ne ajuți?

— O, nu, a intervenit tata. Eu mi-am făcut partea în ceea ce privește bradul. De aici poți prelua.

M-am ridicat în picioare.

— Aduc cutia, e tot la mansardă, nu?

M-am așteptat ca în acel moment unul dintre ei sau chiar amândoi să se ridice să îmi aducă decorațiunile, dar, în mod ciudat, când tata a fost pe cale să facă asta, Jimmy l-a oprit cu o privire plină de înțeles, pe care probabil că eu nu ar fi trebuit să o văd. Dar am văzut-o.

— Pot s-o aduci singură, nu? a întrebat Jimmy încrezător.

— Sigur, am zis, înțelegând mesajul, și am ieșit din cameră.

Nu mi-am dat seama că mormăiam în barbă, când am tras scara de la mansardă și am început să fixez traversele, până am observat-o pe Kizzy privindu-mă curioasă din capătul balustradei.

— Iar tu ești la fel de rea, i-am zis disprețuitoarei feline, care a zbughit-o din punctul ei de observație, într-o fâlfâire de blană indignată.

Evident, Jimmy voise să scape de mine, să poată vorbi singur cu tata. Fără îndoială, exact în clipa aceea îi povestea teoria mea ușor excentrică. Dovedind că Rachel era încă departe de a fi bine. Chiar era super. Tata abia începuse să mă trateze din nou normal, acum credea că „amnezia" mea ar putea fi vindecată în curând, dar, dacă Jimmy îi spunea tot ce zisesem eu zilele trecute în mașină, o luam de la capăt.

M-am simțit furioasă și trădată mai mult decât un pic și, cu toate că niciodată nu îi spusesem direct lui Jimmy că nu voiam ca tata să știe ce credeam, presupusesem că mă cunoștea suficient de bine să înțeleagă că ideea aceea fusese doar pentru urechile lui.

Ca de obicei, mi-a luat mai mult decât ar fi trebuit să găsesc afurisita de cutie cu decorațiuni, iar când, în sfârșit, am dat de ea și am strâns scara, orice discuție avuseseră Jimmy și tata se încheiase, evident. Și, dacă aveam nevoie de mai multe dovezi că se întâmpla ceva, am primit-o când am intrat în sufragerie și i-am găsit cufundați într-o pseudoconversație despre fotbal, un subiect de care niciunul dintre ei nu era foarte interesat.

Tocmai când am început să rup banda de pe cutie, tata s-a ridicat în picioare și a căscat exagerat.

— Cred că o să mă duc la culcare.

M-am uitat uimită la ceasul de deasupra șemineului.

— Nu e nici măcar ora nouă!

Am văzut o roșeață în obrajii lui sau era doar de la căldura focului?

— Nu? O, mă rog. Nu contează. Nu strică să te culci devreme, din când în când. Noapte bună, Rachel! Ne vedem în curând, Jimmy!

Am așteptat până când am fost sigură că aud scârțâitul scărilor, înainte să mă întorc furioasă spre Jimmy.

— Știu despre ce ați vorbit cât am fost plecată din cameră!

Și atunci totul a devenit ciudat, pentru că, în loc să răspundă, Jimmy a părut neobișnuit de jenat și cumva…

Da, asta a fost… culoarea din obrajii lui s-a accentuat clar. Ba chiar mi-am luat ochii de la fața lui, să mă uit spre focul care ardea vesel în sobă. Fie era foarte-foarte cald acolo, fie se întâmpla ceva foarte dubios.

— I-ai spus, nu-i așa? am continuat când am văzut că era puțin probabil ca Jimmy să rostească ceva în apărarea lui. I-ai spus ce cred eu că mi s-a întâmplat?

Ușurarea s-a văzut pe fața lui, la fel de repede cum apăruse îmbujorarea.

— Asta crezi? Nu, sigur că nu i-am spus. N-aș face așa ceva.

A negat atât de serios, încât mi-am dat seama imediat că spunea adevărul.

— Atunci, de ce m-ați trimis afară din cameră?

Ochii lui au sclipit, trădându-i disconfortul, dar vocea i-a fost destul de liniștită când a răspuns.

— Nu te-a trimis nimeni afară din cameră. Te-ai dus după decorațiuni.

I-am aruncat o privire lungă, cu ochii îngustați, pe care știam că și-o amintea din trecutul nostru. Mereu îl priveam așa când nu-mi plăcea ce spunea. Totuși, Jimmy nu m-a lăsat să merg mai departe.

— Atunci, haide! Să ne apucăm! E un brad mare și nu avem la dispoziție toată noaptea.

E imposibil să fii indispus când împodobești bradul de Crăciun. E ceva în luminițele ce clipesc ca în povești și în globurilor fragile din sticlă, în

care se reflectă lumina focului, ceva ce, pur și simplu, alungă toată negativitatea din tine, oricât ai încerca să te agăți de ea. La cererea lui Jimmy, am găsit chiar un CD cu muzică de Crăciun, în colecția tatei, și l-am pus încet pe fundal, în timp ce noi am împodobit bradul mai mult în tăcere. Era o atmosferă plăcută și prietenoasă; capetele noastre se aplecau peste cutia cu decorațiuni, uneori, degetele ni se întâlneau, când amândoi atingeam același ornament, exact în același timp. Fie împărtășeam același gust pentru globuri țipătoare, fie era încă o confirmare a faptului că ne potriveam foarte bine.

Bradul începea să arate foarte bine. Deloc subtil și minimalist; cu adevărat un brad în stil Las Vegas! Mai avea nevoie doar de beteală. Atentă la acele de pin ascuțite, m-am răsucit pe jumătate în spatele pomului și l-am rugat pe Jimmy să îmi dea șiragul lung și strălucitor, să îl pot pune printre crengi. Am întins mâna printre crengile dese, așteptând să prind șiragul lucios. Dar, în loc să îmi dea beteala, am simțit degetele lui Jimmy atingându-le pe ale mele.

— Nu mai pot să fac asta.

Vocea lui era aproape disperată, de parcă vorbele îi fuseseră smulse. Crengile pomului mă împiedicau să îl văd, așa că mi-am îndreptat vocea în direcția lui.

— E în regulă. Aproape că am terminat.

— Nu vorbesc despre bradul ăsta afurisit!

De data asta, nu am avut nicio îndoială în privința tonului; era sincer iritat. M-am luptat să ies de după crengi, dar m-am oprit când a adăugat:

— Vorbesc despre noi. Tu și eu. Prietenia noastră.

Am simțit că mi se oprește inima. Toate temerile pe care le avusesem în viață se cristalizaseră în momentul acela. Era la fel de devastator să aud asta în clipa aceea cum ar fi fost când aveam cinci ani. Jimmy nu mai voia să fie prietenul meu.

Brusc, nu mă mai grăbeam să ies de sub acoperământul protector al bradului. Să nu vadă efectul pe care îl aveau cuvintele lui asupra mea. Mi-o făcusem cu mâna mea. Neglijasem mult prea mult timp ceva prețios, iar apoi încercasem să mă sprijin pe el mai mult decât ar fi trebuit. Meritam orice urma.

— Înțeleg, am zis cu o voce care începea să tremure. Simți că nu îmi mai poți fi prieten, înțeleg.

A scos un sunet care aducea a geamăt.

— Nu e asta. Mă rog, poate că parțial este; vreau să nu îți mai fiu prieten…

A fost cel mai rău lucru pe care îl auzisem vreodată, până când a continuat:

— Dar numai pentru că vreau să fim mult mai mult.

Mâna pe care nu îmi dădusem seama că o aveam încă printre crengi a fost prinsă brusc în mâna lui caldă și sigură.

— Și a trebuit să aștepți să mă bag într-un pom de Crăciun ca să îmi spui asta? am întrebat cu o voce prea uimită să înțeleg pe deplin cuvintele lui.

Crengile au fost date la o parte brusc, cu o singură mișcare rapidă, și m-am trezit uitându-mă uimită la bărbatul care tocmai îmi schimbase întreaga perspectivă asupra viitorului.

— A trebuit să mă asigur că nu fugi, a zis, trăgându-mă blând spre el.

— Ăsta e ultimul lucru care îmi trece prin cap, l-am asigurat. De fapt…

Însă nu am mai apucat să termin propoziția, deoarece capul lui se apleca spre al meu, chiar în timp ce mă trăgea spre el. Într-o uniune perfectă, forma moale a corpului meu s-a mulat pe fermitatea trupului său. Două jumătăți completându-se și unindu-se, de parcă nimic din lume nu fusese vreodată mai potrivit, până în clipa aceea unică. I-am simțit bătăile puternice ale inimii lângă ale mele, în timp ce îmi ținea lipit de el

corpul tremurând. M-am uitat în ochii lui și am găsit tot ce căutam și o expresie de dragoste atât de deschisă și de sinceră, încât m-a lăsat și fără respirația pe care o mai aveam. Apoi gura lui a fost pe a mea, iar mâinile lui mă arcuiau mai aproape, iar el mă ținea, în timp ce mă îndrăgosteam și mai mult de bărbatul căruia îi fusesem destinată dintotdeauna.

***

Focul s-a stins cu mult înainte ca pasiunea noastră să facă la fel. Stăteam întinși pe canapeaua veche, cu picioarele împletite, cu trupurile lipite. Sub cap auzeam bătăile liniștitoare ale inimii lui, în timp ce degetele lui trasau cercuri mici pe ceafa mea. Niciodată în viață nu mai simțisem un moment de asemenea mulțumire totală.

M-am chinuit să mă ridic, dar brațele lui puternice nu mi-au dat drumul.

— Nu te mișca, mi-a zis, acoperindu-mi gura cu a lui, să se asigure că pentru alte câteva minute plecarea mea nu era deloc posibilă.

Abia respiram când, în sfârșit, ne-am depărtat.

— Jimmy, putem vorbi o clipă?

Ochii lui albaștri s-au întunecat o secundă.

— Aș prefera să fac asta, a zis el, trăgându-mă de lângă el, până când am fost complet deasupra lui.

Noua mea poziție nu mă ajuta deloc să mă concentrez și am pierdut total următoarele câteva minute, pentru că am cedat pasiunii sălbatice care îmi curgea prin vene.

— Ajunge! am zis, ridicându-mă atât de brusc, că aș fi căzut de pe canapea dacă nu m-ar fi prins.

Trebuie să îmi fi recunoscut determinarea, pentru că s-a ridicat ezitând de pe perne și și-a pus picioarele pe podea, lăsându-mă să alunec pe locul de lângă el. Am văzut efortul pe care îl făcuse să se desprindă de mine, atât efort fizic, cât și emoțional,

și am simțit un freamăt adânc în mine, știind că și el mă voia la fel de mult cum îl voiam eu.

— Ai cinci minute, m-a avertizat, înainte să trebuiască să te sărut din nou, așa că ar fi bine să vorbești repede.

Cuvintele lui și apropierea de el se jucau cu pulsul meu. Mi-ar fi fost ușor să folosesc tot timpul alocat ca să rostesc o singură propoziție. Dar erau unele lucruri pe care trebuia să le întreb.

— Asta… între noi… sunt confuză… credeam că tu nu…

O, Doamne, îmi răpise darul vorbirii coerente.

— Ce ai crezut? a zis blând, luându-mi mâna în a lui și împletind tandru degetele noastre.

— Că nu mă vrei… mă rog, nu așa.

Cuvintele mele trebuie să fi fost atât de neașteptate, încât au șters zâmbetul drăgăstos de pe fața lui și l-au înlocuit cu o expresie de uimire.

— De ce naiba ai crede așa ceva?

— Ei bine, după ceea ce s-a întâmplat la hotel…

Vocea mea s-a stins. În privirea lui se vedea revelația.

— În noaptea aceea ai arătat destul de clar că nu mă voiai.

Vocea mea era șoptită, amintirea acelui moment jenant, încă vie.

— Asta ai crezut?

Și-a trecut absent mâna prin păr.

— În seara aceea, te doream atât de tare, că abia puteam respira. Nu vei ști niciodată cât de greu mi-a fost să plec din camera ta în noaptea aceea.

— Și de ce ai plecat?

Atunci m-a tras lângă el, legănându-mă, cu capul meu pe gâtul lui. Respirația lui ușoară îmi atingea fruntea.

— Pentru că nu era corect să profit de tine atunci. Probabil că nici acum nu este.

Am deschis gura, într-un început de protest, dar m-a oprit cu un deget pe buze.

— Erai atât de confuză în noaptea aceea, nu înțelegeai nimic și aveai nevoie de mine ca prieten mai mult decât ca iubit. În plus, încă erai logodită cu Matt.

Ultimele îndoieli au început să se risipească atunci când a început să vorbească. Puterea sentimentelor lui pentru mine fusese și mai evidentă părăsind patul meu în noaptea aceea, decât ar fi fost dacă ar fi rămas. Sarah avusese dreptate, Jimmy m-ar fi respins doar dacă el considera că așa era corect.

— Legat de Matt… am început, iar el a gemut încet.

— Chiar trebuie să vorbim despre el?

Am ridicat privirea spre a lui, lăsând toată dragostea pentru el să strălucească precum un far, asigurându-l, astfel, că nimic din ce aș putea spune nu l-ar răni.

— Vreau doar să știi că acum înțeleg de ce aveai rețineri. Și știu, tu crezi că mai am nevoie de timp să trec peste despărțirea de el, dar chiar nu am.

Părea neîncrezător.

— În ce mă privește, eu și Matt ne-am despărțit acum mai bine de cinci ani. Am avut dificultăți să accept faptul că eram logodită cu el, nu că l-am pierdut.

M-am uitat la ceasul de pe șemineu.

— Bun, cele cinci minute ale mele au expirat.

M-am aplecat să îl sărut, dar, de data aceasta, el a fost cel care s-a tras înapoi.

— Înainte să mă pierd cu totul în asta, pot să spun un singur lucru, Rachel?

Părea atât de serios, că brusc m-am temut de ce avea să spună.

— Seara asta. Noi. Nu este doar o chestie de moment. Vreau să știi asta. Ce simt pentru tine… ar fi trebuit să îți spun cu mult timp în urmă. De fapt, aproape că ți-am spus.

Brusc, lucrurile au devenit clare.

— Știam că ești cu Matt, dar mi-am promis că înainte să plecăm la facultate îți voi spune ce simțeam – ce simțisem mereu – pentru tine. Am și aranjat să ne întâlnim, dar aceea a fost noaptea…

— …accidentului, am terminat eu.

— Iar după aceea parcă niciodată n-a fost momentul potrivit să spun ceva. Iar după facultate, voi doi erați tot împreună și m-am gândit că mi-am ratat ocazia.

Mi-a frânt inima gândindu-mă la suferința pe care trebuie să o fi îndurat peste ani văzându-mă cu altcineva, fără să poată să spună ceva despre asta. Și dacă aveam să trăiesc o sută de ani, niciodată nu aveam să compensez ce făcusem.

— Îți mulțumesc că m-ai așteptat, am șoptit încet.

Zâmbetul lui de răspuns a fost tot ce îmi trebuia în lume, în clipa aceea.

— A fost plăcerea mea!

Focul trosnea încet în sobă, luminițele de poveste clipeau în camera întunecată, dar noi nu vedeam și nu auzeam nimic. Doar unul pe altul.

***

Mi-am dat seama că tata trebuie să fi ghicit ce se întâmplase între mine și Jimmy, după zâmbetul stupid pe care îl avea când m-a întâmpinat în bucătărie, în dimineața următoare.

— Pari fericită, a fost prima lui remarcă.

Se pare că aveam același gen de zâmbet.

— Când a plecat Jimmy aseară?

O, Doamne, omul nu era deloc subtil.

— Târziu, i-am confirmat și am luat cana de cafea pe care mi-o întindea. Știi, nu-i așa?

A încuviințat.

— Jimmy mi-a spus că voia să îți vorbească despre ce simte.

Așadar, despre asta vorbiseră când eu fusesem plecată din cameră!

— Chiar ți-a cerut permisiunea? l-am întrebat uluită de neașteptatul stil de secol XIX al situației.

— Nu. Nu chiar permisiunea. Voia doar să știe dacă eu consideram că ești pregătită să auzi ce avea de spus, dacă ești suficient de puternică sau dacă eu consideram că mai aveai nevoie de ceva timp.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că deja irosise ultimii douăzeci de ani și mai bine și că ar trebui să o facă imediat.

— Nu sunt sigură că aș fi fost pe deplin hotărâtă să aud asta când aveam trei ani.

— Dar acum ești?

Chiar era nevoie să întrebe? Nu se vedea pe fața mea?

— Acum, absolut totul este perfect.

Nu știam atunci, dar lucrurile erau pe cale să devină și mai bune.

***

Slujba de la miezul nopții, ajunul Crăciunului. Nu mai participasem de mulți ani, dar, brusc, mi s-a părut că am o grămadă de lucruri pentru care să fiu recunoscătoare. Deși Jimmy lucra în schimbul de seară, avea să termine la timp pentru a ni se alătura.

Așteptându-l, m-am așezat la geamul sufrageriei și am privit fulgii de zăpadă așezându-se pe drum și pe trotuare. Strada familiară se transforma sub ochii mei într-o imagine idilică de pe cărțile poștale de Crăciun. Am zâmbit, văzând că și lucrurile banale erau învăluite de frumusețe.

Zâmbisem mult în ultimele zile. Fiecare minut petrecut cu Jimmy mă umplea cu atât de multă bucurie și fericire, încât el îmi părea mai necesar ca aerul. Fiecare minut departe de el îl petreceam fie gândindu-mă la el, fie așteptând cu nerăbdare să aud familiara lui bătaie în ușă. Aș fi putut fi o fiică nesuferită, învăluită în zâmbete și priviri melancolice, dacă tata n-ar fi fost atât de vădit

încântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ba chiar continua să meargă la culcare tot mai devreme, pentru a ne oferi astfel cât mai mult timp singuri. Până și copiii de șase ani din ziua de azi stăteau seara mai târziu ca el.

Tata a intrat în cameră îmbrăcat deja, cu palton și pălărie.

— A ajuns?

— În curând, l-am asigurat, fără să fiu conștientă de seninătatea tonului meu, care a atras un zâmbet pe fața tatei.

Farurile luminoase s-au ivit printre fulgii de zăpadă, când mașina lui Jimmy a cotit și a oprit lângă casa noastră. Mi-am luat haina de pe scaun și m-am grăbit spre ușă, cu inima deja bătând mai repede. Parcă eram din nou adolescentă. Am rămas în ușă cât a coborât el din mașină, nepăsătoare la zăpada care cădea pe mine. Intensitatea sentimentelor mele mă luase prin surprindere. Cunoscându-ne dintotdeauna, mă așteptasem ca relația noastră să fie mai degrabă un foc mocnit și nu vâlvătaia pe care amândoi o lăsam fericiți să ne mistuie.

— Arăți precum crăiasa zăpezii! a murmurat când a ajuns în fața mea, sărutând fulgii de cristal de pe fața mea. Și nu ai luat haina pe tine, m-a mustrat, observând că încă o aveam în mână. O să răcești.

— Nu cu tine aici, nu o să răcesc, am zis visătoare, dar mi-am băgat mâinile în haina pe care o luase și mi-o ținea.

Mi-a plăcut mai ales cum a folosit fularul de la gâtul meu ca pretext să mă tragă lângă el, pentru un sărut lung.

— Hm-hm! s-a auzit din spatele nostru.

Ne-am depărtat, nu vinovați, ci cu evidentă reticență.

— Sper că voi doi puteți să vă purtați frumos vreo oră, în biserică, ne-a avertizat tata.

— O să ne străduim, Tony! a promis Jimmy.

— Nu-ți face griji, tată! l-am asigurat și mi-am băgat brațul pe sub al lui, pornind spre mașina lui Jimmy. Nu o să te fac de râs în fața preotului!

Drumul spre biserică era presărat cu lumânări micuțe în boluri din sticlă. Ușile bisericii erau deschise, iar înăuntru se auzea o colindă cunoscută, în întâmpinarea credincioșilor. M-am oprit o clipă, privind în jur: turla bisericii acoperită de zăpadă, lumânările clipind, muzica și, desigur, bărbatul de lângă mine.

— Incredibil de frumos! am șoptit eu uimită.

Ochii lui ignorau tot ce era în jur și pe toți oamenii, erau atenți doar la mine.

— Incredibil de frumos! a repetat el.

Slujba mi s-a părut de-a dreptul emoționantă. Ba chiar am plâns când au recitat copiii de la școala primară. Iar când am căutat pe furiș un șervețel în geantă, Jimmy avea deja unul pregătit. M-am șters la ochi, fără să îmi fie rușine de emoția pe care nu mai puteam să o stăpânesc. Nu aveam de ce să fiu rușinată de lacrimile de fericire.

Când am ieșit din nou în noapte, Jimmy m-a tras pe o parte a drumului, feriți de credincioșii care plecau și se grăbeau înapoi la mașini, să fugă de ninsoare. Tata fusese oprit în biserică de un prieten vechi și niciunul dintre noi nu își dăduse seama că nu era în spatele nostru, până când am fost deja afară.

Temperatura scăzuse cu câteva grade, cât durase slujba, și în ciuda paltonului călduros și a fularului am tremurat. Jimmy m-a tras în brațe, lipindu-mă de corpul lui și tachinându-mă în șoaptă:

— Cred că e în regulă, cât timp pretindem că n-am făcut decât să îți țin cald.

Nu știu dacă lipsa mea de răspuns sau încordarea corpului meu l-a alertat că ceva nu era în regulă. Din poziția mea vedeam în direcția opusă bisericii, drept spre cimitir. Deodată, am fost invadată de amintirile cu mine stând lângă mormântul lui Jimmy, atât de oribil de vii și de reale, încât, pentru

o clipă, am uitat că Jimmy era cât se putea de viu. M-a îndepărtat de el cu grijă, a văzut suferința de pe fața mea și, uimit, s-a întors să vadă ce anume mă tulburase așa. Era suficient de intuitiv să își dea seama exact la ce mă gândeam privind neliniștită spre cimitir.

— Acolo…

Am încuviințat, fără o vorbă. A aruncat o privire spre ușile bisericii și am văzut că tata tot nu apăruse. M-a luat de mână și m-a atins ușor.

— Vino, atunci!

Picioarele mele au rămas înfipte pe drum și l-au făcut să se oprească.

— Vorbești serios?

În ochii lui erau dragoste și înțelegere.

— Trebuie să vezi.

M-am înfiorat.

— Ți-am vizitat deja mormântul, nu e un loc unde vreau să mai merg vreodată.

Dar, ca de obicei, era greu să te opui insistenței lui răbdătoare.

— Nu e nimic acolo, Rachel. Vino să vezi!

Nu era mult de mers până la cimitir, dar suficient cât să îmi închipui tot soiul de lucruri oribile. Unul care se lupta pentru supremație și câștiga de departe era întrebarea: dacă ajung acolo și chiar îi găsesc mormântul? Mă voi întoarce să mă uit la bărbatul de lângă mine și voi constata că a dispărut? M-a trecut un fior care n-avea de-a face cu frigul. Nu ar fi o poveste cu stafii perfectă pentru Crăciun?

Gândul că fiecare pas pe iarba înghețată a cimitirului mă ducea spre pericol era imposibil de ignorat.

— Unde era? a întrebat Jimmy încet.

Era, probabil, singura persoană din lume care întreba cum se ajunge la propriul mormânt.

— Acolo, am arătat cu un deget care tremura vizibil. După grupul acela de pietre de mormânt.

M-a condus blând, dar ferm, în direcția pe care i-o arătasem. În timp ce treceam, pe pietrele din jur am văzut inscripții cunoscute. Nu vedeam ce scria pe fiecare dintre ele, dar mi le aminteam clar: Cel mai drag soț, Iubită bunică, Foarte drag tată. Picioarele mele erau grele în timp ce ne îndreptam spre locul unde fusese pus pentru odihna veșnică bărbatul pe care îl iubeam, după ce își dăduse viața ca să mă salveze. Mâna lui Jimmy o strângea ferm pe a mea, când ridicam privirea, poticnindu-mă. Pentru o clipă, am văzut; chiar am văzut piatra de mormânt din marmură albă sclipind. A fost pentru o clipă atât de reală, încât am simțit că puteam să întind mâna și să o ating. Am clipit, iar apoi am văzut doar un loc gol, cu iarbă neatinsă.

— Așadar, aici era, a zis Jimmy, cu o voce ciudat de slabă.

Am aprobat, mai aproape de plâns decât îmi dădusem seama, când toată durerea din noaptea aceea a amenințat să mă copleșească.

— Inscripția a fost foarte tristă, am șoptit. „Pierdut prea curând, la 18 ani. Fiu iubit și prieten loial. Dragostea noastră pentru tine va trăi veșnic.”

Nu îmi dădusem seama că acele cuvinte se gravaseră în mintea mea, la fel cum fuseseră gravate pe marmură.

— A fost groaznic, parcă inima mea se frângea în timp ce stăteam acolo, îmi era dor de tine, te iubeam… Cumva, am căzut în mormânt, cu tine.

Atunci s-a mișcat repede lângă mine și, pentru o clipă bizară, am crezut că va reconstitui amintirile mele căzând în genunchi, la fel cum făcusem eu. Apoi mi-am dat seama că nu se lăsase pe ambii genunchi… ci pe unul.

Încă mă ținea de mână.

Zăpada cădea în jurul nostru în vârtejuri magice. Avea o expresie pe care am știut că mi-o voi aminti pentru totdeauna.

— Rachel, a început el, cu voce nu foarte sigură.

— O, Doamne, am zis!

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Amintirea oribilă a locului s-a risipit sub puterea dragostei lui. Puterea sentimentelor lui m-a tras din amintirile periculoase. M-a salvat din nou.

— Nu pot să cred, am zis, cu un amestec de râs și plâns în voce, că într-o bună zi le voi spune nepoților noștri că bunicul lor chiar m-a cerut de nevastă într-un cimitir!

Dacă existase și cea mai mică sclipire de nesiguranță în ochii lui, cuvintele mele au îndepărtat-o într-o clipă.

— Asta înseamnă da?

M-am pus jos, în fața lui, pe pământul înghețat, și am șoptit încet lângă buzele lui.

— O, da!

13
Șase săptămâni mai târziu

Am coborât scările încet și cu grijă, ținând poala rochiei lungi, de culoarea fildeșului. Tata mă aștepta la capătul scărilor, încercând din răsputeri să zâmbească. Atunci când mâna lui s-a întins să o ia pe a mea, o singură lacrimă i-a scăpat din ochi și s-a rostogolit pe obraz, precum un diamant rătăcit.

— Ar fi trebuit ca mama ta să fie aici. Ar fi fost foarte mândră de tine.

M-am întins să îl pup, inhalând familiarul miros proaspăt al aftershave-ului.

— Gata, tata, o să mă faci să plâng și o să stric toată munca lui Sarah.

M-am uitat pe hol și în sufragerie; de sus se auzise de parcă erau cel puțin o sută de oameni acolo.

— Au plecat toți deja?

Privirea lui a măturat casa goală.

— Au plecat, scumpa mea. Suntem doar noi. Mașina așteaptă.

Am inspirat adânc. Era timpul.

— Emoționată? m-a întrebat tata, întinzându-mi buchetul de trandafiri roșii, pe care îl trimisese floristul.

Am scuturat din cap, cu un zâmbet:

— Doar bucuroasă.

Mi-a luat mâna din nou și m-a condus spre ușa din față.

— E timpul să mergem, Rachel!

Logodna de șase săptămâni fusese înghițită de pregătirile de nuntă. Probabil că vor exista unele priviri curioase îndreptate spre talia mea azi, să vadă dacă asta explica scandaloasa noastră grabă. Se vor înșela, desigur, dar ar fi fost mai ușor de explicat decât adevărul. Cum ar fi reacționat dacă ar fi auzit discuția dintre mine și Jimmy pe tema asta?

— Nu vreau să aștept, îmi mărturisise el, la doar câteva zile după Crăciun. Deja te-am așteptat mult prea mult.

Cuvintele lui mă umpluseră de o strălucire caldă, dar tot aveam o mare îngrijorare.

— Știu că tu crezi că vorbesc prostii, am început, dar lasă-mă să o spun o singură dată și promit că nu voi mai aduce vorba vreodată.

A aprobat încet. Probabil, știa ce voi spune.

— Chestia asta care mi s-a întâmplat… orice a fost… cred că a început atunci când m-am lovit la cap, în accidentul de mașină, iar apoi a luat-o razna complet după ce am fost atacată și rănită din nou…

— Continuă, m-a îndemnat el, când m-am încruntat, chinuindu-mă să formulez ce voiam să spun.

— Dacă mi se întâmplă ceva din nou? Dacă mă reîntorc, cumva? Dacă se întâmplă ceva și totul se schimbă din nou?

Atunci m-a tras spre el, sărutându-mă încet și apăsat, de parcă voia să alunge ideea aceea ridicolă.

— Așa ceva nu se va întâmpla, mi-a promis. Nu pleci nicăieri, nu fără mine. Nu te las.

Era o declarație frumoasă, dar și-a dat seama că încă eram neliniștită.

— În viață, nu există garanții pentru nimic, Rachel. Accidentele și bolile se întâmplă, nu putem face nimic în privința asta. Jobul meu poate fi periculos uneori și Dumnezeu știe că tu poți da de belele doar dacă te dai jos din pat! Dar nu putem lăsa asta să ne conducă viețile.

Avea dreptate. Nu mă învățaseră ultimele două luni cât de important era să profiți de orice ocazie de a fi fericit?

— Deși, doar ca să fiu sigur, s-ar putea să îți iau cadou de nuntă o cască de protecție.

— O să arate frumos cu un văl!

— Ce mă îngrijorează mai mult, a zis pe un ton diferit, ce se va întâmpla dacă memoria ta revine

brusc și te trezești măritată cu bărbatul greșit? Dacă îți dai seama că Matt era cel cu care îți doreai să fii, de fapt?

Avea în privire o vulnerabilitate pe care nu cred că i-o mai văzusem.

— Așadar, amnezia trece, dar, cumva, devin complet proastă?

A încercat să zâmbească, dar zâmbetul nu i-a atins ochii.

— Cred că amândoi ne îngrijorăm pentru ceva atât de stupid, încât nici vorbă să se întâmple.

***

Mașina lungă, argintie, decorată cu panglici albe aștepta lângă bordură. Câțiva vecini priveau din uși și din grădini, când eu și tata am ieșit din casă. De undeva din apropiere, un copil mic a strigat încântat, iar cineva a început să aplaude, iar aplauzele s-au continuat pe toată strada.

Pe bancheta din spate a mașinii, tata s-a întins să îmi dea la o parte o șuviță de păr care îmi alunecase pe față.

— Fiica mea frumoasă, a zis zâmbind, în timp ce mașina a pornit pe drumul scurt spre biserică.

***

Asistenta a făcut puțin zgomot, când a intrat în micuța cameră alăturată. Totuși, intrarea ei l-a trezit pe bărbatul care stătea lângă pat. A ridicat privirea îngrijorat, dar, văzând că era singură, s-a relaxat un pic.

— Pot să vă aduc ceva? a întrebat ea amabilă, netezind pătura de pe pat, deși nu era nevoie.

— Nu, mulțumesc, a răspuns el politicos.

Ea l-a privit înțelegător. Părea atât de fragil și de slab, de parcă el ar fi trebuit să fie pe pat. Nu lipsise nicio zi, stând de veghe lângă patul ei. Spuneau că nici măcar nu își mai făcea

tratamentele. Era atât de dureros pentru personal să vadă asta. Toți se simțeau complet inutili.

A traversat spre șirul de aparate de lângă pat, întinzând mâna spre un buton.

— O să vă opresc ăsta, da? Poate fi enervant.

— Nu, vă rog, nu, a zis bărbatul distrus. Îmi place să îl aud. Cu cât e mai tare, cu atât mai bine. Îmi dovedește că ea încă e cu noi.

Asistenta a înghițit greu nodul din gât, dar a făcut cum i s-a cerut și a dat volumul mai tare, nu mai încet. Sunetul persistent al alarmei aparatului a umplut camera.

***

Mașina a întors spre intrarea în biserică. Lângă poarta tradițională aștepta Sarah, splendidă, în rochia roșie de domnișoară de onoare. Tata mi-a oferit mâna lui, când am coborât din mașină. Sarah a venit și s-a apucat să netezească niște cute inexistente de pe rochia mea. M-am uitat la vechea mea prietenă, ocupată la picioarele mele, cu o întrebare în privire.

Ea mi-a luat mâna și a strâns-o ușor.

— Desigur că e aici.

Am zâmbit slab, în semn de pură ușurare.

— A așteptat toată viața acest moment, Rachel. Unde să fie în altă parte?

***

Asistenta i-a lăsat singuri, înțelegând că bărbatul își dorea fiecare dintre ultimele clipe de intimitate. S-a uitat cu dragoste la iubita lui fiică zăcând imobilizată pe patul de spital. El nu vedea tuburile și cablurile care o conectau la aparatul care o ținea în viață. El își vedea doar unicul copil, zăcând cufundat într-un somn atât de adânc, încât nu se putea trezi.

— Tata e aici, a murmurat încet, în timp ce lacrimile îi curgeau din nou pe obraji.

S-a întins să îi atingă fața, abia observând cicatricea albă veche, ca un fulger, care se întindea de la frunte până pe obraz. Cu degete tremurânde, i-a dat la o parte o șuviță de păr lung, care îi căzuse peste față.

— Fata mea frumoasă, a izbucnit el în plâns.

De data aceasta, asistenta a bătut ușor la ușă, înainte să intre.

— Am vrut doar să vă anunț că doctorul Whittaker a sosit. Va fi aici în vreo zece minute.

— Atât de repede? a întrebat bărbatul panicat.

Totul se întâmpla foarte repede; rămăsese atât de puțin timp. Singur din nou, a luat sticluța pe care o ținea în sertarul noptierei ei.

Degetele lui tremurau când a încercat să scoată capacul și câteva picături au căzut pe perna de lângă ea. Și-a dat cu puțin aftershave pe obrajii supți.

Cu mult timp în urmă, îi spuseseră că era posibil ca ea să poată auzi și simți unele mirosuri, chiar și din profunzimea comei. Așa că mereu se dădea cu el acolo, sperând ca vechiul miros familiar să pătrundă cumva prin văl și să îi spună că era acolo, cu ea. Că nu era singură.

— Ai fost foarte curajoasă, draga mea, a șoptit el, aproape de fața ei. Știu că nu vrei să mă lași singur. Dar o să mă descurc.

Apoi a tăcut, lacrimile oprindu-i cuvintele.

— Sunt foarte mândru de tine, a continuat el, în timp ce ușa s-a deschis încet și încăperea s-a umplut de oameni.

***

Ne-am oprit la intrarea în biserică. În spatele ușilor din lemn se făcuse liniște. Invitații așteptau sosirea noastră cu gâturile întinse spre ușă. Sarah a venit lângă mine, iar tata mi-a luat brațul și mi l-a

împletit cu al lui. S-a aplecat și m-a pupat pe obraz, mirosul aftershave-ului său și parfumul buchetului meu amestecându-se într-o aromă amețitoare.

— Sunt foarte mândru de tine.

— Te iubesc, tată, i-am zis și mi-am lăsat peste față vălul vaporos.

Din interiorul bisericii, orga a început un cântec familiar. Era semnalul nostru. Ușile s-au deschis și am înaintat pe culoar. Știam că toți ochii erau pe mine, dar nu vedeam pe nimeni. Doar pe el. Stătea la altar, întors spre mine, așteptând, așa cum făcuse de mult timp, precum un prinț dintr-o poveste. Privirea lui era atât de plină de dragoste, încât mi-a tăiat respirația.

Aș fi vrut să zbor până la el; m-am simțit aproape luată pe sus de un val de dragoste din partea micii adunări de rude și prieteni. Desigur că mă bucuram că erau acolo, să ia parte la ziua aceea alături de noi, dar singurii oameni care contau cu adevărat erau cei care stăteau lângă mine și în spatele meu, când m-am oprit lângă bărbatul cu care aveam să îmi împart restul zilelor.

***

Doctorul Whittaker a intrat însoțit de alți doi medici, pe care nu îi mai văzuse. Asistenta s-a strecurat în spatele lor.

— Bună dimineața, domnule Wiltshire!

Bărbatul nu și-a găsit vocea să răspundă, doar s-a uitat la medic cu ochii înroșiți de suferință. Doctorul s-a apropiat de bărbat și i-a pus liniștitor mâna pe umăr. De afară s-a auzit sirena unei ambulanțe, un zgomot continuu, pe care bărbatul abia dacă îl mai sesiza.

— Înțelegeți ce facem azi, domnule Wiltshire? Tony?

Bărbatul s-a uitat disperat la doctor.

— Și sunteți foarte siguri? Nu există semnale deloc?

Doctorul a scuturat din cap trist. S-a întors spre unul dintre colegii lui și a vorbit pe un ton jos.

— Documentele sunt pregătite?

Celălalt medic a aprobat.

— Dar cred că uneori poate auzi ce se întâmplă, a izbucnit bărbatul. Și, din când în când, sunt sigur că știe că sunt aici. Cred că simte mirosul aftershave-ului meu…

Doctorul Whittaker a scuturat din cap trist. Auzise asta de la atâtea alte familii distruse, care își doreau cu disperare să spere, când toată speranța dispărea.

— Îmi oferea o sticluță din asta la fiecare Crăciun, de când avea treisprezece ani, i-a explicat bărbatul asistentei, a cărei atitudine profesională începea să se destrame ascultându-l. Era ca o glumă a noastră…

Vocea lui s-a stins.

***

Nu îmi amintesc ceremonia. Sunt sigură că a fost frumoasă. Am auzit vag imnurile și presupun că am zis da la momentul potrivit, dar, sincer, pentru mine, totul a fost ca un vis. Tot ce îmi amintesc a fost expresia din ochii lui Jimmy când mi-a pus pe deget inelul subțire din aur și mi-a ridicat blând voalul de pe față. Din băncile din spatele nostru s-au auzit ovații de bucurie, când el mi-a cuprins gura cu un sărut tandru.

***

— V-ați luat rămas-bun? a întrebat blând doctorul. Bărbatul a aprobat, incapabil să rostească o vorbă.

— Mai este cineva aici, cu dumneavoastră? a întrebat doctorul Whittaker îngrijorat, nu pentru pacientă, pentru care nu mai putea să facă nimic, ci pentru tatăl ei.

— Nu, nu mai este nimeni, a zis bărbatul în cele din urmă. Suntem doar noi doi. Ea e tot ce am pe lume.

Din spatele medicilor, asistenta a început să plângă încet. Doctorul Whittaker s-a îndreptat spre aparatul care respira pentru Rachel, din ziua în care ea fusese adusă la spital, cu două luni în urmă.

— Ne vedem în curând, scumpa mea fiică, a șoptit bărbatul la urechea fiicei lui, în timp ce medicul din spatele lui a răsucit butonul.

— Va dura o clipă, a zis el încet.

Tatăl a luat mâna fiicei lui și a strâns-o tare, să știe că era cu ea.

***

Ne-am întors și am pornit pe culoar. În sfârșit, uniți, împreună pentru totdeauna. Când am trecut pe lângă ultimele bănci, unde stătea tata, s-a întins și m-a prins de mână, strângându-mă tare. M-am uitat la el și am zâmbit. I-am ținut mâna chiar și când am început să ne îndepărtăm, păstrând contactul, până când ni s-au atins doar vârfurile degetelor.

***

— Gata, a zis doctorul încet la urechea bărbatului, când aparatul din spatele lor a confirmat diagnosticul cu un sunet lung, trist, continuu.

***

Un sunet lung și continuu s-a auzit în spatele nostru, dinspre orga bisericii, înainte să înceapă acordurile ritmate ale unuia dintre cântecele mele de dragoste preferate. În timp ce ne apropiam de intrare, ușile s-au deschis larg. Soarele neobișnuit

de strălucitor de februarie a pătruns prin ele, orbindu-ne cu intensitatea lui, după întunericul rece al bisericii.

Eu și Jimmy am schimbat o privire profundă și plină de înțeles, înainte să pășim împreună în lumină.

MULȚUMIRI

Sunt mulți oameni cărora aș vrea să le mulțumesc pentru că au făcut ca un vis pe care îl aveam de mult să devină realitate. În primul rând, îi datorez multe mulțumiri incredibilului meu agent Kate Burke, de la Diane Banks Associates. Îți mulțumesc, Kate, pentru că iubești prima mea carte, *Vieți paralele,* în felul în care o iubești; pentru că m-ai găsit și pentru că mi-ai ghidat primii pași într-o călătorie emoționantă, într-o lume cu totul nouă. Le mulțumesc și lui Diane și Oliviei, pentru primirea foarte călduroasă și pentru întregul ajutor și suport, pe care le apreciez sincer.

De asemenea, aș vrea să îi mulțumesc fantasticului editor Laura Palmer, de la Head of Zeus, pentru îndrumare, sfaturi și răbdare și pentru că niciodată nu m-a făcut să simt că pun întrebări stupide (nici măcar atunci când știu că o făceam!). Mulțumesc și uimitoarei echipe de la HoZ, pentru căldura, prietenia și profesionalismul ei fără limite.

Când am scris această carte, am vrut ca personajele mele să poarte numele prietenilor, așa că le-am amestecat, în așa fel încât să nu se mai poată distinge cu adevărat care cine e. Mulți dintre voi nici nu ați știut că făceam asta, așa că îmi cer scuze dacă ați găsit vreo versiune a numelor voastre și ați rămas surprinși. Vă mulțumesc pentru că mi le-ați împrumutat: Jimi Randall, Rachel Boyd, Matt Cooper, Cathy Johnson, Louise Boyd, Janet Boyd, John Kendall, Phil Wiltsher, Trev Chengabroyen, Jessica Sacco, Scott Tulloch, Dave Kelly, Sam Corcoran, Emily Frost, Laura Winter, Jamie Hunt, Max Isham, Joe Thorpe, Debbie Keyworth, Sheila Ellis, Kim Webb, Dee Whittock, Janet Brady, Ann Macrae, Megan Freeman și ultima, dar nu cea din urmă, pisica Kizzy.

În viață există puține lucruri mai importante decât prietenii adevărați și, fără vreun alt motiv

decât acesta, aș vrea să îi mulțumesc lui Hazel, pentru că mereu a fost alături de mine (chiar dacă, din păcate, „alături” înseamnă acum în Australia).

În final, aș vrea să mulțumesc minunatei mele familii, pentru că, pur și simplu, sunt cei mai buni trei oameni din tot universul. Ralph, Kimberley și Luke, n-aș fi putut face asta fără voi!

Și, în cele din urmă, mamei mele, Riv. Îmi doresc sincer să fi fost aici, să vezi toate acestea devenind realitate, dar sper că veștile au reușit să ajungă și la tine, oriunde ai fi.

VIEȚI PARALELE
Sugestii pentru clubul tău de lectură

- Când o întâlnim pentru prima dată pe Rachel, aflăm despre ea că s-a izolat de familie și de prieteni. Crezi că se „pedepsește” pentru moartea lui Jimmy?
- De ce crezi că Rachel se simte atât de responsabilă pentru urmările accidentului de la restaurant? Crezi că s-ar fi simțit altfel dacă Matt ar fi murit în locul lui Jimmy?
- Când Rachel refuză să fie domnișoara ei de onoare, Sarah o roagă să se mai gândească. Rachel îi „răspunde” arătându-i cicatricea. Există și alte locuri în poveste în care cicatricea ei joacă un rol? Ce crezi că simte Rachel în legătură cu această cicatrice?
- Romanul începe cu un accident. În ce măsură viitorul lui Rachel este modelat de evenimente care nu depind de ea?
- Ai bănuit ce se va întâmpla la sfârșitul romanului? Ai terminat cartea cu un sentiment de ușurare sau de tristețe?
- Povestea curge înainte și înapoi pe firul timpului. Cum influențează acest lucru sentimentele pe care le ai față de Rachel?
- Ai avea alte sentimente dacă romanul ar începe în momentul în care Rachel se trezește în spital?
- La sfârșitul romanului, simți vreo simpatie față de Matt? Dar față de Cathy?
- Care dintre relațiile lui Rachel crezi că este cea mai importantă pentru ea – cea cu Jimmy, cu Matt, cu Sarah sau cea cu tatăl ei?

- Personajele întâlnesc oglinzi și reflexii în mai multe momente din poveste. Crezi că ideea de imagini în oglindă are legătură cu modul în care autoarea organizează povestea?

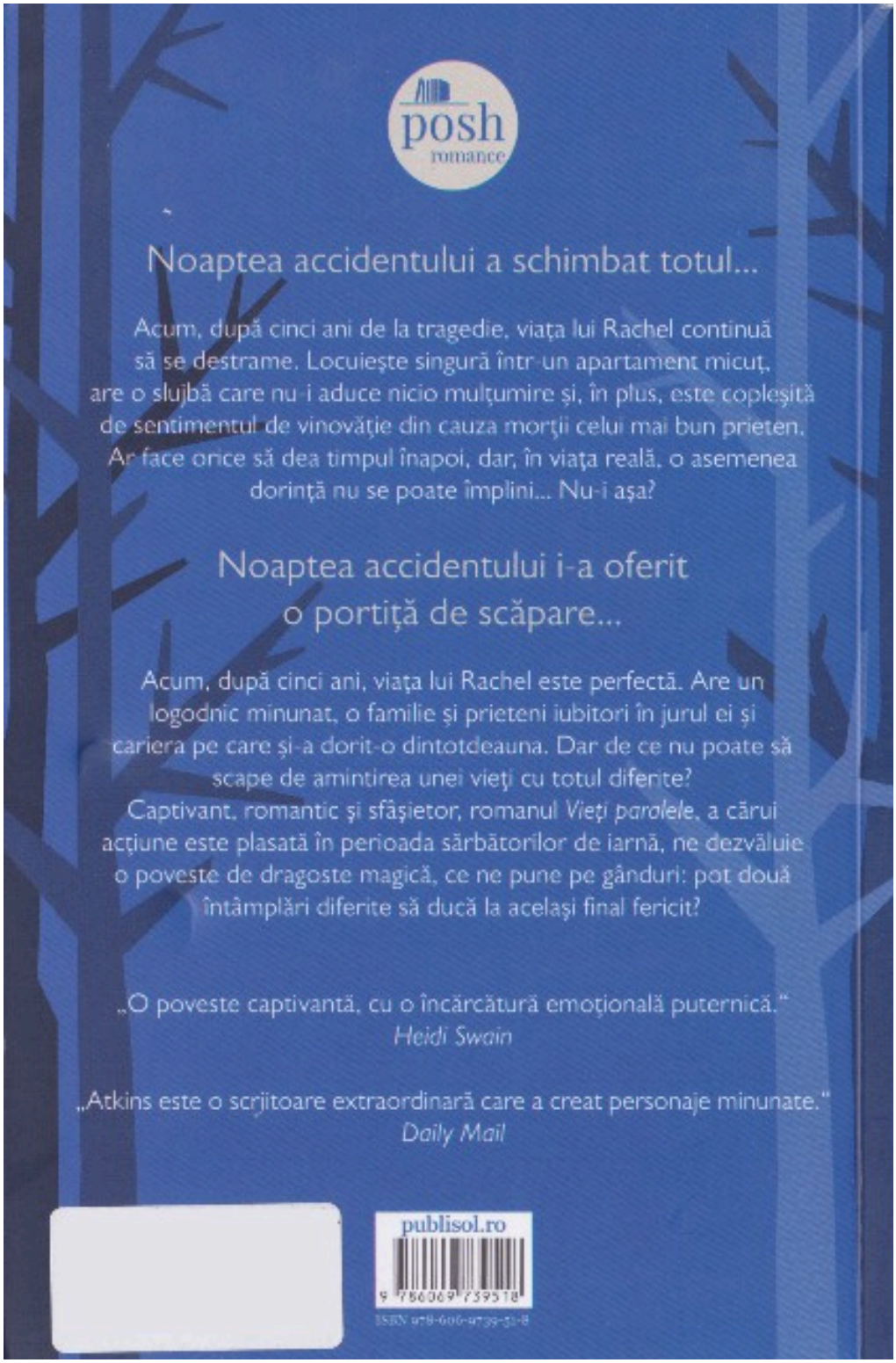
posh
romance
Noaptea accidentului a schimbat totul...
Acum, după cinci ani de la tragedie, viața lui Rachel continuă să se destrame. Locuiește singură într-un apartament micuț, are o slujbă care nu-i aduce nicio mulțumire și, în plus, este copleșită de sentimentul de vinovăție din cauza morții celui mai bun prieten. Ar face orice să dea timpul înapoi, dar, în viața reală, o asemenea dorință nu se poate împlini... Nu-i așa?
Noaptea accidentului i-a oferit o portiță de scăpare...
Acum, după cinci ani, viața lui Rachel este perfectă. Are un logodnic minunat, o familie și prieteni iubitori în jurul ei și cariera pe care și-a dorit-o dintotdeauna. Dar de ce nu poate să scape de amintirea unei vieți cu totul diferite?
Captivant, romantic și sfâșietor, romanul *Vieți paralele*, a cărui acțiune este plasată în perioada sărbătorilor de iarnă, ne dezvăluie o poveste de dragoste magică, ce ne pune pe gânduri: pot două întâmplări diferite să ducă la același final fericit?
„O poveste captivantă, cu o încărcătură emoțională puternică."
Heidi Swain
„Atkins este o scriitoare extraordinară care a creat personaje minunate."
Daily Mail
publisol.ro

Table of Contents

1 Septembrie 2008 6
2 Decembrie 2013 După cinci ani… 24
3 62
4 Decembrie 2013 Tot după cinci ani… 69
5 85
6 98
7 111
8 131
9 147
10 188
11 212
12 244
13 Șase săptămâni mai târziu 265
MULȚUMIRI 274
VIEȚI PARALELE Sugestii pentru clubul tău de lectură 276